SALLY WENTWORTH

PASIUNE DESCĂTUŞATĂ

Traducere de Sanda Socoliuc

Coperta de Vasile Socoliuc

Unu

Să-ţi vezi nevasta abia dispărută venind spre tine pe aleea cimitirului, ăsta trebuie să fie un şoc pentru orice bărbat. Aşa a fost şi pentru Alex. S-a albit la chip şi trupul i s-a înţepenit sub costumul negru. Abia după aceea şi-a dat seama cine era, iar ea a observat cum i se relaxează umerii de uşurare. Poate că uşurare nu era tocmai cuvântul potrivit. Poate că era dezamăgire. Oare ar fi dorit ca ea să fie moartă şi soţia lui să fi rămas în viaţă?

— Ginny! Mama a zărit-o şi s-a repezit în întâmpinarea ei.

Cele două femei s-au îmbrăţişat, iar nările lui Ginny s-au umplut de parfumul pe care mama îl folosise întotdeauna, o mireasmă floral, primăvăratică, nepotrivită acum, când mama ei era între două vârste.

— Sunt atât de încântată că ai reuşit să ajungi! Şi tatăl tău ar fi fost încântat!

Cum Ginny nu-l văzuse pe tatăl ei de mai bine de zece ani, nu credea că i-ar fi păsat cine ştie cât. Avea acum o altă familie, o familie care ocupase locul principal la înmormântarea lui. Ginny s-a uitat la ei, apoi, mai mult fără voie, şi-a întors capul pentru a-l privi pe Alex. Nu se

aşteptase ca el să se afle acolo. Nu dorise să-l revadă. Trecuseră cinci ani de când se întâlniseră ultima oară – şi se despărţiseră, dar amintirea circumstanţelor de-atunci nu fusese tocită de timp.

— Bună, Alex. A încercat să-l salute pe un ton neutru, dar vorbele i-au răsunat reci şi distante”.

El a dat scurt din cap şi i-a întors spatele, deliberat, oferindu-i mamei ei braţul.

— S-ar părea că sosesc.

Fiind cea mai vârstnică dintre copiii în viaţă ai tatălui ei, Ginny ar fi trebuit să ia loc în strana din faţă, dar a preferat să rămână alături de mama ei, în timpul slujbei. Alex a stat de cealaltă parte a mamei şi i-a ţinut o carte cu imnuri religioase, în timp ce ea îşi ducea la ochi o batistă dantelată. Părinţii lui Ginny divorţaseră de mai bine de şaisprezece ani, dar mama încă îl mai regreta pe fostul ei soţ. Ginny bocise destul când auzise prima oară vestea morţii tatălui ei, aşa că acum stătea cu ochii uscaţi, o siluetă înaltă, foarte subţire, în negru.

Tatăl ei avea să fie înmormântat în satul în care familia lui trăise timp de generaţii întregi şi unde crescuse el însuşi. Era satul în care-şi adusese prima nevastă pentru a locui în casa familiei, aşa că Ginny şi Venettia fuseseră de

asemenea crescute tot acolo până la vârsta de zece ani când părinţii se despărţiseră. Apoi locuiseră cu mama lor. Când murise atât de tragic, Venettia fusese adusă aici să se odihnească, în acest cimitir liniştit, sub copacii întunecaţi de tisa. Ginny nu se dusese la înmormântarea ei. Dar în vreme ce stătea în vechea biserică de piatră a devenit conştientă de ceea ce trebuia să fi fost atunci.

Era ca şi cum pietrele care alcătuiau pereţii ar fi absorbit tristeţea, păstrând-o neatinsă. Aşa cum trebuia s-o fi conservat-o şi Alex. Ginny l-a privit pe furiş, pe deasupra capului mamei sale. Profilul lui era ca o mască de decor, ca efigia unui cap pe o monedă, linear, fără a lăsa să i se citească tumultul emoţiilor interioare.

John Barclay a fost îngropat pe parcela familiei, lângă înaintaşii lui. Aceasta s-a făcut cu decenţă, fără grabă, deşi vântul era aspru în acea dimineaţă de aprilie. Văduva lui îi s-a adresat atunci:

— Veniţi după aceea acasă, nu-i aşa?

Oamenii îndoliaţi au început să o ia spre ieşire, dar Ginny a rămas în urmă. Când a fost singură, a mai făcut câţiva paşi în direcţia altui mormânt, la capul căruia se afla o piatră simplă, relativ albă şi nouă.

„Venettia Warwick, fiica lui Johrt şi Maureerf Barclay şi

preaiubita soţie a lui Alex. Moartă la vârsta de 24 de ani, împreună cu copilul lor nenăscut”.

Ginny privea în jos, la mormânt, încercând să se apropie cât mai mult de sora ei, dar spiritul acesteia nu se mai afla acolo. Ginny îl simţise adesea; foarte tare la început, de parcă Venettia ar fi fost alături de ea, la fel de aproape precum fuseseră împreună în pântecul mamei, dar, treptat, şi spre adânca tristeţe a lui Ginny, sora ei o lăsase încet-încet singură.

Ginny nu se pricepea foarte mult să se roage şi, datorită propriei experienţe, începuse să se îndoiască că rugăciunile aveau vreun sens, dar aici, în locul acesta liniştit, chiar mai mult decât în biserică, i se părea ca să se roage era cel mai potrivit lucru pe care-l putea face.

— S-o ai, te rog, în pază pe sora mea. Să se odihnească în pace. A şoptit vorbele, şi şoaptele au fost purtate de vânt. După o clipă, Ginny şi-a deschis geanta şi a luat un trandafir galben, învelit grijuliu într-o foaie de celofan. Lui Venettia îi plăcuse întotdeauna galbenul şi trandafirii fuseseră florile ei preferate. Luând-o din celofan, Ginny s-a înclinat pentru a pune floarea la baza pietrei de mormânt.

În clipa următoare s-a auzit o exclamaţie venind din spatele ei, apoi trandafirul i-a fost smuls din mână. Uluită,

s-a îndreptat rapid şi s-a trezit privind drept în ochii furioşi ai lui Alex. Cu un gest de ură nemărginită, el a aruncat trandafirul cât mai departe. Floarea a zburat peste cimitir şi a aterizat pe o grămadă de iarbă cosită şi buruieni. Un aspect neaşteptat al degradării.

— Stai departe de locul ăsta, i-a aruncat cu ură Alex. Nu îndrăzni să-i murdăreşti mormântul cu ofranda ta sfidătoare. Nu te-ai ostenit nici măcar să vii la înmormântarea ei.

Ginny l-a privit fix, speriată, luată prin surprindere de manifestarea violentă a furiei şi resentimentelor lui.

— Eram bolnavă, i-a spus pentru a se apăra.

El a râs dispreţuitor.

— Prea ocupată cu cariera ta, vrei să spui. Când am sunat la agenţia ta din New York, ca să aflu ce era cu tine, ei mi-au spus că erai plecată pentru un contract.

Ei îi comunicaseră ceea ce le ceruse Ginny să spună, nedorind să fie deranjată în necazul ei, dar se părea că nu avea niciun sens să-i spună treaba asta lui Alex.

— Nu m-am aşteptat ca tu să-mi telefonezi acolo. De ce nu m-ai sunat acasă?

— Ba te-am sunat, dar numărul a fost în permanenţă ocupat. S-a îndepărtat supărat de ea, cu un pas, de parcă

n-ar mai fi suportat apropierea aceea. La ce dracu’ merită să vorbesc cu tine? Cară-te de aici şi-atât. Noi n-avem nevoie de tine.

Noi? Oare el încă se considera drept o parte din nevasta lui moartă? Trecuseră aproape doi ani de când Venettia fusese omorâtă într-o oribilă ciocnire de maşini pe o autostradă în vreme de ceaţă, iar Ginny crezuse că Alex îşi făcuse o viaţă nouă de atunci. După câte se părea însă, el încă suferea în străfundul sufletului, suferea la fel de mult ca şi Ginny. Azi, venirea la aceeaşi biserică, trebuia să fi fost un moment teribil de greu pentru el. Ginny s-a întors să mai arunce o ultimă privire spre mormântul surorii sale, dar Alex i-a pus o mână nerăbdătoare pe braţ şi atras-o brutal de-acolo.

— Perfect, plec. S-a eliberat din strânsoarea lui, încercând să-şi ţină pumnul închis, dar un strop de sânge a alunecat pe, haina lui.

Alex s-a holbat lung, apoi i-a apucat mâna, desfăcându-i-o cu forţa. Un ghimpe de trandafir îi făcuse o zgârietură adâncă de-a lungul palmei când el îi smulsese floarea din mână. Pielea din jurul gurii lui s-a albit puţin, iar Ginny a bănuit că, de când cu accidentul, orice semn de rănire îi putea provoca amintiri invadatoare, oribile.

— De ce n-ai spus nimic? a întrebat-o răguşit.

— Nu are importanţă. Ginny a încercat să-şi retragă mâna, dar el i-o ţinea cu putere.

— Uite. A luat o batistă curată dintr-un buzunar şi a scuturat-o ca s-o despăturească. Foloseşte-o ca bandaj.

Ea şi-a înfăşurat-o în jurul mâinii şi a încercat să înnoade capetele, dar îi era greu cu o singură mână. Cu o exclamaţie înăbuşită, Alex i-a luat batista, i-a înfăşurat rapid mâna şi i-a legat-o ca lumea. N-a durat decât câteva clipe, timp în care Ginny îşi ţinuse capul plecat, dar, simţind puterea şi căldura mâinii lui Alex, i-au revenit amintirile. Cele mai multe, desigur, erau legate, de acea unică noapte pe care o petrecuseră împreună cu mulţi ani în urmă. O noapte pe care n-o uitase niciodată. Mâna i-a tremurat uşor şi Alex i-a aruncat o privire pătrunzătoare. Poate şi el şi-o amintea, dar în cu totul alt fel. De cum a terminat de făcut nodul, el i-a dat drumul la mână de parcă l-ar fi dezgustat.

Gestul lui i-a aţâţat mândria. Mulţumindu-i cu răceală, Ginny şi-a ridicat bărbia şi a plecat, cu mersul acela cu picioarele lungi şi cu graţia studiată a unui manechin experimentat.

Majoritatea celorlalţi participanţi la înmormântare

plecaseră, dar mama lui Ginny rămăsese să discute cu unii dintre vechii vecini pe care îi cunoştea de când trăise în sat.

— Te întorci acasă? a întrebat-o Ginny pe mama ei, când ceilalţi oameni au plecat.

— Oh, da, cred că da. N-o să rămân mult timp, dar mi-ar plăcea să-i văd pe unii dintre vechii prieteni cum arată acum.

— Mergem pe jos? Majoritatea par să meargă pe jos. Sau cu maşina dacă preferi.

— Mai bine pe jos, s-a hotărât mama ei. Vreau să văd dacă satul s-a schimbat. S-a uitat în jur. Unde este Alex?

— Cu Venettia, i-a răspuns Ginny senină.

Mama ei i-a aruncat o privire ascuţită.

— Era foarte furios că n-ai venit la înmormântarea sărmanei Venettia.

— Şi acum e la fel.

Au început să coboare pe poteca de la biserică şi pe sub poarta care dădea în străduţa sătească, ajungându-i pe oamenii care fuseseră la înmormântare, şi care mergeau câte doi sau în grupuri mici. Vântul bătea din spatele lor şi Maureen Barclay şi-a ridicat gulerul.

— Sunt convinsă că această imitaţie de blană pe care

mi-ai trimis-o nu este chiar atât de călduroasă ca o blană adevărată. De ce oare „haina de blană” a trebuit să devină un cuvânt prohibit tocmai atunci când am ajuns în situaţia de a putea avea şi eu una? Ginny a zâmbit.

— Nu cred că ţi-ai dori ca oamenii de la protecţia drepturilor animalelor să te dea în judecată sau să arunce cu vopsea asupra ta, nu-i aşa?

— Dumnezeule mare! Aşa fac în America?

— Aşa, la fel ca şi în alte ţări din lume.

Au mers pălăvrăgind, dar având prudenţa de a se ţine departe de subiectele dureroase, până când doamna Barclay i-a luat mâna lui Ginny.

— Sunt încântată cu adevărat că ai venit astăzi. Ce-ai păţit la mână?

— M-am înţepat, i-a spus Ginny glumeaţă.

— Alex e de vină. Nu te-ai gândit niciodată, ştiindu-l atât de puternic şi de calm, că o să se comporte cu violenţă, nu-i aşa? Niciodată n-am văzut pe cineva mai disperat ca el după moartea Venettiei. Şi asta era cu atât mai îngrozitor din cauza copilului. Aşteptau cu atâta nerăbdare să se nască. Nu că Alex şi-ar fi arătat multă vreme deschis sentimentele; după o zi sau două, el s-a închis în sine, ştii? Ea a oftat. Cred că ăsta a fost cel mai rău lucru, în

realitate. Cred că nici acum nu i-a trecut.

Şi Ginny era la fel de sigură. Pentru că o iubise pe Venettia la fel de mult, dacă nu mai mult decât Alex, şi îi era dor de sora ei, un dor dureros, aproape insuportabil, care nu o părăsea în nicio zi a vieţii sale.

— Şi acum unde lucrează? a întrebat.

— Este la Universitatea Bristol, făcând un fel de muncă de cercetare. Tot acolo este şi prietenul ăla al lui, Jeff Ferguson. Credeam că ţi-am scris ca să-ţi povestesc toate astea.

— Mamă, tu ştii că nu-ţi place să scrii scrisori, tot ce am primit de la tine a fost o carte poştală când tu erai plecată în vacanţă şi felicitări de Crăciun şi de ziua de naştere... şi nimic de când a murit Venettia.

— Poţi să-ţi dai seama că într-un fel ar fi fost de neînţeles să-ţi mai trimit felicitări de ziua ta de naştere când era şi ziua de naştere a Venettiei.

— Perfect, te înţeleg. Dar nici nu mi-ai mai telefonat.

— Nici tu niciodată nu te-ai interesat de Alex şi Venettia. Întotdeauna m-am întrebat ce se întâmplase între tine şi Venettia ca să te facă să pleci şi să nu mai ţineţi legătura absolut deloc. Voi aţi fost întotdeauna atât de apropiate. În vocea mamei sale era o notă de curiozitate, dar Ginny nu

i-a răspuns. Pe un ton care a devenit mai aspru, Maureen Barclay a zis:

— Orice s-a întâmplat între voi, nu pot înţelege de ce n-ai venit la înmormântarea Venettiei. Înţeleg că nu era cazul să vii aici înainte de moartea ei, dar ar fi trebuit să te gândeşti, pentru sora ta geamănă...

— Am fost bolnavă, a spus Ginny pentru a doua oară în aceeaşi zi.

— Tu nu eşti niciodată bolnavă, i-a spus pe un ton acuzator mama ei. Chiar şi când Venettia a avut apendicită, tu tot n-ai avut. Şi ea...

— Trebuie neapărat să vorbim despre asta? i-a tăiat-o rapid Ginny. Astăzi ar fi cazul să ne gândim la tata.

Doamna Barclay a privit-o supărată, dar apoi s-a uitat în jur şi i-a spus:

— Vine Alex. Are nişte flori în maşină pe care vrea să le pună pe mormântul Venettiei.

El nu s-a apropiat de ele, deşi femeile mergeau fără grabă, iar Ginny şi mama ei au intrat în casă printre ceilalţi oameni îndoliaţi. De îndată ce a putut, Ginny a acaparat-o pe una din mătuşile sale, sora tatălui, cerându-i o trusă de prim-ajutor. Încântată să aibă ce face, mătuşa a dezinfectat zgârietura şi a găsit o bucată mare de

leucoplast pentru mâna lui Ginny. A spălat chiar şi sângele de pe batista lui Alex.

— O să ţi-o pun într-o pungă de plastic, vrei? A cui este?

— Cineva mi-a împrumutat-o. O să i-o înapoiez. Ginny a luat batista şi a împăturit-o cu grijă, înainte de a o pune în geantă, dându-şi seama că n-avea nicio intenţie să i-o înapoieze lui Alex, cel puţin nu acum. Când s-a întors în camera în care se adunase toată lumea, Alex stătea puţin într-o parte, ca şi când ar fi fost separat de ceilalţi, oricum nu cunoştea prea multă lume şi avea în mână un pahar care arăta ca şi când ar fi fost gin cu apă tonică. Când a intrat, s-a făcut un pic de linişte; acesta era un lucru cu care Ginny începuse să se obişnuiască datorită celebrităţii ei, deşi era mult mai bine cunoscută în America decât în Anglia. Desigur, aici, în acest sat, ea era considerată ca o fată de prin partea locului care s-a realizat. Dar succesul ei se vedea din haine, din ţinuta ei şi din mândria care i se citea pe chip, toate acestea atrăgând asupra ei curiozitatea celorlalţi.

Îndreptându-se spre văduva tatălui ei, Ginny i-a transmis condoleanţe şi a primit o replică mai degrabă încărcată de răceală. Cea de-a doua doamnă Barclay nu îl încurajase niciodată pe soţul ei să păstreze legătura cu

fiicele sale din prima căsătorie şi fetele veniseră foarte rar acasă de când părinţii se despărţiseră. Totuşi el îi făcuse un dar de nuntă Venettiei, ca o consolare pentru că Ginny nu fusese acolo pentru a-i fi domnişoară de onoare. Aceşti oameni erau teribil de curioşi să afle de ce nu fusese la nunta surorii ei, dar ea n-avea niciun gând să-i lămurească. Acesta rămăsese un secret între Venettia şi ea şi nici măcar mama nu cunoştea motivul. Alex însă îl cunoştea desigur, dar el era chiar ultima persoană care ar fi încercat să discute vreodată despre asta. Sora ei vitregă şi frăţiorul vitreg, care erau adolescenţi, se aflau lângă mama lor. Ginny i-a salutat şi a încercat să întreţină o conversaţie, dar ei erau prea preocupaţi, intimidaţi chiar şi de faptul că ea era prezentă, iar Ginny n-a ajuns la niciun rezultat cu ei. Faţă de cele două surori ale tatălui, totuşi, nu avea niciun fel de stinghereală.

— Tatăl tău era teribil de mândru de succesul pe care l-ai avut în America, i-a spus una dintre ele. Păstra toate articolele din presă despre tine şi obişnuia să le arate tuturor celor care veneau pe aici. Faptul ăsta nu-i făcea o mare plăcere Ednei, a adăugat mătuşa cu un fel de satisfacţie, privind spre văduvă. Convingându-se că nu dădeau pe-afară de iubire faţă de dispărut, Ginny ar fi

schimbat subiectul, dar cealaltă mătuşă i-a spus:

— Iar tatăl tău aştepta cu atâta nerăbdare să se nască fiul Venettiei şi să devină bunic. I-a invitat pe ea şi pe Alex aici de mai multe ori după nuntă, în câte o zi obişnuită sau la sfârşitul săptămânii. Mi se pare că începuseră să se apropie din nou. A fost o mare tragedie când ea a murit. Toată lumea a resimţit-o ca pe o tragedie.

— Da. Chipul lui Ginny devenise o mască frumoasă, care nu exprima nimic.

Mătuşa deschisese gura ca s-o întrebe pe Ginny de ce nu fusese la înmormântarea Venettiei, dar şi-a închis-o la loc când a văzut chipul ei imperturbabil. A schimbat grăbită subiectul.

— Ştiai că tatăl tău i-a dat casa din Bath, Venettiei ca dar de nuntă?

— Nu. Nu ştiam. Nedorind să vorbească despre sora ei în continuare, Ginny a întrebat despre verişorii ei care nu erau prezenţi şi s-a pus la curent cu noutăţile din familie. După o oră sau cam aşa ceva, când Ginny se gândea să plece, mama ei s-a apropiat de ea.

— Aproape că n-am avut vreme să vorbim. Unde o să stai?

— Nicăieri, pe moment. Am închiriat o maşină la

aeroport şi o să mă întorc drept acolo.

— Poţi veni acasă cu mine, atunci, i-a spus – convinsă doamna Barclay. Cât o să rămâi în Anglia?

— Încă nu ştiu, i-a replicat Ginny cu prudenţă, îi făcea plăcere s-o vadă pe mama ei, dar ştia din experienţă că nu putea rezista prea multe zile în compania ei, căci erau două personalităţi care nu se potriveau deloc. Pe deasupra, doamna Barclay avea obiceiul să pună la cale petreceri sau să accepte invitaţii în locul lui Ginny, fără a o întreba înainte. Întotdeauna făcuse la fel, aşa că nu mai era nicio speranţă să se schimbe.

— M-ai putea duce acasă. O să-i spun lui Alex. Cred că o să fie încântat să plece singur.

Ginny a privit-o pe mama ei croindu-şi drum prin încăpere, oprindu-se să vorbească din când în când cu câte cineva şi ajungând până la urmă la Alex. Nefiind atât de înaltă ca fiica sa, trebuia să îşi ridice bărbia pentru a privi la Alex, care avea peste un metru optzeci şi cinci. Au discutat câteva minute, apoi Alex a privit spre Ginny. Ea i-a susţinut privirea cu curaj, în ciuda dispreţului din ochii lui. Apoi mama s-a întors la Ginny.

— Mi-am lăsat umbrela în maşina lui Alex; vrei să te duci să mi-o iei? Şi totodată poţi trage maşina aici, nu-i aşa?

Pusă într-o situaţie pe care nu şi-o dorise, Ginny se întoarse spre o veche şi dragă prietenă cu care a pălăvrăgit încântată, căci n-o văzuse de mai bine de şaisprezece ani.

— Pleci acum? l-a întrebat Ginny pe Alex. El a dat din cap cu răceală. Atunci o să-mi iau haina.

Au ieşit din casă ca să se ducă în spatele bisericii, unul lângă altul din punct de vedere fizic, dar cu un antagonism mental extrem de puternic, emanând din partea lui Alex. Au mers o vreme în tăcere, până când Ginny i-a spus:

— Mama îmi spune că şi acum lucrezi împreună cu Jeff. Ce mai face?

— Consider că asta este doar o întrebare formală, i-a răspuns Alex cu un sarcasm care a îngheţat-o. Dacă ţi-ar fi păsat într-adevăr de el ar fi trebuit să răspunzi la scrisorile pe care Jeff ţi le-a trimis după ce-ai plecat.

— La câteva i-am răspuns, dar, cum nu mă aşteptam să-l mai revăd, mi s-a părut că n-are rost să continui corespondenţa. Întreruperile sântmai bune dacă sunt făcute la timp, i-a întors-o ea. Scrisorile lui conţineau întotdeauna veşti despre Alex şi despre Venettia, de care ea nu voia să ştie nimic.

— Da, lucrez tot cu el; şi nu, el încă nu s-a căsătorit. Nu

asta voiai să afli?

Tonul lui brutal a făcut-o să tacă, speriată că orice ar fi spus l-ar fi provocat. Nu se putea gândi la nimic altceva care merita să fie spus; în orice caz la nimic care nu l-ar fi făcut să-i revină amintirile. Majoritatea amintirilor ei despre Alex erau dureroase, şi-a dat ea seama, cu excepţia unică dar notabilă a unui singur eveniment. Dar şi atunci survenise dezamăgirea.

Mănăstirea, cu turnul ei acoperit de un fel de păpuriş, apăruse deja în raza vederii pe când ei continuau să discute. Alex i-a spus apoi, sec:

— Mama ta spune că habar n-ai cât o să rămâi pe aici.

— Aşa e, încă nu mi-am făcut toate planurile, i-a răspuns destul de surprinsă Ginny.

— Am de discutat cu tine nişte afaceri, înainte de a te întoarce în America.

— Ce fel de afaceri?

Alex s-a încruntat la brutalitatea întrebării.

— Avocatul meu ţi-a scris după ce a murit Venettia. El pronunţase ultimele vorbe cu degajare, dar în ochi i se vedea nefericirea. Ea te-a trecut în testament.

— Da, îmi amintesc.

— Dar tu nu ai dat niciun răspuns, a accentuat el cu

bruscheţe.

— Nu. N-avea rost să-i spună că ea fusese prea bolnavă pentru a se ocupa cu indiferent ce săptămâni în şir şi că după aceea nu se putuse hotărî să răspundă la scrisoare.

— Îndrăznesc să spun că acum când eşti plină de succes şi probabil influentă, orice ţi-a lăsat Venettia poate, fi considerat ca neglijabil, dar aceste lucruri însemnau foarte mult pentru Venettia şi ea a dorit să îţi revină ţie.

Cu trupul începând să-i tremure, Ginny şi-a ridicat gulerul de la haină şi şi-a ascuns faţa în el. Mâna-liberă şi-a băgat-o în buzunar şi acolo şi-a vârât unghiile în palmă.

— Şi ce vrei să fac eu în privinţa asta? l-a întrebat scurt, hotărâtă să nu-l lase să vadă cât de tare o răneau cele spuse. El nu şi-a dat seama; nu credea decât că ea era lipsită de inimă, de sentimente.

— Fă o colecţie cu ele, de ce nu – dacă ai timp, înainte de a te repezi înapoi spre teribila şi importanta ta carieră, i-a spus Alex în batjocură.

Ea s-a simţit brusc invadată de furie, s-a înfierbântat de parcă ar fi fost o problemă de viaţă şi de moarte. Ochii îi ardeau când şi-a întors capul ca să se uite la Alex.

— Da, este important pentru mine la fel cum şi anumite lucruri sunt importante pentru tine, presupun. Şi ce faci tu

acum, Alex – continui să fii profesor la Universitate? Continui să citeşti publicaţii despre laseri şi să ţii conferinţe plictisitoare? Faci aceleaşi lucruri după atâţia ani?

Ironia ei l-a izbit. Gura i-a devenit o linie dreaptă şi aspră.

— Adevărat. Şi acum încerc să găsesc metode prin care lumea să devină mai bună pentru paraziţi cum eşti şi tu.

Era evident că ea n-o să găsească argumente cu care să-l combată. Ginny ajunsese lângă maşina ei, aşa că s-a oprit alături.

— Presupun că mama are telefonul tău. O să-ţi dau un semn când o să pot şi o să vin să-mi iau lucrurile.

— Vorbeşte cu avocatul meu, i-a spus scurt Alex şi, luând o carte de vizită din portofel, i-a scris numele firmei pe dosul ei. I-a întins-o şi Ginny l-a aşteptat să plece spre maşina lui, dar Alex şovăia, cu o expresie întunecată în ochi:

— Mai e şi altceva?

El şi-a vârât mâinile în buzunarele sacoului. Ea a observat că faţa lui era mai suptă decât îşi amintea. Avea o altă expresie decât altă dată; în jurul gurii se făcuseră riduri de parcă ar fi suferit foarte mult şi pierduse acea

expresie de entuziasm şi de iubire de viaţă pe care le avusese de obicei. Nu-l văzuse zâmbind astăzi, dar Ginny era sigură că, atunci când o va face, ochii lui nu vor mai străluci ca altă dată. În părul lui erau şuviţe cenuşii care nu existaseră în urmă cu cinci ani.

— Venettia ţi-a lăsat ţie toate obiectele ei personale, i-a spus Alex, urând faptul că trebuia să-i spună aşa ceva. Asta include şi casa pe care tatăl vostru i-a dat-o ca dar de nuntă.

— Eşti sigur? l-a privit Ginny uluită.

— Da, sunt al dracului de sigur! Furios pe propria lui izbucnire, Alex şi-a umezit buzele. E corect ca ţie să îţi revină casa, căci a fost dată de tatăl vostru. Însă... mi-ar plăcea să o cumpăr de la tine.

— De ce?

— Întotdeauna pui întrebarea asta, s-a strâmbat el batjocoritor. Gândeşte-te şi tu: Venettia şi cu mine am trăit aici împreună. Înseamnă că pentru mine casa e plină de amintiri. Amintiri pe care nu vreau să calci tu, i-a spus pe un ton jignitor. Nu vreau să le murdăreşti tu. Nu vreau să mă gândesc cum o să aduci tu acolo nişte iubiţi oarecare într-un loc în care eu şi cu ea am fost fericiţi.

Vorbele lui răneau precum împunsăturile de cuţit, dar

Ginny era mult prea mândră ca să-l lase să vadă acest lucru.

— Nu cred că am niciun fel de amanţi deocamdată, i-a răspuns diabolică.

Alex însă era gata cu un alt sarcasm.

— De altfel n-ai stat în Anglia decât o jumătate de zi, aşa că nu prea ai avut timp să îţi găseşti vreunul, i-a spus batjocoritor.

A crezut că avusese ultimul cuvânt şi a dat să plece. Ginny însă i-a strigat.

— Te credeam suficient de inteligent pentru a nu crede orice citeşti în ziare, Alex. Şi ar fi trebuit să înveţi până acum să nu insulţi pe cineva cu care vrei să faci afaceri.

Cu onoarea răzbunată prin această ripostă, Ginny s-a întors să-şi descuie maşina, dar înainte de a întoarce cheia, Alex a apucat-o de braţ, răsucind-o spre el.

— Să nu crezi că am poftă să am de-a face cu tine, i-a spus brutal. Tu i-ai produs Venettiei multe neplăceri şi dureri de inimă pentru că te-ai izolat de ea atât de tare. Acesta era singurul lucru care îi umbrea fericirea. Şi a trăit atât de puţin, atât de puţini ani, înainte de a fi ucisă.

Vorbele lui au făcut-o să-i revină durerea cea veche, au făcut-o să sângereze pe dinăuntru. Ca să mascheze

adevărul, Ginny a spus primul lucru care i-a venit în cap.

— Venettia n-a fost niciodată o şoferiţă prea bună.

Chipul lui Alex s-a strâmbat de furie. Şi-a ridicat mâna şi a plesnit-o pe obraz. Apoi s-a dat înapoi, tremurând din tot trupul, cu mâinile încleştate, luptând să-şi recapete controlul asupra sa.

— Dumnezeule mare! Este pentru prima oară în viaţă când lovesc o femeie şi a trebuit să fie tocmai o mică neruşinată ca tine... S-a întors şi s-a îndepărtat, clătinându-se pe picioare, de parcă ar fi fost bolnav. Ajungând la maşină, s-a sprijinit puţin de ea, înainte de a scoate cheile şi a deschide uşa. Nu a mai privit-o. A intrat în maşină şi a trecut pe lângă ea, iar încheieturile degetelor i se albiseră pe volan, în timp ce profilul lui arăta ca o mască sculptată în piatră.

Ginny l-a privit plecând, înainte de a se urca încetişor în maşină. Gulerul de la haină amortizase lovitura lui, dar când s-a privit în oglindă a zărit o urmă roşiatică pe obraz. S-a machiat puţin ca să o estompeze şi când s-a întors în casa tatălui său arăta doar puţin mai bronzată decât înainte. Bineînţeles că mama ei nu a observat nimic, dar când a urcat în maşină ca să se ducă acasă s-a uitat împrejur şi a întrebat-o:

— Unde este umbrela mea?

— Poftim? A, umbrela! Ginny a privit-o amuzată, apoi a izbucnit într-un râs mai degrabă isteric.

Au trecut câteva zile până când Ginny i-a telefonat avocatului lui Alex, dar el ştia deja totul, ceea ce însemna că îi telefonase din timp şi Alex.

— Cumnatul dumneavoastră mi-a spus să vă fac o ofertă pentru casă şi pentru lucrurile personale lăsate dumneavoastră de soţia sa, i-a spus avocatul, pe un ton rece de afaceri, i-a comunicat suma oferită, adăugând că preţul pentru casă fusese stabilit de un agent imobiliar neutru, dar Ginny fusese plecată din Anglia atât de mult timp încât nu mai ştia care erau preţurile caselor şi nu ştia nici dacă preţul. Era sau nu stabilit corect.

V

— Evident că nu pot da niciun răspuns înainte de a vedea casa.

— Vă pot trimite o copie a raportului agentului imobiliar. Dacă doriţi să trimiteţi propria dumneavoastră ofertă şi dacă vreţi să vedeţi casa pot aranja cu agentul să mergeţi acolo.

— Mulţumesc, dar aş prefera să văd casa pe cont propriu.

— N-are rost să vă osteniţi, domnişoară Barclay. Pot să vă trimit...

— Uitaţi ce este, este casa mea, nu-i aşa? i-a tăiat-o Ginny începând să se înfurie.

— Mă rog, da. Însă domnul Warwick... mă rog, el...

Vocea îl trăda şi Ginny a bănuit că Alex îi spusese să încerce să o ţină departe de casă, să ducă tratativele prin scrisori.

— O să mă duc să văd casa mâine dimineaţă, i-a spus Ginny cu hotărâre. Vă rog să aranjaţi să fie cineva acolo la ora unsprezece pentru a-mi da drumul înăuntru. Care este adresa?

El i-a dat-o, împreună cu îndrumările asupra felului în care putea ajunge acolo, dar vocea nu părea deloc binevoitoare...

— Domnul Warwick a spus că trimit pe cineva de la acest oficiu, i-a spus el, înainte de a închide telefonul.

Drumul până la Bath, de la casa mamei ei de lângă Cheltenham a fost plăcut datorită peisajului însorit. Ginny a condus cu grijă, concentrată pe partea stângă a drumului în loc de partea dreaptă. S-a descurcat cel mai adesea, dar uneori, când ajungea la drumul cu două benzi sau la curbe, trebuia să îşi reţină gesturi care deveniseră

pentru ea automate. Bath era un oraş frumos; îl cunoştea bine şi îi plăcuse întotdeauna. Când erau copii, ea şi Venettia fuseseră adesea la muzee, la vechile Băi Romane şi la frumoasele clădiri construite din pietre de georgieni pentru nobili şi oameni din popor care veneau aici pentru a face cură cu apele minerale.

A sosit devreme şi şi-a petrecut timpul mergând cu maşina prin oraş numai pentru plăcerea de a vedea din nou siluetele arhitecturale perfecte ale Scuarului Reginei, Circului şi a lui Royal Crescent. Dar când s-a apropiat ora unsprezece, Ginny a consultat îndrumările date de avocat şi s-a îndreptat spre o stradă formată dintr-o lungă terasă, din case georgiene mai mici, cu uşile din faţă dând direct spre trotuar. Descoperind numărul şaizeci şi doi, Ginny a oprit motorul şi a privit spre casă. Erau câteva trepte de piatră care duceau până la o uşă vopsită în alb cu un geam deasupra şi la dreapta uşii se găsea o fereastră cu cercevele, după toate aparenţele cele originale. Casa nu a surprins-o. Era acel gen de casă care i-ar fi plăcut Venettiei, şi Ginny şi-o putea imagina pe sora ei pictând pereţii şi punând draperii, alegând mobile şi covoare, grăbită să transforme casa într-un cămin pentru ea şi Alex. Erau nişte imagini mentale pe care le mai văzuse adesea

şi înainte, căci legătura ei strânsă cu geamăna i le adusese în creier de multe ori pe când Venettia mai trăia.

Dându-se încet jos din maşină, Ginny a rămas pe trotuar, încercând din nou să ia legătura cu spiritul surorii sale. Se simţea mai aproape de ea aici, mult mai aproape decât la mormânt, dar nu era convinsă că Venettia dorea să o ştie aici sau nu. Nimeni nu o aştepta afară. Îndreptându-şi uşor umerii, Ginny a păşit pe trotuar, a urcat treptele şi a sunat la sonerie. Pe rama uşii se depusese praful, a constatat ea, iar ferestrele aveau nevoie să fie spălate. Evident, Alex nu era un mare gospodar – sau poate că nu-i mai păsa. Se aşteptase ca un străin oarecare trimis de avocat să-i deschidă uşa, dar i-a deschis-o Alex. Ochii lui Ginny s-au rotunjit de mirare şi, descumpănită, a vrut să se întoarcă.

— Nu-ţi face probleme, i-a spus Alex brutal. Nu trebuie să-ţi fie teamă. I-a deschis larg uşa şi s-a dat înapoi. Mai bine intră.

Ginny a intrat fără grabă, cu privirea pironită pe faţa lui. El avea o expresie rătăcită, de parcă n-ar fi dormit. Amândoi au vorbit în acelaşi-moment.

— Uite, nu trebuie să-mi arăţi tu locul...

— ’Trebuie să-mi cer scuze pentru că te-am lovit...

Alex vorbise pe un ton ţeapăn, iar Ginny i-a aruncat o privire întrebătoare, mirându-se de ce se băgase în treaba aceasta.

— Nu e nicio problemă, a dat ea din umeri. Nici nu m-ai lovit. Gura lui a făcut o grimasă tristă.

— Nu, cred că nu. Şi, înainte ca ea să bănuiască ce sens aveau vorbele lui: – îmi cer totuşi scuze. A fost un lucru... deloc necesar.

Un cuvânt ciudat pentru a descrie o clipă de furie neagră.

— Şi eu îmi cer scuze, i-am spus Ginny. N-am avut intenţia să te scot din fire. Uite, mă pot duce să văd casa singură; nu e nevoie să mă însoţeşti...:

— Nu. El a scuturat hotărât din cap. Vreau să fiu aici. Nu vreau ca tu... nu vreau să mi te imaginez băgându-te prin lucrurile ei.

Stăteau şi acum în hol, dar Ginny a mai făcut câţiva paşi prin casă, înainte de a se întoarce pentru a-l înfrunta.

— Ea a fost sora mea, Alex, şi eu am iubit-o.

— Adevărat? în vocea lui se simţea batjocura.

— Da, am iubit-o. Şi ea m-a iubit pe mine. Crezi că mi-ar fi lăsat casa şi lucrurile ei dacă n-ar fi fost aşa?

— Ea ţi le-a lăsat pentru că se simţea vinovată faţă de

tine. Pentru că trebuise să pleci şi să te desprinzi de locul ăsta.

Ginny s-a încruntat, apoi a scuturat din cap.

— Nu, nu înghit explicaţia asta. Între noi două nu exista nicio vinovăţie.

— Cum poţi tu să ştii ce sentimente avea Venettia? i-a spus Alex cu o strâmbătură. Nici nu te-ai sinchisit să-i scrii.

Nu era de niciun folos să îi explice apropierea care existase între ele, transmiterea aproape telepatică a sentimentelor; cineva care nu avusese o experienţă similară n-avea" cum să înţeleagă. Şi poate că el avea dreptate, la urma urmei. Poate că Venettia avea un fel de vinovăţie; telepatia mentală dintre cele două gemene nu mai fusese atât de puternică în timpul ultimului an de viaţă al Venettiei – cel puţin nu până în momentul sfârşitului.

— Ai de gând să-mi arăţi casa? l-a întrebat Ginny scurt. Chipul lui Alex s-a încordat, dar a dat uşor din cap şi a condus-o într-o cameră din partea dreaptă a holului.

— Asta este sufrageria.

Era o încăpere drăguţă, cu tapet luminos şi cu draperii asortate, având o sofa comodă lângă fereastră şi un fotoliu de cealaltă parte a căminului. Pe pereţi erau tablouri, iar

pe rafturi bibelouri. Dar lui Ginny i se părea că totul era înceţoşat din cauza stratului gros de praf aşternut pretutindeni. Nu, nu chiar peste tot; era o potecă foarte bine delimitată pe covor unde cineva se plimbase adesea şi se vedea că în fotoliul din stânga căminului stătuse cineva. Instinctiv şi-a dat seama că acesta fusese Alex care venise să îşi jelească nevasta pierdută şi copilul.

— Tu nu locuieşti aici, i-a spus Ginny încercând să recapete un ton normal.

— Nu, am nişte camere la universitate. A deschis o uşă dublă din partea opusă a încăperii. Pe aici poţi să ajungi în sala de mese. Când a fost construită casa, de la ferestre se vedea un peisaj minunat, cu ogoare şi coline, dar acum... a făcut un gest cu mâna şi a dat din umeri – vezi şi tu.

Mergând spre fereastră, Ginny s-a uitat la o grădină îngustă, neîngrijită, mărginită de pereţi înalţi, iar dincolo de zidul cel mai îndepărtat se zăreau acoperişurile moderne deloc frumoase a unei proprietăţi.

— Bucătăria e jos. Întorcându-se în hol, a mers înaintea ei coborând pe o scară abruptă spre etajul inferior. Casă, şi-a dat ea seama, trebuia să fi fost construită pe o parte a unui deal. Bucătăria fusese probabil caldă şi plăcută pe vremea când casa fusese locuită. Mobilele erau făcute din

lemn natur şi erau o grămadă de ustensile din alamă atârnate pe pereţi, dar acum îşi pierduseră luciul.

— Există o bucătărie auxiliară lângă spălătorie şi o cameră pentru servitori pe care noi o foloseam pentru a depozita tot felul de fleacuri. Vocea lui Alex suna aproape lipsită de emoţie când îi deschidea uşile pe rând şi i le ţinea ca ea să poată zări ce era înăuntru.

— Da. Înţeleg.

Întortându-se, el a luat-o din nou pe scări şi a pornit-o spre încăperile de la etajul de sus.

— Aici sunt două dormitoare şi baia, i-a spus cu bruscheţe.

— Ce e mai departe de scările astea? a arătat Ginny spre nişte trepte înguste care duceau în sus printre două camere. Nu pentru că ar fi vrut foarte tare să afle, ci din cauză că simţea cum tensiunea lui Alex sporea.

— Mansarda. Era folosită ca dormitor pentru servitori, dar acum nu sunt acolo decât rezervoarele de apă. Ginny a dat din cap şi l-a aşteptat să-i deschidă uşa spre unul din dormitoare, dar Alex îşi încordase maxilarul. Într-un final a izbucnit:

— Ţi-am făcut o ofertă cu un preţ mai mult decât bun pentru casă. De ce nu poţi pur şi simplu să accepţi

afacerea? Nu te poate interesa cu adevărat – n-ai venit aici decât pentru a-ţi satisface curiozitatea.

— Poate, s-a surprins Ginny fiind de acord. Am dorit să văd locul în care a trăit Venettia. Am dorit să constat dacă primisem corect imaginile.

— Ce imagini să primeşti? a întrebat Alex încruntându-se.

— Imaginile pe care le aveam în legătură cu acest loc.

— Dar voi nu aţi corespondat; Venettia nu ţi-a putut trimite nicio fotografie a casei. Poate doar mama ta...

Ginny a scuturat hotărâtă din cap.

— Nu e vorba despre fotografii, ci despre imagini mentale. A observat neîncrederea din ochii lui Alex şi a spus cu blândeţe: Ţi-e greu să înţelegi că eu mi-am format un fel de reprezentare mentală a casei Venettiei. Noi eram întotdeauna atât de apropiate cum nu poţi să-ţi dai seama, înţelegea după strâmbătura buzelor lui Alex că lui ideea îi displăcea, aşa că i-a spus: Presupun că această uşă duce la dormitorul principal.

— Nu e prea greu de ghicit, i-a răspuns Alex scurt. Presupun că vrei să intri.

— Dacă preferi să vin singură altă dată...

— Nu, i-a răspuns el brutal. Să terminăm cu asta. A

împins uşa şi a intrat, lăsând-o pe ea în urmă.

Încăperea avea pereţi bleu şi un covor alb.

Patul era mare şi de modă veche; stil victorian, a bănuit Ginny. Făcut din lemn lustruit, era acoperit cu o ’cuvertură tricotată de mână, în nuanţe de bleu şi era făcută probabil de Venetttia. Ginny şi-a întors ochii rapid de la pat, bănuind că Alex o ura pentru că Se uita la locul în care el şi Venettia făcuseră dragoste. Şi totodată probabil că îşi reamintise şi de acea zi în care o luase pe Ginny în patul lui. Doar o dată. Cu atât de multă vreme în urmă. Ochii lui Ginny s-au pironit în podea. Şi în camera asta existau urme de tălpi prin praf. Ele duceau spre pat şi exista o urmă indicând că cineva stătuse acolo.

— De ce nu ai grijă de locul acesta? l-a întrebat enervată Ginny. Venettiei i-ar fi displăcut teribil să neglijezi casa.

— Vezi-ţi de treburile tale.

Ea însă de-abia îl auzea. Se îndreptase spre şifonierul încastrat în perete şi Ginny a deschis uşa pentru a scoate la vedere toate hainele Venettiei şi pantofii aflaţi încă la locurile lor. Trusele ei de machiaj şi sticluţele de parfumuri şi loţiuni rămăseseră pe măsuţa de toaletă din faţa ferestrei. Portretul ei atârna deasupra căminului. Era o fotografie realizată într-un studio şi făcuse parte din

albumul lor când Venettia, înainte de căsătorie, fusese şi ea manechin. Ginny de-abia de i-a aruncat o privire; vedea un chip identic în oglindă, zi de zi.

— Ai transformat casa asta într-un mausoleu, i-a spus furioasă. Un altar.

— Nu. Alex a lătrat cuvântul, dar apoi şi-a dus mâinile la faţă şi s-a frecat cu ele de parcă ar fi vrut să-şi îndepărteze emoţiile, sentimentele. Ridicându-şi capul şi-a împins maxilarul înainte. După ce Venettia a murit n-am mai folosit locul ăsta. Ea ţi l-a lăsat ţie, împreună cu toate lucrurile ei, dar tu nu te-ai sinchisit să răspunzi la scrisoarea mea, aşa că n-am ştiut ce să fac. Mi-am luuat doar lucrurile mele personale şi am închis uşa.

— Dar te-ai mai întors.

Alex a dat din cap, iar ridurile din jurul gurii i s-au accentuat.

Am venit aici ca să-mi amintesc. Noi doi am fost atât de fericiţi aici! S-a răsucit pe un picior. Baia este în partea aceea.

În baie era o cadă mare, de modă veche, făcută din oţel, care stătea pe nişte picioare înalte şi era lipită de perete. Arăta caraghios, dar dincolo de aceasta era destul de practică. Pe palier, Alex şovăia, dar până la urmă a deschis

uşa spre celălalt dormitor.

— Aici e camera copilului, a zis Ginny. Ea n-a mai ajuns să o termine niciodată.

El a privit-o ciudat, aproape cu spaimă.

— Nu, a răsucit încet clanţa şi a deschis uşa.

Ginny a dat să intre, dar s-a oprit cu o tresărire şi s-a întors repede înapoi. Nu avea de ce să intre; găsise ceea ce căuta. Spiritul surorii sale era aici în camera neterminată în care ar fi trebuit să stea copilul ei.

— Nu vrei să te uiţi? s-a mirat Alex când ea a trecut pe lângă el pentru a ieşi. Să nu-mi spui cumva că acum simţi totuşi cât de cât ceva.

Ginny s-a întors spre el cu o izbucnire rece de furie.

— Oricât de ciudat poate părea, tu nu deţii monopolul asupra suferinţei, Alex. Când a murit Venettia, a murit şi o parte din mine.

Auzind acest lucru Alex a râs tare, batjocoritor, cu amărăciune şi neîncredere.

— Oh, da, i-a spus luând-o în râs. I-ai simţit atât de tare lipsa încât n-ai putut veni măcar la înmormântare.

— Da, i-a întors-o Ginny. Chiar de asta n-am putut să vin. Resimţeam pierderea ei. Îi simţeam rănile. Îi simţeam durerea. Tot ceea ce Venettia a simţit când s-a zdrobit cu

maşina, am simţit şi eu. Ştiu că a încercat să lupte, a încercat cu disperare să se salveze, dar rănile erau prea mari. Vocea lui Ginny coborâse până la şoaptă, amintirea disperării îi întunecase ochii. Şi când ea a murit, când am simţit că viaţa iese din ea, atunci mi-am dorit să mor şi eu. Nu mai aveam pentru ce trăi. Noi două fusesem atât de apropiate una de cealaltă. Împărţisem totul între noi. N-am mai vrut să continui să trăiesc fără ea.

Alex s-a încruntat şi a privit-o fix.

— Ce tot spui acolo? Ea l-a privit şi a râs fără veselie.

— Eu n-am venit la înmormântarea Venettiei pentru că... am avut o depresiune nervoasă. Doctorii i-au dat un nume caraghios dar în realitate eu am suferit atunci la fel ca Venettia care trecuse prin acea tragedie şi eu... vocea i-a coborât până a nu se mai auzi... eu aproape că am murit odată cu ea.

Doi

— Ai avut o depresiune nervoasă!

— Da. Ginny a dat din cap ducându-şi o mână la faţă. Am intrat în clinică timp de câteva săptămâni până când mi-am revenit – din punct de vedere fizic.

Alex a dat din cap neîncrezător.

— Nu-mi vine să cred.

— N-ai decât, i-a întors-o Ginny şi s-a răsucit, luând-o rapid în jos pe scări. Alex însă a prins-o în hol şi a apucat-o de braţ, întorcând-o spre el.

— Dacă ai fi avut o depresiune nervoasă ar fi aflat şi mama ta".

— Era şi-aşa teribil de depăşită din cauza morţii Venettiei. Nu era s-o mai supăr şi eu spunându-i că sunt bolnavă. De aceea i-am spus impresarului meu să anunţe pe oricine mă caută că eram plecată, că lucram la un contract.

Ginny s-a cutremurat la aducerile aminte şi pentru o clipă a închis strâns ochii. Când *i-a* deschis, şi-a ridicat uşurel capul ca să-l privească pe Alex, apoi şi-a tras nasul.

— Nu mă crezi, nu-i aşa? La dracu', Alex, chiar crezi că altceva m-ar fi făcut să nu vin la înmormântarea Venettiei?

El şi-a îngustat ochii şi i-a aruncat o privire tensionată.

— Ceea ce nu, cred e că tu ai putut simţi durerea fizică pe care de fapt a suportat-o Venettia. Şi ştii de ce? Pentru că era la mai bine de 1500 km distanţă. Cum ar fi fost posibil ca tu...?

— Nu ştiu cum, i-a tăiat vorba, supărată Ginny. Ştiu doar că aşa s-a întâmplat.

— Dar e imposibil.

Ginny i-a aruncat o privire furioasă.

— Da, desigur. După cum spui, e imposibil.

Chipul lui Alex s-a înăsprit.

— Tu ai avut întotdeauna o imaginaţie efervescentă. S-ar putea să-ţi fi plăcut ideea – sau poate că i-a plăcut agentului tău. În lumea în care te învârţi tu, orice publicitate face bine, nu-i aşa? în vocea lui Alex apăruse din nou înverşunarea.

Ginny s-a înroşit.

— Nu ţi-am spus decât pentru că eşti atât de evident obsedat de faptul că n-am venit la înmormântare. Poftim, acum ştii de ce nu am venit. Nimeni altcineva nu ştie, i-a spus Ginnny furioasă la culme, cu pumnii încleştaţi: Nimeni în afară de tine. Şi de fapt nici că-mi pasă dacă nu mă crezi. Punând mâna pe uşa din faţă a deschis-o brusc şi a

luat-o în jos pe scări.

— Ce facem cu casa? Alex s-a repezit după ea, în timp ce Ginny se scotocea după cheile de la maşină.

Ea i-a aruncat o privire care l-a fulgerat, apoi s-a întors ca să privească înapoi spre casă.

— Ea mea, nu-i aşa? Cu tot ce e înăuntru?

— Exceptând unele dintre mobile, da.

— Atunci fii drăguţ şi ia-ţi tot ce-ţi mai aparţine, până la sfârşitul săptămânii. Nu am de gând să-ţi vând ţie casa şi vreau să te văd plecând de aici. Îi poţi spune avocatului tău să-mi trimită şi mie un set de chei.

Chipul lui Alex s-a albit.

— Ginny, nu poţi...

— Oh, ba da. Doar n-ai spus chiar tu că sunt capabilă de orice? Mă rog, dacă mă pot preface că am avut o depresiune nervoasă, atunci pot la fel de bine să-ţi fac şi chestia asta! Ea a intrat în maşină şi a pornit-o, lăsându-l pe trotuar privind în urma ei.

Alex îşi dorea prea tare casa pentru a o părăsi. De-abia dacă ajunsese Ginny înapoi la mama ei şi avocatul a sunat pentru a-i spune că Alex dorea să mărească preţul ofertei pentru casă.

— Spune-i că nu mă interesează, a răspuns Ginny cu

duritate. O să vin la biroul dumneavoastră lunea viitoare la ora zece pentru a lua cheile. La încercările repetate de convingere făcute de avocat ea a închis telefonul.

Avocatul a mai sunat încă de două ori, dar Ginny s-a mulţumit să spună:

— Transmite-i că nu, fără a se osteni să-l asculte. Dar miercuri seară, Alex l-a trimis pe Jeff Ferguson să o vadă.

Ea îl întâlnise pentru prima oară pe Jeff în urmă cu cinci ani cu prilejul unei întâlniri aranjate dinainte. Lector universitar la istorie, el lucrase la aceeaşi universitate, din cărămidă roşie, ca şi Alex, îşi dăduseră împreună bacalaureatul, iar Alex îl adusese cu el într-o noapte ca să facă o petrecere în patru cu Ginny şi Venettia. Era nostim, distractiv, iar lui Ginny îi plăcuse, iar Jeff avusese o slăbiciune pentru, ea. Dacă ar fi putut, ar fi avut mult mai mult decât o slăbiciune, dar îşi dăduse rapid seama că ambele gemene erau la fel de nebune după Alex. Prietenia lui o ajutase în acea perioadă dificilă, iar Ginny avea şi acum un oarecare sentiment pentru el. Stătea în fotoliul confortabil de la fereastra din sufrageria mamei sale, având pe genunchi un bloc-notes şi un stilou în mână, dar cu gândurile departe de scrisoarea pe care încerca să o scrie când a sosit Jeff.

Zgomotul unei maşini oprindu-se în apropiere i-a atras atenţia şi l-a văzut apărând. Nu era decât ora şase şi soarele încă nu apusese, deşi coborâse mult pe cer, cu acea strălucire sălbatică a unei seri de primăvară. După ce a coborât din maşină, Jeff a rămas să privească un moment spre casă. Şi acum era la fel de suplu ca întotdeauna, dar de astă dată, nu mai semăna atât de tare cu un şcolar mştocar. Poate din cauză că era elegant îmbrăcat într-un costum; poate că îşi găsise un croitor bun. În timp ce îl observa, el a ridicat o mână pentru a-şi da deoparte o şuviţă de păr blond şi des de pe frunte şi a-şi împinge ochelarii pe nas. Era acelaşi gest nervos care i-a adus un zâmbet de amintire lui Ginny şi a făcut-o să dea deoparte bloc-notesul şi să se grăbească la uşă pentru aM întâmpina.

— Jeff! Bună! Ce mai faci? i-a zâmbit larg şi a întins mâinile într-un gest de întâmpinare.

El i-a întors zâmbetul şi i-a strâns tare mâinile pentru o clipă.

— Mă simt perfect, iar tu arăţi chiar mai frumoasă decât ţineam eu minte.

— Uită-te la El – cu linguşeala o să ajungi departe. Intră. Ginny l-a condus în sufragerie. Merită să bem pentru

întâlnirea noastră. Tu ce bei?

— Mă rog, poate „Gand T”, te rog.

— Perfect. Şi eu vreau. Ginny a turnat ginul şi apa tonică şi s-a răsucit ca să îi ofere paharul. Ochii lui se plimbau pe silueta ei subţire, în pantaloni lungi, cu pulover alb pufos. S-a înroşit uşor în obraji când şi-a dat seama că ea îl surprinsese analizând-o. Am auzit că stai acum la Bristol, cu Alex, i-a spus Ginny pentru *a-l* face să se simtă în largul lui.

— Da, l-am urmat după un an sau aşa ceva, după ce el şi Venettia s-au căsătorit.

— Şi îţi place? Ginny s-a aşezat din nou pe fotoliul de la fereastră şi l-a invitat cu un gest să vină lângă ea. Trebuie să-mi spui totul despre asta.

El însă rămânea nemişcat.

— Mi-ar plăcea. Aş prefera să-ţi povestesc în timpul cinei pe care o s-o luăm pe undeva. Numai că eu am venit să-ţi spun că... mă rog, n-am venit numai pentru a te vedea. Deşi mi-aş fi dorit. Acum însă am fost trimis.

Ginny a luat o înghiţitură din băutura ei.

— Trimis de Alex, presupun.

— Da. Jeff şovăia; apoi a dat din umeri. Poţi ghici pentru ce; el vrea ca eu să mediez în interesul său, să încerc şi să

te conving să-l laşi să cumpere casa de la tine.

— Şi crezi că o să reuşeşti?

Jeff a râs.

— Nicio clipă. Eu sunt ultima lui speranţă.

— Dar ai acceptat să vii şi să încerci în ciuda convingerii tale?

El a dat din cap, având ochii fixaţi pe chipul ei.

— După cum ţi-am spus, am dorit să te mai văd.

— Dar şi mai mult ai dorit să-l ajuţi pe Alex, a zis Ginny pe un ton muşcător.

El şi-a împins ochelarii pe nas, apoi s-a apropiat ca să se aşeze lângă ea.

— Nu l-ai mai văzut pe Alex, după ce a murit Venettia.

Ginny l-a privit rapid, dar pe faţa sau în tonul lui nu se simţea condamnare, doar un fel de milă.

— La început a fost şocat şi a ţinut totul în el.

După felul în care muncea la universitate, după modul în care se comporta cu oamenii, n-ai fi putut bănui ce anume i se întâmplase, dacă n-ai fi ştiut. Pe măsură ce săptămânile şi lunile treceau îţi dădeai seama cum se schimbă. Supărarea începea să iasă din interior la suprafaţă. Ar fi închis casa şi s-ar fi mutat din ea imediat, dar eu am reuşit să-l fac să se întoarcă acolo cu un pretext oarecare şi cred că doar acolo, în cadrul acela, el a fost capabil, în sfârşit, să-şi lămurească propriile sentimente.

— I-ai fost un prieten de nădejde, i-a spus Ginny cu căldură. Jeff arăta surprins.

— Am făcut şi eu ce am putut pentru el. Şi el ar fi făcut acelaşi lucru pentru mine.

— Dar tu nu te-ai căsătorit, nici nu te-ai logodit sau aşa ceva?

— Nu. I-a zâmbit uşor. Încetează să-mi distragi atenţia de la subiect. A devenit din nou serios. E evident că Alex simte că mai are nevoie de casa aceea, că are nevoie de un loc în care se poate duce pentru a suferi în pace şi în singurătate.

Ginny l-a privit gânditoare, reflectând la ceea ce îi spusese, dar apoi şi-a scuturat capul cu hotărâre.

— Au trecut mai bine de doi ani. Jeff, tu ai fost în casa

aceea? El a transformat-o într-un fel de sanctuar, şi asta nu este sănătos. Dacă vrea să jelească poate să facă treaba asta în inima lui; nu are nevoie de un loc special.

— Nu sunt chiar aşa de sigur.

— Eu însă sunt. Când pierzi pe cineva pe care îl iubeşti teribil, pierderea rămâne mereu cu tine, nu te poţi scutura de ea, şi o perioadă îndelungată îţi revine în minte când nici măcar nu te aştepţi, dar apoi înveţi să te controlezi astfel încât poţi să o îndepărtezi şi să jeleşti doar când eşti singur pentru un mic răgaz de vreme. Dar nu ai nevoie de un loc special pentru asta. Se poate petrece noaptea când eşti în pat, sau în avion, sau când te plimbi prin parc. Oriunde.

— Vorbeşti de parcă ai şti treaba asta.

— Sigur că ştiu, i-a răspuns Ginny înfuriată dintr-odată. Venettia a fost sora mea geamănă; nimeni nu o să fie vreodată la fel de aproape de mine cum a fost ea.

— Iartă-mă. Şi-a împins ochelarii pe nas. E ciudat să te văd pe tine; tu şi Venettia sunteţi – eraţi – atât de asemănătoare. Este de parcă ea ar fi revenit din nou la viaţă.

— Presupun că ştii o grămadă de lucruri despre ea din perioada de după căsătorie.

— Da. Ea mă invita tot timpul la cină şi adesea invita şi câte o fată pentru mine. A râs. Mereu încerca să mă facă să mă însor. Îi părea rău pentru mine, presupun.

— Poate că nu voia decât să fii şi tu la fel de fericit precum erau ea şi cu Alex, i-a spus cu blândeţe Ginny.

— Da. Jeff s-a întors puţin pe scaun astfel încât să o poată privi direct. Ce-mi spui despre tine? Eşti fericită cu cariera ta? Ai reuşit să depăşeşti situaţia cu Alex?

Aceasta era o întrebare la care se aşteptase, aşa că Ginny a râs uşurel.

— După tot acest timp? Bineînţeles. Când ai profesiunea mea întâlneşti tot felul de bărbaţi interesanţi, ştii asta.

— Da, ai devenit pur şi simplu faimoasă.

— Presupun că ai vrut să spui, infamă. Trebuie să fi citit articolele pline cu bârfe, Jeff.

— Mă rog, numele tău a fost asociat cu cel al unor bărbaţi bine cunoscuţi.

— Desigur. Orice este bun pentru publicitate. Ea vorbea, senină, amuzată, dar în ochii ei nu era niciun pic de veselie.

— Probabil că Anglia ţi s-a părut foarte plictisitoare după New York.

Ea s-a uitat la el şi şi-a dat seama că se întorseseră la

discuţiile personale. Ginny şi-a pus mâna pe braţul lui Jeff.

— De ce nu mă scoţi în oraş pentru cină ca să-mi poţi spune tot ce ai făcut în timp ce eu am fost plecată? Ai mai păcălit mulţi turişti la fel ca la expoziţia aceea la care am fost noi? N-o să uit niciodată treaba aia.

Jeff a rânjit.

— Da, a fost o zi minunată.

În scurt timp ei se lăsaseră pradă amintirilor, în timp ce mâncau specialităţi indiene la un restaurant din Cheltenham. Dar nu se mai văzuseră de multă vreme şi ieşiseră împreună de puţine ori, aşa că nu aveau atât de multe amintiri de depănat. Iar viaţa lui Jeff la universitate nu le lua atâta timp pentru a vorbi despre ea, mai ales că el era destul de modest pentru a-i povesti despre realizările lui ca profesor.

— Sunt angajat să merg la un şantier arheologic în Italia în această vară, i-a spus. Încerc să-l conving pe Alex, dar nu e chiar treaba lui.

Nu, Ginny nu şi-l putea imagina pe Alex petrecând ore nesfârşite în genunchi şi scotocind printre săpături. În orice caz, nu în timpul unei vacanţe; era mult prea încărcat de energie.

— Ce face el de obicei? l-a întrebat.

— Păi, el şi Venettia obişnuiau să meargă la schi iarna şi în locuri în care se pot face sporturi pe apă ca surfingul, vara. M-au luat şi pe mine de câteva ori, dar eu reuşeam de regulă să găsesc oarece ruine şi să plec acolo pentru a le studia.

— Erai, evident, foarte apropiat de ei. Sunt încântată.

— Hmm. În ochii lui Jeff s-a ivit o expresie de tristeţe. Eu nu am o familie a mea, dar ei m-au făcut să mă simt de parcă aş fi făcut parte dintr-a lor. Niciodată nu m-am simţit un intrus. A privit-o drept în ochi. Dar Venettia îţi ducea dorul. Încerca să ascundă asta de Alex, dar ştiu că îi lipseai. Obişnuia adeseori să-mi vorbească despre tine, mai ales dacă exista ceva despre tine în ziare sau o fotografie de-a ta într-o revistă. Era foarte mândră de succesul tău, să ştii.

Ginny a privit în altă parte.

— Asta e frumos.

Jeff a şovăit, privind spre profilul ei frumos, apoi i-a spus:

— Venettia mi-a spus de ce ai plecat. Pentru că Alex a descoperit că tu ai fost aceea cu care... îşi petrecuse noaptea şi nu Venettia. Mi-a povestit totul. Cum tu ai fost cea care l-ai întâlnit de la început pe Alex în avion, cum ea

îţi luase locul când el a venit la Londra ca să te caute. Am aflat că amândouă eraţi îndrăgostite de el, dar până când ea nu mi-a spus, eu nu mi-am dat seama că tu aveai dreptul la întâietate.

— Ţi-a spus şi cum ne-am hotărât care dintre noi să rămână şi care să plece?

El a dat din cap.

— Da. Mi-a spus că aţi dat cu banul pentru a lua o decizie.

Ginny i-a aruncat o privire gânditoare, cu ochii ei de culoarea alunei, pe sub genele lungi.

— Alex ştie asta?

— Nu sunt sigur. Nu mi-a spus niciodată, dar probabil că nu ştie.

— Nu cred că i-ar veni să creadă. N-o văd pe Venettia spunându-i ceva de genul acesta; oricât de mult ar fi iubit-o nu i-ar fi convenit, a zis ea reflexivă.

Privind-o, în timp ce vorbea despre Alex, Jeff nu desluşea nicio emoţie în ochii ei; pe trăsăturile ei nu se vedea decât detaşarea rece a manechinului la modă, care era ea.

— Dacă nu ai sentimente de niciun fel pentru Alex acum, de ce nu-l laşi să cumpere casa de la tine? a

întrebat-o curios.

Ea i-a aruncat o privire rapidă.

— Ţi-a trecut cumva prin cap, mă întreb, dacă ar fi fost cazul invers şi Venettia i-ar fi lăsat casa? De ce mi-a lăsat-o mie? Oh, ştiu că Alex se gândeşte că e din pricină că se simţea vinovată faţă de mine, care a trebuit să plec, dar să ştii că mai poate fi şi un alt motiv.

— Ce motiv?

Hotărându-se să nu se încreadă total în Jeff, Ginny a dat din umeri.

— Motivul este că această casă i-a fost dată de tatăl nostru şi ea a vrut să rămână în familie.

— Înţeleg. Nu pentru că s-a gândit că ai putea să te întorci şi să fii din nou cu Alex? a zis el intuitiv.

Ea şi-a ridicat bărbia, auzind acestea şi a spus pe un ton rezervat:

— Nu ştiu de ce, nu mi-o imaginez pe Venettia gândindu-se la aşa ceva.

— De ce nu? Ăsta e motivul adevărat pe care îl ai în minte, nu-i aşa?

Pentru o clipă, Ginny nu s-a putut hotărî dacă trebuia să se supere sau nu, apoi a suspinat uşor şi a zâmbit.

— Întotdeauna te-ai priceput să-mi ghiceşti gândurile.

— Totuşi, nu e atât de uşor, pe cât pare. Acum cinci ani erai ca **o** carte deschisă; în prezent... şi-a împins ochelarii pe nas din nou, contemplând-o; în

prezent ai construit un zid în jurul tău. Eşti rece şi foarte controlată. O femeie interesată doar de carieră. Şi totuşi cred că înăuntrul tău eşti mai vulnerabilă decât erai.

— Eşti un mare pisălog, i-a spus Ginny cu sarcasm în voce, dar nu prea încântată de a fi fost analizată – şi încă analizată cu atâta acurateţe.

— Şi de aceea ai de gând să păstrezi casa? Pentru ca tu şi cu Alex...

— Nu, i-a tăiat-o furioasă Ginny. Dacă vrei să afli, păstrez casa pentru că Alex m-a enervat teribil. Dacă n-ar fi fost atât de bădăran cu mine, i-aş fi lăsat-o, fără măcar să trec pe acolo. Acum însă, că am văzut casa, am de gând s-o păstrez. Nu-mi place că el a neglijat-o.

— Şi trebuie să-i spun eu asta?

Plictisită, Ginny i-a spus:

— Oh, da, am uitat că tu nu erai decât mesagerul lui; sigur, spune-i orice vrei tu. Mai spune-i şi să înceteze să-şi piardă timpul şi să-l irosească pe al meu, încercând să mă facă să mă răzgândesc.

— Dar el se duce acolo când e disperat. Este un fel de...

un fel de sanctuar pentru el.

— În cazul ăsta, a sosit momentul să rămână fără sanctuar, a afirmat Ginny şi îi poţi spune, de asemenea, că o să am grijă de toate. Şi-a împins deoparte scaunul şi s-a ridicat. Hai să mergem, vrei?

Luni de dimineaţă, Ginny şi-a încărcat maşina cu bagajele, i-a spus la revedere mamei sale şi a pornit-o spre Bath. Nu mai auzise nimic din partea lui Alex şi spera că până la urmă renunţase, dar când a ajuns la biroul avocatului pentru a lua cheile, Alex stătea în sala de aşteptare. A aruncat deoparte ziarul pe care îl citea şi s-a ridicat când a văzut-o intrând. Ginny s-a oprit brusc în prag.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ştii doar că...

— Perfect, nu e nevoie să te enervezi, i-a spus Alex scurt. Ca executor testamentar al lui Venettia trebuia să fiu aici pentru a da semnăturile necesare.

— Înţeleg, a zis Ginny, relaxându-se.

S-a dus spre un fotoliu din partea opusă a încăperii şi s-a aşezat, încrucişându-şi picioarele lungi şi bine făcute. Avea părul răsucit la spate într-un coc şi purta un costum roşu-închis şi o bluză scurtă. Arăta rece şi sofisticată, extrem de frumoasă. Alex nu s-a mai aşezat; a privit-o îndelung, apoi

s-a dus la fereastră şi-s-a întors cu spatele la ea, privind afară.

— Vezi ceva teribil de interesant acolo, nu-i aşa? a rupt Ginny tăcerea.

În ochii lui apăruse o sclipire amuzată, când s-a întors spre ea, dar veselia i-a dispărut instantaneu.

— Jeff mi-a transmis mesajul tău. Se pare că trebuie să fiu supărat doar pe mine, pentru că tu o să păstrezi casa. O faci din perversiune. Ginny nici nu s-a sinchisit să-i răspundă la asta, iar Alex şi-a încordat maxilarul, izbucnind. Nici n-ai ce face cu ea. O să revii din America după multă vreme şi atunci ce o să se întâmple cu locul ăla? O să laşi casa în părăsire? Sau o s-o vinzi? Casa aia în care noi am trăit, am fost fericiţi? Ai de gând să-i laşi pe străini să doarmă în patul nostru? Să-i laşi să atingă lucrurile lui Venettia?

— Încă nu m-am hotărât ce o să fac în legătură cu casa, l-a răspuns Ginny calmă. O să-ţi comunic, atunci când ’o să mă decid. Şi dacă eventual o să vreau să o vând, bineînţeles că pe tine o să te refuz primul.

El părea surprins, de parcă nu s-ar fi aşteptat la aşa ceva.

— Dar între timp?

Ginny a fost scutită de răspuns când o fată a intrat şi le-a spus că avocatul era gata să-i primească.

Formalităţile nu au durat mult şi după aceea Alex a scos un set de chei din buzunar şi era gata să i-l înmâneze, dar s-a răzgândit şi l-a pus pe biroul din faţa lor. Ginny a privit la chei şi a întins fără grabă mâna pentru a le lua. Simţea în mod ciudat că această acţiune era una dintre cele mai pripite din viaţa ei, că întinzând mâna şi apucând cheile deturna de bunăvoie cursul propriei vieţi. Aşa cum datul cu banul de odinioară îi deturnase viaţa, în urmă cu cinci ani. Înhăţând cu bruscheţe cheile, astfel încât ele i-au clinchetit în Palmă, Ginny s-a blamat singură, ca fiind lipsită de bun-simţ şi a spus cu brutalitate:

— Asta este tot? Mulţumesc. S-a ridicat şi a dat mâna cu avocatul, s-a răsucit şi a ieşit din birou.

Alex a prins-o pe trotuar.

— Te întorci acasă acum?

— Da.

— Mi-ar plăcea să mă întorc şi eu cu tine. Sunt o mulţime de lucruri pe care trebuie să le afli despre casă.

— Perfect. Din nou vocea lui Ginny era rece şi brutală. Maşina mea este la parcarea de jos.

Au mers împreună până acolo, unul lângă altul, atenţi să nu se atingă, iar Ginny a încercat să-şi amintească de câte ori se mai plimbaseră ei împreună, ca acum. Prima oară, fusese, desigur, atunci când îl întâlnise pe Alex în avionul spre Paris: ea în drum spre o paradă a modei, el mergând acolo pentru a face legătura spre Stockholm, unde trebuia să ţină o conferinţă. Se plimbaseră împreună, atunci, de la avion până la clădirea aeroportului, unde drumurile lor se despărţiseră pentru a merge la două puncte diferite de vamă. Ei aranjaseră să se întâlnească după aceea, dar Alex nu prinsese un loc la cursa principală a aeroportului şi nici nu o putuse reîntâlni în sala de aşteptare, pentru că era un pasager în tranzit. Ginny îl aşteptase, apoi plecase, aşa că nu fusese găsită de mesagerul pe care îl trimisese el. Dar Alex nu se dăduse bătut; deşi nu îi cunoştea numele, trimisese scrisori la toate agenţiile de manechine din Londra, pentru a încerca să-i dea de urmă. Ginny însă era plecată şi Venettia primise scrisoarea. Atunci ea s-a dus să-l întâlnească în locul lui Ginny, fără a-i spune că nu ea era fata pe care o întâlnise la început.

Aşa fusese prima oară, şi-a amintit din nou Ginny. Se duseseră să facă jogging împreună o dată după aceea, dar următoarea dată adevărată când se plimbaseră ei doi

fusese când Ginny îl păcălise pe Alex că ea era Venettia şi plecase pentru toată seara cu el. Intenţionase să-i spună adevărul mai târziu, cine era ea cu adevărat, dar seara aceea minunată se prelungise şi devenise o noapte incredibilă, magică, în care făcuseră dragoste cu pasiune şi cu senzualitate. Ginny înţelesese că n-ar fi putut strica niciodată acel moment, spunându-i adevărul.

El însă descoperise, desigur, de aceea se înfuriase pe ambele surori, spunându-le că nu mai vrea să le vadă niciodată în viaţă. Acela a fost momentul în care ea şi Venettia se hotărâseră că unica lor şansă de a-l recâştiga era ca una din ele să plece şi să nu se mai întoarcă niciodată. Şi atunci dăduseră cu banul pentru a alege care din ele să plece. Chiar şi acum, amintirea acelui moment traumatizant a făcut-o să tremure de emoţie, dar nimic din adevăratele ei sentimente nu a fost lăsat să se vadă pe faţa lui Ginny. Oricine i-ar fi privit, şi erau mulţi cei care îi observau, n-ar fi văzut decât o tânără femeie înaltă, cu picioare lungi, deosebit de senină, care păşea cu graţia unui manechin, iar alături de ea un bărbat încă şi mai înalt, chipeş şi brunet, dar cu o expresie tristă şi distantă.

Când au ajuns la maşină, Ginny a descuiat-o şi au parcurs în tăcere distanţa scurtă până la casa aceea.

Unele dintre mobile dispăruseră – sofaua din sufragerie, masa din sala de mese, şi scaunele, dar încă mai erau o grămadă lăsate, chiar şi patul din dormitorul principal. Ginny a privit împrejur şi Alex a urmat-o în drumul ei, dar nu şi-au vorbit, până când ea nu s-a întors spre el cu ochii întrebători.

— N-ai vrut să iei patul?

— Nu este al meu. Venettia l-a achiziţionat la o licitaţie şi l-a restaurat personal, i-a făcut plăcere treaba asta şi tot ea a cumpărat toate celelalte piese de mobilier care se mai află acum aici.

Ginny a dat din cap.

— Avea obiceiul să facă aşa ceva când locuiam la Londra. În apartamentul nostru existau mai multe piese de mobilier pe care ea le restaurase. Ele sunt toate aici, împreună cu celelalte.

— Însă banii pe care i-a dat pe ele trebuie să fi fost ai tăi.

Alex a scuturat din cap.

— A folosit banii pe care i-a câştigat de la cursurile de manechin la care a predat ea.

Ginny nu ştiuse că Venettia predase asemenea cursuri. Asta adăuga un nou aspect la cele cunoscute despre ea. Şi

îşi putea imagina cum geamăna ei aducea fericită acasă obiectele achiziţionate la licitaţii, pentru a le face frumoase şi a-şi împodobi căminul.

— O să aranjez ca patul să-ţi fie trimis, şi, înainte ca el să poată scoate o vorbă, l-a mai întrebat: Ai luat tot ce-ţi aparţine?

— Da. Dar mai sunt alte lucruri care îţi aparţin ţie, personal. Nu le-am lăsat aici pentru cazul în care casa ar fi fost închiriată şi s-ar fi mutat străini aici. Avea cu el o casetă – a deschis-o şi a luat din ea mai multe cutiuţe. Astea sunt bijuteriile Venettiei. Ele contează ca avere personală, aşa că îţi revin ţie.

A început să deschidă cutiile şi să le pună pe o măsuţă. Ginny s-a holbat la ele. Sigur că le recunoştea pe unele. Erau cadouri care îi fuseseră oferite surorii ei gemene cu ocazia aniversărilor de Crăciun şi adesea lui Ginny i se dăduseră piese identice. Dar mai erau şi un colier, un altul foarte frumos din perle şi câteva lanţuri din aur şi brăţări; probabil că Venettia le primise după căsătorie. Alex trebuia să i le fi făcut cadou. Una dintre brăţări era făcută din verigi de aur cu bobiţe care atârnau de ele şi Ginny a bănuit că Alex îi cumpărase Venettiei câte o bobiţă pentru fiecare vacanţă sau aniversare a căsătoriei; de aceea nu

erau prea multe, ba chiar erau foarte puţine. La urmă de tot el a deschis o cutiuţă, cu un inel, era inelul de logodnă al Venettiei.

— Am păstrat verigheta, i-a spus el scurt, cu o voce ciudat de tensionată. Pot însă să ţi-l plătesc...

— Nu mă insulta în halul ăsta, i-a spus Ginny scurt. Habar n-am dacă lucrurile astea au fost... incluse în testament, ia-le înapoi Alex. Pe toate.

— Ea ţi le-a lăsat ţie.

— Totuşi a făcut o greşeală. Sunt convinsă că Venettia ar fi preferat să-ţi rămână ţie.

O expresie de încăpăţânare a apărut în ochii lui şi pentru o clipă ea s-a temut să îl contrazică, dar atunci el a privit din nou spre inel şi s-a schimbat la faţă.

— Chiar vrei asta? a întrebat-o cu bruscheţe.

— Da. Bineînţeles. L-a privit drept în faţă şi i-a fost imposibil să suporte deznădejdea din ochii lui când a întins mâna pentru a lua inelul. Întorcându-se, ea s-a repezit în jos pe scări pentru a-l aştepta acolo.

A venit şi el după câteva minute. Ginny stătea la fereastra din sufragerie, privind în grădină.

— Mulţumesc, i-a spus el formal, îţi sunt foarte recunoscător.

Ginny s-a răsucit spre el, cu mâinile vârâte în buzunarele jachetei.

— Nu, nu-mi eşti, i-a spus pe un ton muşcător. Chiar şi în clipa asta mă urăşti pentru că mă aflu aici, pentru că păstrez eu casa asta. Mă urăşti pentru că arăt exact ca Venettia şi îţi amintesc de ea ori de câte ori mă vezi. Şi mai presus de orice, mă urăşti pentru că eu trăiesc şi ea a murit.

Ochii lui s-au rotunjit din cauza sincerităţii brutale, dar nu s-a obosit să o contrazică.

— Jeff mi-a spus tot ceea ce i-ai comunicat, inclusiv că te-ai gândit că a sosit timpul să mă dezlipesc de toate astea. În tonul lui se simţea un resentiment violent.

— Dacă n-ai fi vrut să auzi niciun fel de adevăr, atunci n-ar fi trebuit să-l trimiţi, i-a trântit-o Ginny.

Alex arăta de parcă se pregătea să-i dea o replică asemănătoare, dar a făcut eforturi vizibile pentru a-şi înghiţi vorbele.

— Iartă-mă, n-am avut intenţia să mă iau din nou la ceartă cu tine. Mai ales că mi-ai dat înapoi lucrurile astea, şi a arătat spre caseta din mâna lui. Îţi sunt cu adevărat recunoscător, îţi datorez...

— Nu-mi datorezi nimic, i-a retezat-o Ginny. Voiai să-mi

spui nişte lucruri despre casă, nu-i aşa?

— Da. Alex părea uşurat de schimbarea subiectului şi de turnura spre o discuţie de afaceri. Trebuie să afli de unde să dai drumul la apă şi la curentul electric şi cum să aprinzi boilerul pentru încălzirea centrală. O să-ţi arăt.

Au mers înapoi la parter şi pentru o scurtă perioadă totul a părut perfect normal între ei. Alex i-a arătat unde să găsească întrerupătoarele şi a dat drumul la apă, apoi şi-a scos jacheta, ca să se ducă la rezervoare pentru a se asigura că se umpleau cu apă.

— Cred că o să ai nevoie de un nou rezervor de apă caldă, a făcut-o atentă când Ginny a rămas în prag. Mă pregăteam să îl schimb, dar eu... n-o să mai fiu pe aici. Ăsta e motivul pentru care am închis apa şi am întrerupt sistemul. Mă temeam să nu se întâmple vreo inundaţie în casă. Şi acum fii pregătită să fugi sus pentru a închide maneta dacă mă auzi strigând.

— Pot să fac ceva?

— Fii atentă la celălalt rezervor, în timp ce se umple.

A urmat o bocăneală şi o scârţâială teribilă a ţevilor, pe măsură ce apa a început să circule prin ele din nou. Sucindu-se, Ginny a dat deoparte cu mâna pânze prăfuite de păianjeni, ca să se uite în rezervor.

— Totul pare în regulă.

— Asigură-te că nu există niciun fel de picături pe dedesubt, i**-a** dat Alex instrucţiuni.

Spunând rămas-bun hainelor ei, Ginny a îngenuncheat pe jos şi s-a uitat sub rezervor.

— Nu se scurge nimic.

— Perfect, atunci nu o să ai probleme. Amândoi s-au ridicat în picioare în acelaşi timp, dar avertismentul lui Alex a sosit prea târziu şi Ginny şi-a izbit capul de o grindă.

— Au! S-a clătinat puţin şi şi-a dus mâna la cap. Alex a venit repede lângă ea pentru a o sprijini de braţ.

— Te simţi bine?

— Eu... eu cred că da. Oh, ce tâmpenie!

— Am face mai bine să coborâm, uite, lasă-mă pe mine primul ca să te pot sprijini la nevoie.

A mers înaintea ei pe scări, în timp ce Ginny se sprijinea de perete, căci nu exista nicio balustradă. Scările erau abrupte, iar ea avea tocuri înalte. A cuprins-o ameţeala şi a rămas nemişcată.

— Alex! în vocea ei se simţea un soi de alarmă.

— Stai liniştită, te ajut eu. Punându-şi mâinile în jurul mijlocului ei, Alex a dus-o în braţe până jos. În spaţiul de

sub fereastră se găsea un şezlong şi el a aşezat-o acolo. Să ne uităm ce ai păţit la cap. Dându-i părul deoparte spuse. Ţi-ai făcut un cucui. Sângerează puţin. Stai aici şi o să-ţi aduc ceva ca să îţi curăţ rana.

S-a întors cu vată şi o sticluţă cu dezinfectant. Ginny s-a dat înapoi.

— Treaba asta o să usture.

— Nu fi laşă, a râs el. Este pentru propriul tău bine. Vene... Alex a tăcut brusc şi s-a albit la faţă. Pentru o clipă s-a holbat la Ginny, amândoi copleşiţi de greşeala lui, dar apoi Alex a rămas ţeapăn, cu ochii în jos, strângând tare în mâini lucrurile pe care le adusese. Sângele îi pulsa puternic în maxilar, în timp ce încerca să-şi reia controlul asupra sa. Inima lui Ginny era ruptă de milă şi ea şi-ar fi dorit să întindă mâna şi să-l mângâie, dar era suficient de intuitivă încât să-şi dea seama că acesta era ultimul lucru pe care şi-l dorea el. Din această pricină a reuşit să-i spună cu o voce limpede:

— Mă întrebam cât va mai dura, până când o să mă strigi astfel. Sunt uimită că nu ai făcut-o până acum. El i-a aruncat o privire pătrunzătoare, aşa că ea i-a spus puţin ironic. Ai de gând să-mi cureţi rana din cap, Alex? Acum chiar că a început să mă doară.

— Ce? Nu ştia cum, dar el reuşise să-şi revină. Da, desigur. Ai putea... ar fi mai uşor dacă ţi-ai lăsa părul pe umeri.

Ginny şi-a scos clamele, strâmbându-se când şi-a atins moalele capului. Părul ei des şi castaniu a căzut în cascade, atât de lung, încât îi ajungea până la jumătatea spatelui, şi cu acele onduleuri mari care evocau o pictură preraphaelită. Alex s-a uitat la ea, impresionat, apoi a început să se ocupe de treaba pe care o avea de făcut.

Având mâinile în părul ei, lui Alex i-au venit în minte o mulţime de amintiri dulci, mai ales acelea din noaptea pe care o petrecuseră împreună. Şi ea şi-a amintit cum îşi trecuse Alex mâinile prin părul ei, apoi îl dusese la gură ca să-l sărute şi îi spusese cât de mult îi plăcuse. Poate că şi Alex îşi reamintise, căci îi simţea mâinile tremurând. Dar apoi toate amintirile au fost izgonite de durerea ascuţită a dezinfectantului. Ginny a ţipat cu indignare.

— Hei, mai încet.

— Iartă-mă, zise Alex, dar lui nu părea să-i pară rău. Trebuie să te dezinfectez ca lumea. Când a terminat, s-a dat înapoi. Cred că acum e bine. Nu ai nevoie de plasture. Ar fi preferabil să nu te speli pe cap până nu se vindecă.

— Mulţumesc, i-a spus Ginny scurt, şi luând o batistă din

buzunar şi-a şters lacrimile pe care durerea i le adusese în ochi. Am impresia că ţi-a făcut plăcere să faci treaba asta.

— N-am avut intenţia să te fac să te doară.

— Nu? Era evident că nu îl credea. N-am ce să fac dacă arăt exact ca Venettia, Alex.

— Ai putea să faci ceva; să nu te mai întorci aici, i-a spus el neîndurător. Apoi a făcut un gest furios, Iartă-mă. Ai dreptul să faci orice ai poftă. Numai că văzându-te... uneori uit şi mi se pare, de parcă ea ar... ar fi din nou în viaţă.

El a luat trusa de prim-ajutor şi a dus-o înapoi în baie, iar ea l-a auzit spălându-şi mâinile. Când a revenit, a întrebat-o:

— Acum cum te mai simţi?

— Mă cam doare capul, dar în rest e bine, mulţumesc. L-a privit în aşteptare, gândindu-se că ar fi încântat să plece, însă Alex şovăia, era vizibil că îi treceau alte gânduri prin cap. Mai e şi altceva, ce vrei să-mi mai spui despre casă?

— Nimic. El se plimba de colo” până colo, fără odihnă, dar locul era prea îngust pentru asta şi arăta, precum un animal în cuşcă. Nu, doresc să stabilesc ceva clar între noi. Ultima oară noi doi ne-am văzut înainte ca tu să pleci în

America, când eu am descoperit adevărul despre... relaţia noastră mai degrabă triunghiulară. Tu mi-ai spus atunci că mă iubeşti.

Bănuind ceea ce avea să se întâmple, Ginny şi-a plecat capul o clipă, încercând să-şi domolească bătăile inimii. După aceea şi-a ridicat bărbia, iar vocea şi ochii îi deveniseră reci.

— Şi ce-i cu asta?

— Este că aş dori să aflu ce sentimente mai ai acum?

Ea s-a holbat la el şi a râs neîncrezătoare.

— Vrei să afli dacă te mai iubesc?

— Ca să-ţi spun drept, da.

Respirând cu greutate, de parcă cineva i-ar fi strivit pieptul, Ginny s-a refugiat în atac.

— De ce?

Alex a râs fără nicio veselie şi s-a dus să se aşeze pe scările din partea opusă. Şi acum era fără jachetă, cu mânecile de la cămaşă suflecate şi cu o pată de murdărie pe umăr. Trupul lui era la fel de zvelt şi atletic ca întotdeauna, poate că era doar o idee mai subţire decât atunci când îl cunoscuse prima oară. De regulă, cei mai mulţi bărbaţi mai puneau ceva în greutate după căsătorie, dar dacă lui Alex i se întâmplase la fel, slăbise totuşi de

când rămăsese văduv.

— M-am gândit că s-ar putea ca acesta să fie motivul pentru care te-ai întors, i-a spus Alex cu grosolănie şi totodată motivul pentru care vrei să păstrezi casa. Şi-a împins maxilarul în faţă, iar ochii îi erau foarte reci. M-am gândit că poate doreşti să... să continuăm de acolo de unde rămăsesem.

— Şi dacă ar fi aşa? Ginny îşi păstra ochii aţintiţi spre faţa lui, clătinându-şi uşor capul într-o parte, şi strângând tare cu degetele marginea şezlongului, acolo unde ţesătura se rărise.

— Atunci eu trebuie să-ţi spun direct, că nu avem ce continua, i-a replicat Alex cu forţă. Numai pentru că am fost odată atras de tine, asta nu înseamnă că mai sunt şi acum. Şi faptul că tu eşti sora Venettiei şi arăţi exact ca ea nu schimbă absolut nimic. Ca să-ţi spun drept, efectul este chiar invers. A făcut o pauză pentru a da greutate cuvintelor sale. Când te văd nu pot decât să-mi amintesc de Venettia, de soţia mea. Şi când mă gândesc la ea, atunci nu mai pot dori pe nimeni altcineva.

Dintr-odată, Ginny şi-a dat seama de insolitul situaţiei, al faptului de a sta aici, în holişorul acela prăfuit şi de a purta o conversaţie ca aceasta, cu Alex în cămaşa pătată,

ea însăşi având un cucui în cap. Gândul ăsta a ajutat-o, astfel că a fost capabilă să slăbească strânsoarea asupra marginii fotoliului şi să se relaxeze. În fond, nu era atât de greu să râdă cu răceală.

— Mă rog, sunt încântată de asta. Ceva din ceea ce mi-a spus Jeff m-a speriat: că în capul tău continui să mă consideri adolescenta care avea o slăbiciune pentru tine. Dumnezeule mare, Alex, asta a fost cu ani în urmă. De atunci m-am schimbat total. Recunosc, eram foarte atrasă de tine în vremea aceea şi îmi pare rău să-ţi rănesc orgoliul, dar plecarea din Anglia a fost cea mai bună treabă pe care am făcut-o vreodată. Cariera mea a devenit cu totul altceva în America. Viaţa acolo este cu totul diferită, să ştii. Este un foc electrizant, mai cu seamă când eşti o persoană de succes. Alex o privea de la mică distanţă, studiindu-i chipul, fapt care a făcut-o să râdă amuzată.

— Chiar crezi că de asta m-am întors acasă?

— Să-mi spui tu mie care-i realitatea.

— Iartă-mă dacă te dezamăgesc, Alex, iubitule, dar în viaţa mea personală s-au petrecut foarte multe lucruri de atunci.

— Mai bine zis prin patul tău s-au perindat o mulţime de

amanţi de atunci, i-a zis Alex, verde în faţă.

Ochii lui Ginny au sclipit, dar s-a mulţumit să dea nepăsătoare din umeri.

— Şi ce-ţi pasă?

Alex şi-a dus o mână la faţă şi şi-a purtat-o până pe bărbie.

— Nu-mi pasă prea mult, cred; îţi cer iertare, i-a spus scurt. Viaţa ta personală te priveşte doar pe tine. Fusese prins pe picior greşit şi faptul acesta îl enerva, aşa că i-a aruncat o privire rapidă lui Ginny. Spre mirarea lui ea a chicotit încântată.

— Măiculiţă doamne! Alex a rânjit, fără voie şi ea s-a înclinat în direcţia lui.

— Uite, Alex, tu eşti cumnatul meu şi întotdeauna o să ţin la tine, pentru că ai făcut-o pe Venettia atât de fericită, dar şi în memoria timpurilor trecute. Însă asta este totul. Dacă aş fi avut oarece intenţii în ceea ce te priveşte, nu m-aş fi întors mai de mult? în cazul în care mă întorceam acasă imediat după moartea lui Venettia m-aş fi strecurat în viaţa ta aproape pe nesimţite. El a deschis gura, ca să dea o replică furioasă, dar ea l-a redus la tăcere cu un gest.

— Oh, poţi protesta cât vrei, însă ăsta e adevărul. Ştiu

asta pentru că chiar azi, tu m-ai strigat „Venettia”. Am dreptate?

— Într-un fel da, i-a spus Alex fără bunăvoinţă, dar numai pentru că te-ai rănit s-a întâmplat aşa, iar eu am uitat o clipă...

— Exact, iar dacă aş fi venit acasă mai repede şi aş fi jucat rolul, ca să te fac să crezi că nu e o mare schimbare, aceasta s-ar fi petrecut pe nesimţite. Ginny a scuturat din cap, apoi s-a strâmbat din cauza durerii. Nu mi-o lua în nume de rău, Alex. Eşti un tip drăguţ, dar n-am de gând să mă încalţ cu pantofii surioarei mele moarte şi nici să-i port numele pentru tot restul vieţii.

Liniştit în sfârşit, Alex s-a relaxat vizibil.

— Mă rog, asta e o uşurare. Trebuie să recunosc...

— Ai fi fost mult mai norocos, a pufnit Ginny. A fost însă nevoie să vin acasă pentru înmormântarea tatălui meu, nimic mai mult.

— Dar dacă numai pentru asta te-ai întors, de ce vrei să păstrezi casa asta?

— Este drăguţă, îmi place. Şi o am pe mama pe conştiinţă de o vreme încoace. Îmi dau seama că acum când Venettia nu mai este, sunt cu adevărat datoare să revin aici şi să o văd, mai des. Faptul de a fi împreună cu

ea în aceste ultime zile m-a convins că n-o să pot niciodată sta în aceeaşi casă cu ea, aşa că mi-a trecut prin cap că Bath este foarte aproape de Cheltenham ca să-mi fie la îndemână, dar şi la o distanţă suficientă, ca să nu fiu sub directa supraveghere a mamei tot timpul.

Alex a zâmbit. Poftim, acum zâmbea!

— Deci intenţionezi să te stabileşti în Anglia? De ce n-ai spus aşa?

— Pe cinstite, pentru că ai fost atât de bădăran şi de obraznic cu mine de când m-am întors, încât nu-mi vine deloc să-ţi fac confesiuni.

El a dat din cap acceptând reproşul.

— Iartă-mă pentru asta, dar trebuie să fii de acord că am dreptate în situaţia de faţă. Sunt mulţumit că am avut discuţia asta; ştiu pe ce picior dansăm. De fapt a fost ideea lui Jeff.

— Adevărat? l-a întrebat sec Ginny. Alex a rânjit.

— Am impresia că sentimentele lui Jeff pentru tine nu s-au schimbat în toţi aceşti ani.

— În cazul ăsta el este îndrăgostit de o amintire, deoarece eu m-am schimbat total.

— Da, aşa este, a încuviinţat el gânditor, adăugând: Nu-ţi pasă de el?

— Mă tem că niciodată nu mi-a păsat.

Amintindu-şi de ce nu-i păsase ei de Jeff, Alex a dat cu dispreţ din umeri.

— Da. Mă rog, e ruşinos. S-a ridicat. Mai bine aş pleca.

— Unde să-ţi trimit patul? l-a întrebat Ginny...

— Patul? S-a uitat la el prin uşa deschisă a dormitorului, a şovăit, apoi a zis:

— Păstrează-l! Lucrurile pe care le-am luat înainte le-am trimis la o licitaţie cu vânzare. N-am unde să pun patul. Şi nici nu mă văd având nevoie de el. Aşa că, da, păstrează-l, oricum îţi mulţumesc. A privit-o ridicându-se în picioare. Te simţi bine? Arăţi puţin cam palidă.

— Doar din cauza durerii de cap. Nu te superi dacă te rog să-mi aduci bagajul înăuntru? Este în maşină.

— Sigur că da. Alex i l-a adus; acum parcă se mişca mai uşor decât înainte.

— Păi atunci, la revedere. A rămas pe trepte şi i-a întins mâna.

— La revedere, Alex. Ginny i-a dat mâna stângă şi s-a înclinat spre el, ca să-l sărute uşurel pe obraz. Oricând vrei să vii pe aici, ştii că o să fii binevenit.

— Mulţumesc. Îţi sunt recunoscător pentru ofertă, dar nu cred că o să mai revin.

Ea a dat din cap, iar el s-a răsucit şi a luat-o brusc din loc. Ginny a rămas pe trepte şi l-a privit plecând, minunându-se cum de era cu putinţă ca o mulţime atât de mare de minciuni să dezamorseze o situaţie foarte complicată.

Trei

Fără a băga în seamă durerea de cap, Ginny s-a schimbat în blugi şi pulover, şi-a legat capul cu o eşarfă şi s-a pus pe treabă în casă, începând cu salonul şi cu dormitorul. Munca nu era uşoară, dar era binevenită pentru ea. Acum avea ceva fizic la care să se concentreze. Necazul era că mereu dădea de lucruri care îi aminteau de Venettia: un album cu tăieturi din presă, un coşuleţ de tricotat, cu o jachetăde bebeluş pe jumătate făcută. Lacrimile i-au ţâşnit din ochi, când a zărit aceste rămăşiţe, dar Ginny a aruncat neîndurătoare lucrul de mână într-un sac de gunoi împreună cu revistele şi ziarele vechi de cel puţin doi ani. Viaţa din această casă se oprise la moartea lui Venettia, şi-a dat seama, de vreme ce Alex nu putuse îndepărta aceste amintiri.

Ginny a scos afară toate resturile, a şters praful şi a lustruit, ajungând stoarsă de oboseală la ora când, în sfârşit, s-a băgat în patul pe care îl primenise cu cearceafuri curate şi cu o plapumă de puf. Se simţea ciudat să stea în el, să zărească razele lunii care luminau încăperea. Dându-şi o mare osteneală să nu se gândească la Alex şi Venettia, făcând dragoste în patul acesta, Ginny

a reflectat la treburile pe care le avea de făcut în ziua următoare. Trebuia să cureţe bucătăria, s-a decis, astfel încât să cumpere de la magazin diverse provizii şi să-şi gătească singură. Deocamdată se descurcase cu mâncarea chinezească, gata preparată, cumpărată pe drumul de înapoiere când dusese toate perdelele din casă la curăţătorie. Acesta era motivul pentru care lumina lunii strălucea în încăpere, dându-i o aura argintie, fantomatică.

Simţea prezenţa surorii sale foarte aproape de ea. Ginny nu intrase în camera pe care Venettia o transformase în cameră de copil, de cealaltă parte a coridorului. Nu îi era frică de spiritul surorii sale, în realitate se simţea chiar mângâiată de această apropiere, dar tot nu era convinsă că Venettia dorea ca ea să se afle în casa asta. Inima lui Ginny bătea nebuneşte şi nu reuşea să adoarmă. După câteva ore de agitaţie, de răsucire de pe o parte pe alta s-a ridicat şi s-a dus la baie, pentru a încerca să găsească nişte antinevralgice, în timp ce căuta prin dulăpiorul din baie a devenit conştientă de un zgomot înăbuşit. Era un sunet înfundat, ca un fel de ecou. Timp de câteva secunde, Ginny a fost invadată de spaimă până în măduva oaselor, a simţit că-i îngheaţă sângele în vene şi i s-a zbârlit părul pe ceafă. După aceea însă, *zgomotul înfundat*

s-a transformat în altul mult mai clar – erau picăturile de apă care curgeau pe un suport metalic, iar Ginny a scos un oftat de uşurare. Şi-a încleştat mâinile de cadă, ca să-şi potolească nervii întinşi la maximum.

Era rezervorul de apă care începuse să se umple prea tare şi picura printr-o ţeavă conectată la el, înainte de a se lărgi spre partea de jos a podelei. Ginny s-a dus în cameră, cu rufe murdare, de la subsol, ca să închidă robinetul, apoi a înşurubat toate celelalte robinete mai mici pentru a scoate sistemul din funcţiune. A pus deoparte nişte apă în câteva recipiente pentru a avea cu ce se spăla dis-de-dimineaţă. Apoi a şters băltoaca cât de bine a putut şi a pus în funcţiune un radiator pentru a încerca să usuce locul. După toate acestea, când s-a întors înapoi în pat, s-a cufundat direct într-un somn profund, de parcă ar fi tras la jug.

În casă exista şi un telefon, dar nu era conectat la reţea. După ce s-a spălat cu apă rece, Ginny s-a aşezat şi a scris o listă a priorităţilor, prima fiind aceea de a pune în funcţiune telefonul. Plecând de acasă devreme, a ieşit exact în momentul în care vecina de alături, o femeie rotofeie, îmbrăcată într-un halat de casă roz, se ocupa cu recuperarea laptelui de pe trepte. Femeia i-a aruncat o

privire şi brusc i-a picat din mână o sticlă cu lapte, congestionându-se la faţă.

— V-Venettia?

— Nu vă faceţi probleme. Ginny s-a repezit spre ea. Eu sunt sora Venettiei.

— Doamne, mi-a îngheţat sângele în vene. Femeia şi-a dus o mână la inimă şi s-a holbat la ea. Semeni teribil cu ea.

— Da. Noi suntem... noi eram gemene. Ginny s-a uitat în jos la sticla spartă şi la lichidul alb care încă se mai scurgea din ea. Îmi pare rău pentru lapte. Vă pot ajuta să strângeţi cioburile.

Femeia şi-a luat ochii de pe faţa lui Ginny.

— Eu, oh, nu. Nu, o să curăţ singură. Pur şi simplu nu sunt în stare... A făcut efortul de a-şi reveni. Eu sunt Clare Kennedy.

— Ginny Barclay. Ginny I-a întins mâna şi femeia i-a strâns-o, deşi mâna ei tremura puţin.

— Sunt încântată să simt că eşti din carne şi oase, că nu eşti o fantomă, i-a spus Clare cu oarecare uşurare. Oh, te rog să mă ierţi; Venettia a fost sora ta. Acum îmi amintesc că mi-a povestit despre tine. Tu eşti manechin, nu-i aşa? Şi cum de nu locuieşti în America?

— Aşa este, a recunoscut Ginny. S-ar părea că îi cunoşteai bine pe Alex şi pe Venettia.

— Păi da, am fost vecini chiar de când s-au mutat aici. Noi aveam grijă de casă pentru Alex, iar el făcea la fel când i se întâmpla să fie pe aici. I-a aruncat lui Ginny o privire curioasă. Te-ai mutat aici? Alex ne-a sunat ca să ne spună că s-ar putea să o înstrăineze, dar când am auzit pe cineva mişcându-se pe acolo ieri, ne-am gândit că Alex pusese să se facă curăţenie fie pentru a o păstra, fie pentru a o vinde.

— Da. M-am mutat aici, cel puţin pentru o vreme, dar nu ştiu cât timp o să rămân.

— De ce nu intri să bem o cafea? a invitat-o Clare.

— Mulţumesc, dar nu trebuie să pierd nicio clipă; am foarte multe lucruri de făcut astăzi. Îţi pot cumpăra nişte lapte, în timp Ce-mi fac cumpărăturile?

— Ar fi drăguţ din partea ta, mulţumesc.

Mergând, în primul rând, la poştă, Ginny a aranjat să i se reconecteze telefonul, dar, după ce a completat toate formele necesare, i s-a spus că o să dureze cel puţin o săptămână. Aşa că s-a vârât într-o cabină telefonică, căutând lista instalatorilor prin paginile galbene ale revistei de afaceri, dar incapabilă să găsească unul care i-

ar fi putut înlocui rezervorul imediat. Aici este Anglia, nu America, fii răbdătoare. A sunat la câţiva, rugându-i să vină, dar cel care putea veni foarte curând a afirmat că treaba nu se poate face mai repede de două săptămâni. Nu pot sta fără apă timp de două săptămâni, e ridicol, s-a gândit furioasă. Ginny a şovăit, apoi a apucat telefonul din nou şi a sunat la Universitatea Bristol. De astă dată a fost mai norocoasă şi l-a prins pe Alex între seminare.

— Alex, aici este Ginny. Iartă-mă că te deranjez, dar rezervorul de apă a început să curgă noaptea trecută şi...

— Ai închis apa şi ai golit întregul circuit? a întrerupt-o el.

— Da. N-am reuşit însă să dau de un instalator ca să facă reparaţiile.

— La cine ai încercat?

— Vrei să ţi-i spun pe toţi? Mi-am cheltuit aproape toţi banii englezeşti pe care îi aveam, la telefoane. La New York instalatorii sunt ca frunza şi iarba, dar în Bath sunt mai rari decât platina, i-a spus cu indignare.

— Lasă-mă pe mine, o să încerc să aranjez ceva, a zis Alex pe un ton amuzat.

— Dar cum o să-mi poţi comunica ce ai aranjat? Pentru Telecomul britanic e nevoie de o săptămână ca să pună în

funcţiune un telefon.

El a ezitat, apoi i-a spus:

— Nu te îngrijora. O să-ţi transmit un mesaj. Vei fi acasă diseară?

— Oh, bineînţeles. Înfrigurată, însetată şi nespălată, dar voi fi acolo.

Alex a râs scurt, mai degrabă fără voie şi a pus jos telefonul, fără ai spune ce avea de gând să facă.

După ce s-a dus la o bancă pentru a schimba nişte dolari în lire sterline, Ginny şi-a făcut cumpărăturile, incluzând mai multe sticle mari cu apă minerală şi şi-a amintit în ultima clipă de sticla cu lapte pentru vecina ei. Când a ajuns acasă, Ginny a pus sticla pe treptele de curând spălate ale lui Clare Kennedy, apoi a intrat în propria casă pentru a se schimba din nou în blugi, ca să se apuce de treabă în bucătărie. Făcea treabă când s-a auzit soneria. Sperând că Alex îi găsise un instalator, a deschis, dar era Clar Kennedy.

— Bună. Ţi-am adus o prăjitură de bun venit; nu aşa se face în America?

Nu aşa se făcea în America, cel puţin în societatea în care trăise Ginny, dar era prea politicoasă pentru a-i spune acest lucru.

— Oh, e minunat! Mulţumesc. N-ai vrea să intri?

Era exact ceea ce spera Clare, aşa că a acceptat imediat, uitându-se în toate părţile.

— Tocmai mă ocup cu curăţenia în bucătărie. Ai vrea o cafea?

— Cu mare plăcere.

Ginny a arătat spre sufragerie şi Clare s-a uitat într-acolo, apoi a urmat-o pe Ginny jos, în bucătărie.

— De multe ori veneam aici ca să-mi beau cafeaua cu Venettia. Câteodată stăteam în grădina de vară; grădina ei era foarte frumuşică şi întotdeauna plină de flori. A noastră este mereu plină de jucăriile copiilor, plină de biciclete.

— Ai copii?

— Da. Doi. Câte unul din fiecare sex. A privit-o pe Ginny cu curiozitate. Ştiai că Venettia avea grijă de copii în locul nostru?

Nedorind să fie surprinsă, Ginny nu a apucat momeala.

— Eraţi deci prietene?

— Oh, da, ne ajutam una pe cealaltă, amândouă ne făceam de lucru singure. Ştii, Venettia preda ore la clasele de manechine, iar eu la cursurile de bucătărie.

— Eşti bucătăreasă de profesie?

— Gustă prăjitura, a zâmbit Clare.

— E delicioasă, a zis Ginny, după ce a gustat, iar ochii i s-au rotunjit de încântare.

— Nu-i rău pentru o patiserie de casă, nu-i aşa?

A început să o întrebe pe Ginny despre viaţa ei la New York, iar Ginny îi răspundea cu destulă plăcere; Clare părea simpatică, deşi era zgomotoasă, Iar Ginny s-a gândit că, de vreme ce vecina putuse supraveghea casa pentru Alex, ar fi putut face acelaşi lucru pentru ea când o să fie plecată.

— Trebuie să vii pe la noi şi să-l întâlneşti pe soţul meu, Richard, şi să-i vezi pe copii. Îţi spun ceva, o dată pe săptămână, sâmbăta, avem o mică petrecere cu băutură. De ce n-ai veni şi tu ca să-i cunoşti pe unii dintre noii tăi vecini?

Sperând că femeia nu aranjase această petrecere numai în scopul de-a se făli cu noua ei vecină celebră, Ginny a zâmbit şi i-a spus:

— Mulţumesc, aş veni. Este o ocazie specială?

— Oh, nu. E ceva obişnuit pentru noi, i-a spus Clare senină.

— Sper căpână atunci rezervorul meu de apă va fi reparat, i-a spus Ginny serioasă, apoi s-au cufundat într-o clevetească ca între femei.

După o vreme îndelungată, Clare şi-a amintit că mai avea prăjituri puse la cuptor, aşa că s-a dus acasă. Ginny şi-a continuat curăţenia pe cât îi stătea în putinţă, fără niciun pic de apă, dar niciun instalator nu i-a apărut în prag în acea seară şi a început să se gândească la faptul că Alex nu avusese mai mult noroc decât ea. Totuşi, în jurul orei şase s-a auzit soneria şi când a deschis a dat nu de un instalator, ci de Alex împreună cu Jeff. Jeff era îmbrăcat într-un costum decent, dar Alex purta o pereche de blugi stropiţi cu vopsea, iar în maşina lui Jeff se zărea un nou rezervor.

— Ei, e grozav! Ginny a alergat înaintea lor.

— Am comandat rezervorul la un magazin cu materiale de construcţie şi l-am ridicat de la depozit azi după-amiază, i-a spus Alex. Numai că nu încăpea în maşina mea, aşa că a trebuit să-l aducem într-a lui Jeff.

— Dar de unde luăm un instalator pentru a-l monta?

— Eu sunt acela, a zis Alex cu un zâmbet ghiduş. Mă tem că sunt cel mai bun pe care îl poţi prinde în cazul în care vrei să montezi rezervorul azi.

— Oh, vreau, a zis Ginny încântată. Bună, Jeff, ce mai faci? S-a întins să-l sărute pe un obraz, apoi a procedat identic, într-un mod frăţesc, şi cu Alex.

Bărbaţii au cărat rezervorul în casă, sus în mansardă, apoi Jeff a coborât singur.

— Din păcate trebuie să ţin o conferinţă pentru o societate a istoricilor într-un sat din cealaltă parte a Bristolului în seara asta, aşa că nu pot rămâne pentru a-i da o mână de ajutor lui Alex. Crede-mă, mi-ar fi făcut plăcere.

— Mă rog, mulţumesc pentru gândul bun, ca şi pentru faptul că mi-ai adus rezervorul. S-a apropiat de el şi i-a spus încet: Ştiu că Alex este un expert în motoarele de maşină, dar asta nu înseamnă, în mod necesar, că poate fi şi un bun instalator. Nu-i acelaşi lucru să conectezi greşit ţevile sau să le pui la locul lor. Am putea sări în aer, nu-i aşa?

— Eu cred că o să se descurce, a râs în hohote Jeff. Din păcate, trebuie să plec, a spus cu regret, uitându-se la ceas. Trebuia să fiu acolo la şapte treizeci. O să mă întorc pe la unsprezece sau cam aşa ceva ca să-l iau pe Alex.

— Dumnezeule, nu, a exclamat Ginny. N-are nici un rost să faci tot drumul ăsta înapoi pentru atâta lucru. O să-l duc eu înapoi la Bristol.

Jeff a şovăit, apoi a dat din umeri.

— Bine atunci, mulţumesc. Ne mai vedem noi.

Ginny i-a făcut cu mâna la plecare, apoi s-a dus în mansardă pentru a-l găsi pe Alex, având grijă să-şi ţină capul în jos. El deja ciocănea în ţevi pentru a le desprinde unele de altele şi de vechiul rezervor de metal, dar s-a oprit în clipa în care a văzut-o pe ea.

— Te pot ajuta?

— Te mai doare capul, unde te-ai lovit?

— Nu, mulţumesc.

— O să fie ceva zgomot o vreme, dar o să am nevoie de tine puţin, când o să pun noul rezervor la locul său.

Ea l-a lăsat singur, până când a auzit că s-a oprit ciocănitul, apoi s-a dus la el din nou.

— Cum merge?

— Perfect, am curăţat toate ţevile de legătură şi o să putem pune rezervorul la loc pentru o încercare, ca să vedem dacă toate se potrivesc.

— Şi dacă nu se potrivesc?

— Atunci va trebui să fac nişte adaptări, i-a răspuns Alex, deloc descurajat. În curând, Ginny era folosită pe post de ajutor de instalator, întinzându-i uneltele şi ajutându-l să pună rezervorul cel nou, de plastic, la loc. Adaptările nu au fost prea multe, dar Ginny n-a mai coborât, ci a stat pe jos cu picioarele încrucişate şi l-a

privit pe Alex, îmbinând ţevile cu mâinile lui pricepute de cunoscător.

— E aproape gata, i-a spus.

Înţelegând aluzia, Ginny a coborât în bucătărie şi după zece minute a adus o tavă cu cafea şi sandvişuri pentru amândoi.

— Înţeleg că încă nu ai mâncat?

— Nu, n-am mâncat. Alex a pus alături unealta pe care tocmai o folosea şi a venit lângă ea, pe jos, ştergându-şi mâinile pe pantaloni. S-a năpustit la sandviş cu evidentă încântare. Ginny şi-a luat şi Ea unul, simţindu-se într-al nouălea cer, pentru că stătea aici cu Alex, lucrând împreună cu el. Niciun fel de gală celebră de la New York sau din Hollywood nu s-ar fi putut compara cu această tovărăşie calmă din mansarda prăfuită. Tot succesul ei cucerit cu greu în meseria pe care o practica, întreaga ei faimă, nu puteau nicidecum să se compare cu această bucurie care-i umplea inima numai pentru că era cu el.

— Arăţi foarte gânditoare, a remarcat Alex, privind-o fix.

— Mă gândeam la Jeff, l-a minţit Ginny cu seninătate. Părea cu adevărat necăjit că n-a putut rămâne să te ajute.

— Da, îi plac treburile astea. Mai că-mi vine să cred că-i face plăcere să se murdărească. Probabil că de aceea a

ales şi arheologia; în felul ăsta poate avea o scuză, ca să se tăvălească prin noroi.

— Întotdeauna mie mi s-a părut că Jeff arată ca un şcolar care a crescut prea mare, a zâmbit Ginny.

— Probabil că de aceea nu l-ai vrut, a privit-o Alex cu curiozitate.

— Ce vrei să spui?

— Mă rog, câtă vreme tu nu prea eşti tipul matern de femeie, evident nu l-ai fi vrut pe unul care arată, precum un şcolar. Deşi Jeff e foarte departe de imaginea asta.

Ginny îşi pierduse tot interesul pentru Jeff.

— Ce te face să crezi că nu sunt genul matern? l-a întrebat, mai degrabă, indignată...

Alex a râs scurt.

— Tu eşti mai presus de orice o femeie care-şi iubeşte cariera. Oricine îşi poate da seama de asta. Dacă te-ar fi interesat până acum o casă şi o familie, le-ai fi avut.

— Nu am decât douăzeci şi şase de ani, am o viaţă întreagă înaintea mea.

— Dar n-ai vrea să renunţi la propria ta carieră. Dacă ai avea copii asta ar însemna să fii plecată, să te tragă în jos şi mai rămâne şi posibilitatea ca acest fapt să-ţi distrugă silueta.

În vocea lui Alex se simţea o notă de sarcasm, iar Ginny nu ştia dacă să se enerveze sau să fie încântată de faptul că luase notă că ea avea o siluetă deosebit de frumoasă.

— Venettia îşi dorea copii, a accentuat Ginny.

— Dar ea îşi făcuse o viaţă de familie, în timp ce tu preferai să străbaţi coclaurile... A tăcut brusc, Iartă-mă. N-am niciun drept să te critic.

— Nu, n-ai, a fost Ginny de acord. Şi în orice caz, e perfect posibil ca o femeie să aibă o carieră şi o familie în zilele noastre.

— Genul tău de carieră?

— De ce nu? Oricum, probabil o să mai pot face munca de manechin încă cel mult cinci ani; este o treabă de femeie tânără şi ei aleg întotdeauna chipuri noi. De aceea încerc să intru acum în lumea televiziunii.

— Şi de aceea numele tău este mereu legat de celebrităţi masculine? a întrebat-o Alex cu cinism.

— Da, asta mă ajută, a admis Ginny cu francheţe. Dar nu trebuie decât să fii văzută cu un bărbat de câteva ori şi articolele de bârfă sunt gata să afirme că ai o legătură de mare amor cu el.

— Şi nu este aşa?

Punând jos cana cu cafea, pe care o ţinuse în mână,

Ginny s-a întors şi l-a privit pe Alex cu seriozitate.

— Ce-ai păţit, Alex? De ce eşti aşa de furios?

— Nu sunt, nu-mi pasă, desigur, i-a spus cu muşchii feţei încordaţi. Venettia era sora ta; ar fi trebuit să te gândeşti la ea, înainte de a te lansa în legături cu jumătate din bărbaţii faimoşi din New York.

— Numele meu n-a fost niciodată legat de al vreunui bărbat înainte de moartea Venettiei, i-a răspuns Ginny cu convingere. Sper că eşti conştient de asta.

— Dar ce spui despre fotograful acela, cum îl chema? Blake?

— Vrei să spui Sirhon Blake. Numele meu a fost legat de al lui în mod normal; a fost sponsorul meu şi apoi managerul.

— A fost? Acum nu mai este?

Ginny a privit într-o parte.

— Nu, noi... ne-am decis să mergem pe drumuri separate.

— Poate că nu-i plăcea viaţa pe care o duceai tu, a afirmat sec Alex.

Poate că mie nu mi-a plăcut ce viaţă ducea el, i-a răspuns Ginny, pe un ton acid. Ar fi cazul să cercetezi faptele, înainte de a te Apuca să critici oamenii. Sau poate

că nu eşti în stare să-ţi înfrânezi tentaţia de a mă răni?

Atacul ei l-a determinat să facă o pauză. S-a uitat în altă parte şi şi-a dus mâna la faţă, iar apoi chipul i-a devenit ca o mască sculptată în piatră; era un gest pe care ea începea să-l cunoască. Apoi el a dat uşor din umeri.

— Cred că am început să te urăsc, de când nu ai venit la înmormântarea Venettiei. Doi ani înseamnă o perioadă lungă. A devenit un obicei. S-a răsucit cu faţa spre ea. Şi chiar şi acum nu te pot crede când îmi spui că ai avut şi tu aceleaşi senzaţii, atunci când a pierit ea.

— De ce nu? Noi întotdeauna am împărţit una cu cealaltă toate sentimentele profunde. De aceea, Venettia intuise că fusesem în pat cu cineva în noaptea aceea pe care am petrecut-o cu tine. Chipul lui Alex s-a încordat şi ea şi-a dat seama că fusese o greşeală să-i reamintească acea unică noapte de dragoste a lor, aşa că a continuat în grabă:

— Tu nu ai trecut prin agonie, când ai auzit că Venettia fusese rănită? Cel puţin fizic, n-ai fost bolnav de durere când ea a murit?

— Da, dar asta a fost o reacţie naturală. Tu ai încercat să mă convingi că ai avut – cum aş putea s-o numesc? – o experienţă extrasenzorială.

Ginny a privit în altă parte. A rămas cu bărbia sprijinită de genunchii strânşi şi s-a uitat la peretele mansardei, cu gândurile întoarse undeva în trecut.

— Eram la schi, în vacanţă, când s-a întâmplat, i-a spus pe un ton jos. Tocmai mă pregăteam să cobor pe pista întortocheată, când am simţit o spaimă bruscă, paralizantă. Niciodată n-am fost atât de speriată. Am vrut să ţip, dar n-am putut. Apoi m-a apucat o durere teribilă, care m-a izbit într-o parte şi, apoi, drept în cap. Capul lui Alex s-a ridicat brusc, în timp ce o studia cu atenţie, dar Ginny nu l-a privit şi a continuat. Atunci totul s-a făcut negru şi a durat o vreme, înainte de a-mi reveni. Când mi-am revenit, mi s-a spus că leşinasem şi mă rostogolisem pe pista de schi. Mi-au spus că de aceea aveam durerea pe care o simţeam, dar eu ştiam că durerea apăruse înainte – la fel cum ştiam că ceva îngrozitor se petrecuse cu Venetţia. A făcut o pauză, cu gura uscată şi şi-a umezit buzele, înainte de a continua. Ei – doctorii – n-au putut înţelege de ce aveam asemenea dureri, când nu se vedea nimic la exterior, în afară de câteva zgârieturi. Eu, „Însă, l-am pus pe Simon să telefoneze mamei şi ea mi-a spus ce se întâmplase.

— Erai în vacanţă cu Simon Blake?

Ea i-a aruncat o privire scurtă.

— Da. Din nou gânditoare, Ginny a continuat. Mama a spus că Venettia încă mai trăia, că ar trebui să vin cât mai repede cu putinţă, dar eu mi-am dat seama că n-avea niciun rost; ştiam că o să moară. Aşa că am încercat să-mi trimit spiritul la ea, să o fac să afle că şi eu împărţeam aceeaşi durere ca şi ea, aşa cum făcusem întotdeauna. Şi ea a ştiut, a ştiut că eu eram lângă ea.

— Spui asta numai pentru a-ţi găsi scuze, i-a tăiat-o Alex. N-aveai cum să ştii.

— Nu? Ginny s-a răsucit în direcţia lui. Atunci cum de a pronunţat tocmai numele meu în clipa în care a murit?

Alex s-a holbat la ea, iar chipul i-a devenit dintr-odată pământiu.

— Asta de unde ai putut s-o afli? Eram singur cu ea când a murit.

Ginny l-a privit cu tristeţe, apoi a strâns cănile goale şi farfuriile, fără a mai adăuga nimic. Dacă voia s-o creadă n-avea decât; ea nu mai avea ce să îi spună, ca să-l convingă.

— Să-mi spui când vrei să deschid robinetul.

— Ce? Alex a privit-o zăpăcit. Oh, da, perfect. N-o să mai dureze mult.

Ginny a dus tava jos, dar a mai trecut cel puţin o jumătate de oră, până când Alex a strigat-o. Apa umpluse ţevile ca şi în ziua trecută şi ea s-a dus din nou sus.

— Este bine? Nu curge?

— Dă-i timp să se umple. Vocea lui era din nou cea dintotdeauna şi, după ce l-a privit cercetător, Ginny a fost uşurată să vadă că îl părăsise acea expresie de tristeţe. S-a simţit uşurată în sufletul ei; poate că el n-o să fie niciodată capabil să priceapă pe deplin extraordinara apropiere care existase între ea şi geamăna ei, dar cel puţin înţelesese câte ceva şi nu îi mai era ostil.

După ce s-a asigurat că rezervorul nu curgea, Alex s-a dus în jurul casei, pentru a verifica dacă nu erau goluri de aer în radiatoare.

— Dar ştiu că ai făcut ceva curăţenie pe aici, a remarcat el morocănos.

— Mulţumesc, ¡-a răspuns Ginny cu seninătate. Presupun că acum ai vrea să faci un duş. Ţi-am pus în baie prosoape curate.

Alex a privit-o diabolic, furios că i se spune ce să facă, dar tot s-a dus să facă duş, iar după douăzeci de minute, a regăsit-o, de data aceasta cu părul încă ud.

— Am mai făcut nişte cafea; cafea ca lumea, căci acum

avem apă proaspătă. Alex părea gata să o refuze, aşa că Ginny s-a grăbit să adauge: Şi avem şi nişte prăjituri pe care le-a adus vecina ta azi.

— Clare? Alex a zâmbit fără nicio veselie. Presupun că a fost uluită când te-a văzut.

— Şi-a închipuit că vede o fantomă, a fost Ginny de acord şi a zâmbit. Îmi imaginez ce mai bârfă circulă prin vecinătate.

— Ea este fată bună, dar îi place grozav bârfa. Pun pariu că ţi-a pus tot felul de întrebări. Tu ce i-ai spus? a întrebat-o, parcă fără voie.

— Tot ce-a vrut să afle – despre viaţa mea mondenă la New York, a adăugat Ginny, după o pauză pe care o făcuse voit. Asta este tot ce i-am spus.

Alex a dat din cap. A muşcat dintr-o prăjitură, pe urmă a râs.

— Poate de-asta era Jeff atât de disperat; niciodată nu putea rezista în faţa prăjiturilor lui Clare.

— Nici tu nu poţi, după câte văd. Mai bine ai lua restul înapoi cu tine.

— Şi tu cu ce rămâi?

— Ei, sunt manechin, dacă n-ai uitat, i-a spus Ginny, râzând. Dar poţi să ai încredere în mine, deşi nu ştiu ce-o

să se întâmple până la urmă, dacă voi trăi lângă o femeie care face prăjituri ca acestea. S-ar putea să pun câteva kilograme pe mine. Îşi luase o feţişoară de păpuşică, în timp ce vorbea şi Alex s-a pus pe râs, apoi s-a uitat în jur uluit, de parcă n-ar mai fi râs de foarte multă vreme. A devenit după aceea mai închis în sine şi, de cum şi-a terminat cafeaua, s-a ridicat.

— Ar fi mai bine să plec.

Fără a încerca să-l facă să mai rămână, Ginny a găsit o cutie pentru prăjituri, în timp ce Alex îşi strângea uneltele pe care le adusese cu el.

— Cât trebuie să îţi dau pentru rezervor? l-a întrebat ea. El a scuturat din cap.

— Dacă această casă ar fi fost şi acum a mea, oricum aş fi înlocuit rezervorul.

— Oh, dar aşa nu se poate, Alex.

— Am spus nu, s-a răstit el violent, răsucindu-se. Să mergem, da? Ginny şi-a luat jacheta şi au pornit spre Bristol, Alex arătându-i direcţia spre clădirea din campusul universitar, unde îşi avea camerele. Nu a invitat-o înăuntru.

— Mulţumesc pentru rezervor şi pentru că ţi-ai pierdut vremea cu mine, i-a spus Ginny cu căldură. Îţi sunt foarte

recunoscătoare.

— Perfect. Alex a pus mâna pe clanţă, apoi a făcut o pauză. Ginny, ştiu că a fost o excepţie, dar am senzaţia că ar fi mai bine să nu ne mai întâlnim. Ea a strâns mai tare volanul.

— Vrei să spui... ca să nu ne mai întâlnim niciodată? l-a întrebat, luptându-se să nu i se simtă emoţia din voce.

— Aşa este. Noi doi avem de trăit propriile noastre vieţi şi ele sunt atât de diferite, încât simt cu adevărat că noi nu avem nimic în comun. Să plăteşti facturile telefonice, atunci când se întâmplă să fii în Anglia, n-ar însemna decât o pierdere de vreme.

Probabil că el îşi făcuse toate aceste socoteli în minte. Alex vorbea de parcă aceasta era hotărârea cea mai apropiată de bun-simţ din lume, totuşi în vocea lui se simţea o stinghereală pe care nu şi-o putea ascunde cu niciun chip.

— Înţeleg. Ginny a tras adânc aer în piept. Ce se întâmplă dacă mă hotărăsc până la urmă să-ţi vând ţie casa?

— Sunt convins că avocaţii noştri vor duce afacerea la bun sfârşit.

— Da, desigur. S-a răsucit pentru a-l privi drept în faţă,

cu bărbia în sus şi cu mâinile strângând volanul. Asta înseamnă... deci înseamnă la revedere?

— Da. Alex şovăia, căutându-şi cuvintele, apoi i-a spus: Sper că totul o să-ţi meargă bine, Ginny. Că tu... o să obţii ceea ce îţi doreşti de la viaţă.

Ea a dat din cap. El a vrut să se îndepărteze de maşină, dar Ginny a strigat după el:

— Alex!

El s-a întors parcă fără voie.

— Da?

— Să nu-ţi uiţi prăjitura.

El a plecat, iar Ginny s-a îndepărtat, forţându-se să nu se uite înapoi. Privise înapoi de-atâtea ori în trecut şi nu găsise acolo decât tristeţe. Acum nu avea s-o mai facă, n-o s-o facă în niciun caz. Şi-aşa inima îi era zdrobită şi nu mai era nimic de adăugat. Când s-a întors acasă, Ginny şi-a făcut o baie, rămânând în cadă până când apa s-a răcit. Seara, gândindu-se la ce se întâmplase, a înţeles că referirea la noaptea pe care o petrecuseră ei împreună îl făcuse pe Alex să se hotărască să n-o mai vadă niciodată. Poate că totuşi nu acesta fusese motivul, poate că văzuse casa arătând din nou curată şi semănând a cămin. Orice. Punându-şi cămaşa de noapte, Ginny s-a întins în pat şi a

privit la pata curată de pe perete, de deasupra căminului, unde portretul Venettiei stătuse, până de curând. Alex îl luase când cărase mobila.

Trebuie să decorez din nou încăperea asta, s-a gândit ea. De fapt, cred că întreaga casă ar trebui redecorată. Asta mii-ar şi ocupa timpul. Sau aş putea să mă duc înapoi la New York şi să îmi continui cariera. Însă nu ştiu de ce acest stil de viaţă şi-a pierdut aproape în întregime tot farmecul.

Se părea că la Bath nu erau decoratori, aşa cum nu erau nici instalatori. După ce a risipit o altă mică avere într-o cabină de telefon public, Ginny a descoperit mai multe bidonaşe cu vopsea. Ea şi Venettia se mai ocupaseră de decorarea camerelor înainte, când avuseseră un apartament vechi în East Finchley. Părea ciudat acum să se apuce de lucru singură, dar Ginny a deschis radioul pentru a izgoni amintirile şi după scurt timp, deja îi plăcea ceea Ce făcea.

Când a căutat-o Jeff, câteva zile mai târziu, a găsit-o pe Ginny încercând să zugrăvească tavanul din salon, folosindu-se de o scândură suspendată, cu un Capăt pe un scaun şi cu celălalt capăt pe o scăriţă.

— Bună. Intră, l-a întâmpinat. După cum vezi, mă ocup

cu zugrăvitul, a râs ea, ştergându-şi o pată de var de pe frunte.

— Nu m-am aşteptat să te găsesc făcând astfel de treburi, a remarcat Jeff surprins.

— Nu? Dar ce-ai crezut că o să găseşti?

El şi-a împins ochelarii în sus pe nas.

— Mă rog, se întâmplă că l-am întrebat pe Alex dacă are de gând să te sune pentru a afla dacă rezervorul de apă funcţionează. Şi el a zis... a şovăit.

— Că nu mai are intenţia să vină din nou aici, a terminat Ginny fraza în locul lui.

— Da. Aşa că m-am gândit să te sun, ca să aflu că eşti bine.

— Presupun că te-ai gândit că mă târăsc pe aici autocompătimindu-mă, nu-i aşa? îi era destul de greu să-i zâmbească. Ţi-am mai spus; cu ani în urmă eram topită după Alex. Dacă nu mai vrea să vină în casa asta câtă vreme mă aflu eu aici, asta e uşor de înţeles.

— El nu s-a exprimat chiar aşa.

— Vrei să spui că a afirmat că nu mai vrea să mă vadă niciodată în viaţă. Mă rog, şi asta este de înţeles. Nici eu nu pot fi prea încântată să am pe cineva în apropiere şi acel cineva să semene exact cu omul pe care l-am iubit.

Răsucindu-se pe un picior, s-a urcat din nou pe scândură şi s-a apucat cu mai multă înverşunare să zugrăvească. Şi poate că este un lucru bun ca Alex să stea departe. Acum că nu mai are casa asta, nimic nu-l mai poate aduce înapoi şi se poate apuca să-şi refacă viaţa.

— Ştii să pierzi, Ginny, i-a spus Jeff cu sinceritate.

Ea a râs cu amărăciune şi a izbit tare cu peria în tavan, răspândind o ploaie de pete pe hainele vechi cu care era îmbrăcată.

— Oh, bineînţeles.

— Atunci, ai nevoie de nişte ajutor?

Ginny s-a uitat în jos, spre el. În clipa aceea şi-ar fi dorit ca Jeff să nu fi venit; nu făcea decât să îi trezească sentimente pe care încerca cu greu să le învingă, iar acum trebuia să se lupte şi mai mult pentru a le ascunde de el. Totuşi, el făcuse asta cu cele mai bune intenţii. De aceea, Ginny şi-a înăbuşit amărăciunea şi i-a aruncat o privire recunoscătoare.

— Desigur. Mai ales un ajutor de la cineva cu braţe lungi ca ale tale este binevenit. Dar ce-o să te faci cu hainele? Or să se facă praf.

— Mi-am adus nişte haine vechi în maşină, de fapt le am pentru când mă duc pe un şantier arheologic.

— Măreţ. În cazul ăsta poţi să te apuci tu de tavan, în timp ce eu mă voi ocupa de pereţi.

Au lucrat cot la cot, pălăvrăgind puţin, mai mult concentrându-se asupra zugrăvitului şi au făcut multă treabă, înainte ca ziua să se termine, apoi au ieşit în oraş pentru a lua cina la un restaurant. Jeff a venit iar în după-amiaza următoare şi s-a oferit să o ajute la sfârşitul săptămânii, dar Ginny i-a spus cu hotărâre că avea de gând să se ducă acasă, la mama ei, sâmbăta şi duminica. El a venit din nou luni de dimineaţă şi s-au apucat de lucru în hol şi pe palier, o treabă dificilă, care necesita tot felul de scări şi de scânduri într-un eşafodaj, pe care Ginny n-ar fi reuşit să-l alcătuiască de una singură.

Clare Kennedy a nimerit şi ea acolo, în timp ce se afla şi Jeff la faţa locului, dar ei se cunoşteau din timpul vieţii Venettiei, aşa că le-a făcut plăcere să se revadă. Jeff a luat două prăjituri cu multă frişcă, de la ea, ca să şi le ducă acasă. În săptămâna aceea, Ginny a lăsat treburile mai grele în seama lui Jeff şi ea a lucrat în baie şi în bucătărie, unde nu era prea greu, căci erau prea puţini pereţi de zugrăvit. Miercuri seară terminaseră, aşa că au fost în măsură să se dea înapoi pentru a contempla cu mândrie ceea ce ieşise din mâinile lor.

— Dar cu celălalt dormitor ce ai de gând? a întrebat-o Jeff. Aş putea să-l zugrăvesc şi pe el în scurt timp. Dar Ginny a scuturat din cap.

— Încă nu m-am hotărât ce să fac acolo. I-a zâmbit cu afecţiune. Pantalonii vechi ai lui Jeff, deja rupţi în mai multe locuri, erau acum pătaţi cu var, mai mult albi, ca un material imprimat în stil leopard. Părul lui arăta de parcă ar fi îmbătrânit brusc şi prematur.

— Mâine ai ceva de făcut? l-a întrebat.

— De ce? Ce-ai vrea să fac? Era nerăbdător să afle...

— Mi-ar plăcea să dai încolo toate hainele astea pătate, să te îmbraci în cel mai bun costum de seară şi să mă laşi să te scot la cină în oraş, drept mulţumire pentru tot ajutorul tău din săptămâna trecută.

— Nu este necesar. Deşi mi-ar plăcea.

Ginny le ştia pe ale ei, aşa că în seara următoare s-a dus la Bristol cu maşina ca să îl ia. Era o seară superbă şi încă nu se făcuse întuneric când a ajuns la universitate. Ginny a ieşit din maşină, ca să se ducă să bată la uşă, dar Jeff a deschis fereastra apartamentului şi i-a strigat că o să fie gata imediat. Ea a dat din cap şi i-a făcut cu mâna; o siluetă înaltă, foarte subţire într-o rochie crem care îi îndulcea trăsăturile şi îi accentua bronzul californian care

persistase, chiar şi în acea primăvară englezească. Când Jeff a plecat de la fereastră închizând-o, ochii lui Ginny s-au aţintit asupra unei ferestre din apropiere-la care se văzuse o mişcare. A intuit că acolo era Alex. Lui Ginny nu i-a dat prin cap să-i facă semn cu mâna, dar nici nu a intrat înapoi în maşină, până când nu a apărut Jeff, arătând splendid, dar uşor stingherit în costumul lui pretenţios. Profitând de ocazie, el i-a pus braţul în jurul taliei şi a sărutat-o pe obraz.

— Unde mergem? a întrebat-o când s-au urcat în maşină.

— Mă rog, am văzut un mic magazin cu peşte şi cartofi prăjiţi şi tot acolo am aflat că fac cea mai delicioasă budincă de mazăre... Apoi a izbucnit în râs la privirea comică de neplăcere aşternută pe faţa lui Jeff.

Au pornit spre Londra, străbătând rapid autostrada. Au mâncat într-un restaurant de patru stele şi după aceea s-au dus la un club de noapte, pentru a dansa, apoi, la un casino.

— Phi! întotdeauna trăieşti în halul ăsta? a întrebat-o Jeff la ora patru dimineaţa când se îndreptau spre maşină, ca să se ducă acasă.

— Într-o vreme aşa am trăit, a admis Ginny. Dar apoi

acest gen de viaţă a început să-şi arate coarnele şi eu am înţeles că dacă voi continua aşa, va trebui să renunţ să fiu manechin, de aceea m-am întors la sobrietate şi la culcatul devreme.

— Lasă-mă pe mine să conduc, s-a oferit Jeff când au ajuns la maşină, dar Ginny a scuturat din cap şi s-a aşezat pe locul şoferului. A făcut asta automat, dar apoi şi-a dat seama că dacă ar fi fost cu Alex, pe el l-ar fi lăsat să conducă, nu pentru că era un şofer mai bun decât Jeff, ci fiindcă el nu ar fi întrebat-o, pur şi simplu s-ar fi dus pe locul şoferului. Pe Jeff îl putea domina, dar Alex nu putea fi dominat decât în cazul în care voia el să se întâmple aşa. În toate serile în care ea şi Jeff munciseră împreună în casă, numele lui Alex aproape că nu fusese pronunţat – despre o discuţie în legătură cu el nici n-ar fi putut fi vorba – dar gândul la el o copleşea acum, când conducea înapoi spre Bristol prin noaptea întunecată. Jeff adormise pe jumătate în scaunul de lângă ea, cu capul pe spătar, sforăind un pic. Totuşi, ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, el i-a spus:

— Poate că Alex ţi-a dat toate drepturile asupra casei, dar nu şi-a pierdut interesul pentru ea. Mă întreabă mereu ce facem noi acolo, ce schimbări faci tu. Genul ăsta de

întrebări.

— Adevărat? Ginny se străduia să se prefacă nepăsătoare.

— Da. Nu i-am spus decât că zugrăveşti, desigur. Jeff, relaxat de mâncarea şi de vinul din seara aceea, a râs scurt. Mă bate gândul că Alex îşi închipuie că noi vom putea fi din nou prieteni. Mereu pare să mă aştepte când mă întorc acasă târziu.

— În noaptea asta o să te aştepte îndelung, deci, i-a spus sec Ginny, făcându-l pe Jeff să râdă:

— O să se întrebe ce s-a întâmplat. Jeff a privit-o şi apoi a oftat. Presupun că n-o să se întâmple nimic, nu-i aşa? apoi şi-a răspuns singur la întrebare. Nu, desigur, nu. Noi ştim asta încă de la bun început.

— Îmi pare rău, Jeff. Şi-a luat mâna de pe volan pentru o clipă, ca să o mângâie pe a lui.

— O să-mi permiţi să te scot mâine în oraş – sau mai curând chiar, astăzi?

— Mă tem că deja am stabilit o întâlnire. El a privit-o întrebător, dar ea nu l-a lămurit. În orice caz eşti binevenit oricând, ştii asta. De ce nu vii într-o seară, săptămâna viitoare, ca să prepar o cină pentru tine?

Au tăcut o vreme, vorbind foarte puţin până când au

ajuns înapoi la Bristol. Când Jeff i-a spus noapte bună şi a plecat, Ginny s-a uitat în sus la ferestrele lui ALex. Erau întunecate, după cum trebuia să fie, dar a constatat că draperiile eraudate deoparte. Dacă el era treaz ar fi putut vedea lumina farurilor când a plecat. Asta dacă ar fi fost treaz. Dacă i-ar fi păsat. Dar el îl întrebase pe Jeff ce făceau ei doi. Totuşi, cu norocul pe care-l avea ea, probabil că Alex nu se interesa decât de casă.

Ginny s-a îmbrăcat cu grijă pentru petrecerea de la Clare Kennedy, din seara următoare. Pentru a fi îmbrăcată după moda „New York”, nu trebuia să se străduiască prea mult, dar nici nu se putea duce îmbrăcată oricum, pentru a nu-şi jigni gazdele. Până la urmă, Ginny a ales o pereche de pantaloni din mătase de un roşu-închis, cu o vestuţă asortată şi a folosit o eşarfă de aceeaşi culoare, pentru a-şi lega la spate părul ei lung şi foarte des. Îşi făcuse unghiile de la picioare cu o umbră de roşu şi acum arăta foarte bine când şi-a pus o pereche de sandale din cureluşe, pe picioarele goale. Se odihnise aproape toată ziua şi arăta foarte bine la faţă, şi orice semn de oboseală era totuşi extrem de bine acoperit de machiaj. Ginny a mai adăugat parfumul – favoritul ei *Joy* – şi s-a uitat la ceas.

Opt patruzeci. Clare o anunţase să vină în jur de ora opt,

dar Ginny nu avea intenţia să fie printre primii sosiţi; în profesiunea ei era o regulă de aur cum trebuia să-ţi faci o intrare. Fiind gata pregătită şi aflându-se în dormitor, cu fereastra întredeschisă, auzise uşa din faţă de la Clare fiind deschisă şi închisă de mai multe ori, fapt care a făcut-o să se întrebe cât de mică avea să fie petrecerea din acea seară. Luându-şi poşeta, Ginny a coborât să ia sticla de vin pe care o cumpărase ca s-o ducă în dar, s-a asigurat că încuiase bine casa, apoi a parcurs mica distanţă până la Clare.

Un bărbat a venit să-i deschidă.

— Bună. Tu trebuie să fii Ginny Barclay. Era un tip pe la patruzeci şi ceva de ani, cu un început de chelie, dar ochii lui au privit-o cu apreciere.

— Şi tu trebuie să fii Richard Kennedy.

— Corect. Era evident încântat că ea îşi amintea de numele lui. Intră, te rog. Suntem încântaţi că ai venit.

— În orice caz, n-aş fi vrut să lipsesc, l-a asigurat Ginny şi i-a întins sticla. Asta este contribuţia mea.

— Oh, n-ar fi trebuit să faci efortul ăsta. În orice caz, mulţumesc. A pus sticla pe măsuţa din hol. Lasă-mă să te conduc până la Clare, apoi o să-ţi ofer ceva de băut.

Deschizând uşa spre salon, a fost întâmpinată de

oameni nu prea zgomotoşi, aşa cum sunt toţi la începutul unei petreceri, când nu se simt încă în largul lor şi n-au reuşit să bea suficient încât să le vină să râdă din orice şi să vorbească tare. În orice caz, acum nu reuşeau să acopere muzica cu vocile lor. Erau mai bine de douăzeci de oameni acolo, a bănuit Ginny când a intrat şi ea înăuntru.

— Clare, i-a spus Richard, în tăcerea care se aşternuse când toţi se întorseseră pentru a o privi pe ea. Asta este Ginny. Ce-ai vrea să bei, a întrebat-o, când s-a apropiat şi soţia lui.

— Vin alb, te rog.

— Bună, Ginny. Vino să cunoşti lumea. Aceştia sunt vecinii noştri de pe partea cealaltă a străzii. Clare a sărutat-o formal pe obraz, apoi a condus-o de jur împrejurul încăperii, prezentând-o.

Ginny zâmbea şi saluta, dar aproape că nu reuşea să reţină niciun nume. Ochii îi străluciseră pentru o clipă, căci era pe deplin conştientă că în colţul îndepărtat al camerei, lângă fereastră, se afla un om care stătea singur, un bărbat înalt cu un pahar în mână. El a fost ultima persoană la care a condus-o Clare, dar apoi a râs încântată de sine.

— Poftim, aici este cineva pe care nu trebuie să ţi-l

prezint, nu-i aşa? Ne-am hotărât să-ţi facem o surpriză, Ginny. Ne-am gândit că o să-ţi facă mai multă plăcere, dacă o să găseşti aici pe cineva cunoscut, aşa că l-am invitat. Oh, scuză-mă, s-a auzit din nou soneria.

Clare a plecat, lăsându-i dintr-odată singuri în camera aceea aglomerată, iar Ginny şi-a umezit buzele cu limba, căci i se uscaseră teribil de tare şi deloc motivat.

— Bună, Alex.

Patru

Avusese destul timp să treacă peste şocul iniţial, dar în vocea lui Alex se mai simţea o urmă de tensiune când i-a întors salutul.

— Bună, Ginny.

Pe moment, ea n-a găsit ce să-i răspundă, dar, din fericire, Richard Kennedy a apărut cu paharul ei cu vin şi a rămas la pălăvrăgeală vreo câteva minute, până când Clare l-a chemat să ofere altcuiva ceva de băut şi el i-a lăsat singuri.

— Nu m-am aşteptat să te găsesc aici, i-a spus scurt Alex. Jeff mi-a zis că ai o întâlnire în seara asta.

Deci, se interesase de ea.

— E adevărat, i-a replicat' Ginny stingherită.

A sorbit din vin şi, deşi era doar pe Jumătate întoarsă spre cameră, şi-a dat seama că era privită de mai multe perechi de ochi. Nu era un lucru tocmai neobişnuit pentru ea, dar Ginny înţelegea că acum era privită din alte motive, majoritatea celor de-acolo erau vecini care îi cunoscuseră pe Alex şi Venettia, aşa că ea le trezise curiozitatea.

— Clare face des treburi dintr-astea? l-a întrebat Ginny

pe Alex.

— Petreceri cu băuturi ca asta de-acum? Cam de câteva ori pe an.

— Nu, mă refeream la dorinţa de a stârni curiozitatea oamenilor.

— Oh, la asta. Alex a râs. Cred că nu şi-a închipuit că nouă n-o să ne facă plăcere. A tăcut, şovăind dacă să-i spună şi altceva, apoi a izbucnit.

— Jeff mi-a spus că încerci să redecorezi casa de una singură.

— Da, n-am reuşit să dau de un decorator care să-mi spună cu precizie o dată la care s-ar putea apuca de treabă.

— Dar acum ai terminat lucrul?

— Cu mult ajutor din partea lui Jeff, da.

— Ar fi trebuit să mă chemi pe mine, ţi-aş fi putut recomanda un decorator foarte bun, pe care noi l-am folosit întotdeauna.

Ginny a sorbit din vin, fără a îndrăzni să tragă concluzia care se impunea. Mai sosiseră şi alţi oaspeţi şi încăperea devenise prea aglomerată, era cald şi prea mult fum. Uşile dinspre sala de mese erau închise, fapt deloc convenabil. Clare se îndrepta spre ei, aducând cu ea un cuplu pe care

dorea să îl prezinte. Ginny îi zâmbi lui Clare, dar Alex i-a atras atenţia.

— Aş vrea să văd ce-ai realizat în casa aia. Asta dacă n-ai nimic împotrivă, desigur.

Ea l-a privit uluită, dar a trebuit mai întâi să se întoarcă şi să dea mâna cu noii-sosiţi şi să o asculte pe Clare explicându-le cine era şi ce legătură exista între ea şi Alex.

— Un manechin, au exclamat ei. Şi în acelaşi timp, sora geamănă a soţiei tale, cât de uluitor!

Până când oaspeţii au plecat de lângă ei, Ginny şi-a păstrat zâmbetul, fără nicio poftă, în vreme ce Alex arăta de-a dreptul morocănos.

— Am obosit cu toată chestia asta, i-a spus enervat. Ar fi trebuit să nu vin.

— Atunci de ce-ai venit? „întrebarea l-a luat pe nepregătite şi ea a intuit că îl pusese pentru o clipă în mare încurcătură.

— Clare şi Richard îmi sunt prieteni, i-a răspuns după o scurtă pauză. Ei au fost foarte drăguţi cu mine după... când am avut nevoie de ei.

— Ăsta nu-i un motiv să vii şi când n-ai niciun chef de ei.

— Poate că totuşi a venit vremea să ies din nou printre oameni, mereu mi se spune că aşa trebuie.

— De vreme ce tu personal nu simţi astfel, ce sens are? E o greşeală să procedezi împotriva propriei tale voinţe.

Alex s-a întors pentru a o privi cercetător.

— Vorbeşti de parcă ai fi trecut şi tu printr-o situaţie asemănătoare.

— Da? Ea o privea pe Clare deschizând uşile de la sala de mese şi anunţând lumea că masa era gata.

— Haide, mi-e foame. Ginny s-a întors spre Alex. Vrei să-mi mai aduci un pahar cu ceva de băut? Cu vin alb.

Când Alex a revenit cu băutura, Ginny îşi luase o farfurie cu mâncare şi stătea lângă două femei de vârsta ei, pălăvrăgind cu însufleţire. A luat paharul de la el şi i-a murmurat o vorbă de mulţumire, apoi s-a întors rapid la conversaţia întreruptă. Niciuna din cele două tinere n-o cunoscuse pe Venettia, aşa că i se părea mai uşor să discute cu ele. Erau femei nemăritate, interesate exclusiv de cariera lor şi stăteau împreună într-o casă din vecinătate. Încercaseră să practice mai multe meserii şi acum erau partenere într-o corporaţie de afaceri în domeniul spectacolelor, în special pentru marile evenimente sportive. Ambele femei erau hotărâte şi ambiţioase, încântate să regăsească în Ginny o femeie de afaceri de tip american, dar foarte asemănătoare lor. O

ascultau curioase, vorbind despre acest domeniu al afacerilor în care Ginny se pricepea binişor şi discuţia lor s-a prelungit, până când s-a dat drumul la muzică şi toată lumea a început să danseze.

Richard Kennedy s-a îndreptat spre ele.

— Haideţi, fetelor, le-a spus pe un ton glumeţ care conţinea totuşi şi o notă dezaprobatoare. Nu putem accepta să auzim că nişte femei de carieră discută la petrecere numai despre magazine şi afaceri. Care vrea să danseze prima cu mine?

Întrucât multă lume aflată acolo în seara aceea discutase probabil afaceri şi nimeni nu fusese luat la rost, Richard a fost întâmpinat cu răceală de toate trei şi niciuna nu s-a declarat gata să danseze cu el. De aceea, el s-a îndreptat spre Ginny, a luat-o de mână şi a ridicat-o în picioare.

— Tu ce anume lucrezi, Richard? l-a întrebat, când au început să danseze.

— Acum sunt consultant financiar, i-a răspuns el pe un ton plin de mândrie, de parcă ar fi fost o statuie pe un piedestal. Sunt consilier la mai multe firme locale mari şi mă ocup şi de câţiva bogătaşi care locuiesc la Bath şi prin împrejurimi. A privit-o cercetător. Poate că şi pe tine te pot

ajuta să investeşti nişte bani în Anglia.

Ginny i-a aruncat un zâmbet înnebunitor.

— Îmi pare rău, adineauri ai afirmat că nu-ţi plac oamenii care discută afaceri. Şi ai dreptate – ar fi plictisitor, nu-i aşa?

El a clipit, fără a fi convins dacă îşi bătea joc de el sau nu, dar Ginny a schimbat rapid subiectul şi l-a întrebat despre pasiunile lui şi în curând discuţia devenise entuziastă. Discul s-a terminat în sfârşit şi Ginny i-a mulţumit şi s-a dat deoparte când a început o altă melodie; Richard era destul de drăguţ, dar cam şovin pentru gustul ei. S-a dus să-şi caute paharul, dar în faţa raftului pe care-şi lăsase ea băutura l-a găsit pe Alex discutând cu un alt bărbat.

— Scuză-mă, îmi pot lua paharul?

Bărbatul necunoscut s-a dat deoparte, dar Alex nu s-a mişcat din loc. Ginny l-a privit şi i-a surprins pe chip o expresie stranie, de teamă. Apoi însă, el i-a spus destul de aspru că o invită la dans şi, fără o vorbă de scuză faţă de bărbatul cu care discutase şi-a pus mâna pe braţul ei şi a condus-o spre partea centrală a încăperii.

O ţinea foarte departe de el, aşa că Ginny n-a găsit un prilej să-i vorbească. Dansase cu el doar o singură dată

până acum, când venise împreună cu Jeff să le privească pe ea şi Venettia care făcuseră un număr de „cabaret la o cină de afaceri şi ei dansaseră după aceea cu ele. Atunci nu erau duşmani; o tratase ca pe sora prietenei lui, fusese amuzant şi prietenos. Şi în timpul acelui dans, Ginny îşi dăduse seama cât de mult îl iubea. Atunci ea se hotărâse că Alex va rămâne cea mai mare dragoste a vieţii sale. Îl privise după aceea plecând cu sora ei.

Dar acum? Ginny nu putea înţelege de ce-i ceruse să danseze cu el, dar nu avea intenţia să strice momentul cu o vorbă în vânt. Speriată ca nu cumva uimirea din privirea ei să-i altereze dispoziţia, a rămas cu mâna într-a lui, privind fix un punct de pe umărul lui. Se părea că nici în felul ăsta nu procedase bine, căci, după câteva minute, Alex i-a spus pe un ton grosolan:

— N-ai chef să dansezi?

Ginny şi-a ridicat ochii pentru a-i întâlni pe-ai lui, încercând să-şi domine bătăile repezi ale inimii.

— De ce mă întrebi?

— Întotdeauna răspunzi la o întrebare cu o altă întrebare. Apoi a adăugat: – Cu Richard ai pălăvrăgit fără oprire, dar cu mine n-ai scos o vorbă.

— Mă tem să nu spun prostii, a recunoscut cu onestitate

Ginny. Iar cu Richard, de fapt, n-am trăncănit, eu nu făceam decât să-l ascult ce-mi spunea.

Ochii lui Alex au sclipit de amuzament.

— L-ai ascultat, spunându-ţi cum să-ţi pună la punct investiţiile, nu-i aşa?

— S-a oferit, dar am înţeles că voia s-o facă numai contra cost. Mi-a spus ce sporturi ar fi cazul să fac, ce cărţi să citesc şi ce maşină mi-ar trebui, ca să mă simt cu adevărat liberă.

Alex a izbucnit în râs şi Ginny a simţit cum se relaxa.

— Nici lui Venettia nu-i era prea simpatic. Cu Clare se împăca bine.

— Clare e drăguţă, a fost gata să accepte cu multă căldură Ginny, adăugând gânditoare:

— Poate că Richard e gelos din cauza popularităţii ei.

— Poate. Alex a dat din umeri, fără niciun interes pentru acel subiect.

— Jeff mi-a spus că acum te ocupi de folosirea laserului în medicină. Şi că eşti profesor. Că ai o catedră – aşa se spune? – de fizică la universitate.

— Jeff vorbeşte prea mult. Pariez însă că nu ţi-a spus că lui i s-a oferit o catedră de prestigiu la Oxford.

— Nu, nu mi-a spus. O s-o accepte?

— Ar fi nebun să nu primească, i-a răspuns candid Alex. Însă are ideea asta nebunească în minte că eu n-o să mă pot descurca fără el.

— Şi de-asta ai venit aici la petrecere, i-a spus Ginny ironică.

— Ai o limbă ascuţită, a observat Alex, privind în jos spre ea. Dar aşa ai fost întotdeauna. Da, este unul dintre motive, a continuat, privind în altă parte. Jeff trebuie să priceapă că nu am nevoie de dădacă.

— Şi care sunt celelalte motive pentru care ai venit?

— Nu ştiu. Să mă îndepărtez un pic de mediul universitar. Să întâlnesc oameni străini.

— Şi să-ţi dai seama dacă te poţi întoarce aici... singur? s-a hazardat Ginny.

— Şi pentru asta, cred. Nu-i uşor să fii singur la o petrecere ca asta.

— E şi mai rău să fii singură când eşti femeie, i-a răspuns Ginny cu un ton neaşteptat de acid.

Alex a privit-o atent, rapid, dar apoi a lăsat baltă subiectul. Era o tăcere stânjenitoare.

— Vorbeşte-mi despre munca ta, l-a invitat Ginny pentru a întrerupe tăcerea.

— Te-ar plictisi, i-a spus el scurt.

— Pe tine te plictiseşte?

— Nu, sigur că nu, i-a răspuns uimit.

— Atunci de ce nu m-ar interesa şi pe mine? Un expert vorbind despre specialitatea lui e întotdeauna interesant.

Gura lui Alex a făcut o grimasă.

— Înţeleg acum în ce fel l-ai făcut pe Richard să-ţi povestească orice. A scuturat din cap. Nu e un subiect facil. Poate că o să-ţi povestesc cu alt prilej.

A strâns-o pentru a o apropia de el încât acum dansau normal, nu ca şi când unul din ei ar fi suferit de ciumă, s-a gândit Ginny, brusc amuzată. Se simţea plină de avânt, tulburată pentru că lucrurile se mai schimbaseră oarecum. Alex se pronunţase de parcă ei doi aveau să se mai vadă şi în viitor. Ginny a luat notă de acest lucru, dar îi era teamă să treacă mai departe. Totuşi, nimic nu mai conta; deocamdată îi era suficient să se afle în braţele lui în încăperea asta zgomotoasă şi aglomerată, plină de oameni străini. Îi era de ajuns să-i simtă mâna pe spate, puternică şi vie, iar cealaltă mână ţinându-i-o pe-a ei. Nu trebuia decât să-şi ridice ochii ca să-l privească drept în faţă, să-i vadă linia frumoasă a obrajilor, buza de jos plinuţă şi ochii cenuşii cu gene lungi. Trăsăturile pe care şi le amintea şi la care visase atât de multă vreme şi pe care nu se mai

aşteptase să le vadă vreodată din nou.

Muzica s-a terminat şi ea a crezut că or să se retragă, dar a urmat o piesă lentă şi au continuat să danseze. Ginny trebuia să fie extrem de atentă să nu lase să i se întrezărească adevăratele sentimente, dar îi era greu să-şi stăpânească tremurul mâinii sau al trupului când cineva se lovea din greşeală de ei şi trupurile li se atingeau o clipă. Numai când, după zece minute, muzica şi-a schimbat ritmul lent într-unul mai rapid s-au îndepărtat unul de celălalt. Amuzată, Ginny şi-a luat din nou paharul şi cele două femei de afaceri au înhăţat-o imediat, invitând-o să ia masa cu ele în ziua următoare. Neavând nimic mai bun de făcut, Ginny a acceptat.

În ora care a urmat, Ginny a mai băut un pahar şi s-a plimbat prin încăpere, vorbind cu o grămadă de lume. Se simţea relaxată, fericită, dar pe măsură ce se scurgea timpul, nerăbdarea, aşteptarea, au început s-o invadeze. Spre miezul nopţii, câteva perechi au fost nevoite să plece acasă, căci aveau probleme cu copiii. Ginny l-a privit pe Alex şi a fost ca şi când i-ar fi făcut semnul acela discret pe care şi-l fac perechile căsătorite. El a dat uşor din cap şi după câteva minute s-a desprins de grupul cu care discuta şi s-a dus la ea.

— Eşti pregătită să-mi arăţi spălătura pe care-ai făcut-o în casa aia?

— Jeff ţi-a spus că e chiar atât de rău? i-a întors-o Ginny veselă, dar cu inima bătându-i nebuneşte.

— El e de departe mai bun ca arheolog decât ca zugrav şi decorator. Să le spunem gazdelor noapte bună.

Aşa au făcut, nebăgând în seamă privirile schimbate de ceilalţi, când ei doi au, plecat împreună.

— Îţi dai seama ce de bârfe vor fi acum, nu? i-a spus Ginny, când uşa s-a închis în spatele lor.

Alex a dat din umeri.

— Dacă n-au nimic mai bun decât bârfa, nu-i nimic de făcut. A scos o legătură cu chei din buzunarul lui şi a descuiat uşa, de parcă şi acum casa ar mai fi fost a lui. Ginny nu i-a spus nimic despre faptul că ar fi trebuit să-i înapoieze cheile, neştiind nici ea singură dacă ar fi preferat sau nu să i le lase. Intrând întâi în salon, Alex s-a uitat în jur. Nu numai că încăperea fusese zugrăvită, dar Ginny schimbase şi locul mobilelor, adăugând unele piese pe care le cumpărase pentru a le înlocui pe cele pe care le luase Alex şi pusese pe pereţi câteva picturi găsite la o galerie locală de artă.

— Arată complet diferit, a remarcat el, pe un ton

aproape lipsit de expresie, astfel că ea nu şi-a dat seama ce impresie avea el despre acest lucru.

Alex s-a plimbat şi prin restul casei, dar Ginny nu l-a însoţit, ci s-a dus în bucătărie să facă nişte cafea pe care a adus-o apoi sus în salon. Alex a apărut şi el în scurt timp.

— N-ai transformat şi dormitorul de rezervă, i-a spus întunecat.

— Nu.

— Ai avut vreun motiv special? A luat cana cu cafea din mâna ei şi s-a aşezat în fotoliu.

— Nu am de gând să-l folosesc, i-a spus repede Ginny. Apoi a adăugat cu şovăială: – Nu, nu-i ăsta adevărul. Prima oară când am intrat în camera aceea, când mi-ai arătat tu casa, acolo am simţit cel mai tare prezenţa Venettiei. N-am mai intrat de-atunci acolo. Ochii lui Alex s-au rotunjit.

— Eu n-am simţit nimic acolo. Niciodată n-am simţit nimic în camera aia.

— Poate că acum nu mai este, dar presupun că o să las camera cum este, pentru orice eventualitate.

El a privit-o ciudat.

— Nu mi-am închipuit că te-ar fi putut opri ceva de genul ăsta. Când Jeff mi-a povestit că te-ai apucat de redecorarea locului, m-am gândit că încercai să

îndepărtezi amintirea Venettiei din casă. Şi poate şi urmele lăsate de mine, a adăugat cu înţeles.

— Eu n-am niciun motiv să vreau s-o uit pe Venettia, i-a replicat hotărâtă Ginny. Şi nici tu.

Alex a privit-o îndelung, cercetător şi şi-a pus cana alături. Înclinându-se în faţă şi-a unit degetele privindu-le.

— N-am fost prea simpatic cu tine de când te-ai întors în Anglia, i-a spus, ca un fel de scuză implicită. M-am gândit la treaba asta în ultimele săptămâni şi am ajuns la concluzia că m-am purtat aşa, pentru că m-am simţit întotdeauna vinovat faţă de tine.

— Vinovat? a îngăimat Ginny.

— Da. Ştiam că şi tu şi Venettia mă iubeaţi; tu mi-ai spus asta în acea ultimă zi dinaintea plecării. Am fost însă teribil de încurcat când am descoperit ceea ce se întâmplase. Venettia mi-a spus o dată că eu vă iubeam pe amândouă, fără să-mi dau măcar seama şi cred că avea dreptate. Ar fi trebuit să rup relaţiile cu voi amândouă, dar desigur, n-am făcut aşa. Am rămas cu Venettia... pentru că nu i-am putut rezista, pe cinstite. Şi pentru că tu ai plecat, cu gândul să nu mai iei legătura cu noi niciodată, era uşor să continuăm să trăim de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, să ne căsătorim şi să ne ducem viaţa, ca şi când tu n-ai fi

existat. Şi-a ridicat ochii pentru a-i vedea reacţia. Am încercat să mi te scot total din minte – şi aproape că am reuşit.

A continuat s-o privească, dar Ginny a dat din cap în tăcere, nedorind să-l întrerupă.

— Erau însă momente, a continuat Alex, strângându-şi cu putere mâinile, în care nu puteam face abstracţie de tine. Când Venettia stătea în picioare şi soarele bătea din spatele ei, eu îmi aduceam aminte cum stătuseşi tu, complet goală şi extrem de frumoasă, în dimineaţa care a urmat acelei nopţi petrecute împreună de noi doi. Mai erau şi alte lucruri mărunte, care mă făceau adesea să mă gândesc la tine. Vezi, de aceea m-am simţit atât de vinovat. Tu mi te dăruiseşi cu atâta uitare de sine, cu atâta generozitate, în noaptea aceea. A fost cea mai minunată noapte din întreaga mea viaţă. Ginny a scos fără voie o exclamaţie, având în ochi o expresie teribil de vulnerabilă, iar Alex i-a răspuns la întrebarea nerostită. Da, e adevărat, dar am înţeles că eu te-am gonit. Au fost clipe în care am simţit că era vina mea dacă tu aveai de-a face cu atât de mulţi bărbaţi. Că o făceai din furie – şi poate din răzbunare.

Ginny i-a aruncat o privire lungă, cu inima bătând de

încântare aflând că el se gândise la ea în acei ani în care nu se văzuseră, că încă nu uitase, la fel cum nici ea nu uitase, că rămăsese cu nişte amintiri atât de frumoase. O tulbura însă faptul că avusese şi, probabil, încă mai avea, sentimente de vinovăţie faţă de ea. Nu dorea aşa ceva. Dacă puteau să-şi construiască un Viitor împreună, prefera să se bazeze în exclusivitate pe iubire. I-a răspuns fără grabă, căutând în minte cea mai potrivită frază:

— Sunt încântată că-ţi aminteşti noaptea aceea; şi pentru mine a fost cu totul aparte. Dar de ce-ar trebui să te simţi vinovat? Nu ne-ai fi putut lua pe amândouă de neveste. Oricum a fost, ai făcut-o fericită pe Venettia.

— Sper, a trăit atât de puţin, sărmana mea dragă. Uneori mă simţeam vinovat pentru că mă gândeam la tine, deşi eram împreună cu ea. A râs răguşit. O dementă, nu-i aşa? Pur şi simplu, oricât încercam să mi te scot din minte, nu reuşeam. Şi-a pus mâinile pe faţă. Când a fost ucisă, o vreme am simţit că sunt făcut din bucăţi. Şi într-un fel, am fost mulţumit că n-ai venit la înmormântare. Asta m-a făcut să-mi dispară o parte din sentimentul vinovăţiei, considerând că tu erai doar o mică pisică geloasă şi că făcusem bine că nu mai ţinusem legătura cu tine. Trebuia să am şi eu pe cine urî şi a fost uşor să te urăsc pe tine,

care nu ne-ai scris şi nici nu ne-ai telefonat niciodată.

— Când am fost, în sfârşit, în stare să scriu, se pare că era prea târziu; atunci orice aş mai fi putut spune, tot nepotrivit ar fi fost.

— Ai dreptate, a recunoscut Alex. A suspinat din rărunchi. Când te-am văzut la înmormântarea tatălui tău, m-am înfuriat teribil de tare. Credeam că am învăţat să mă controlez şi cred că în ultimele optsprezece luni sau aşa ceva, am fost mai mult sau mai puţin năuc, de parcă n-aş mai fi fost pe lumea asta. Comportarea mea din ziua în care ai venit m-a uluit şi pe mine. Aş fi vrut să te lovesc pentru că m-am gândit că pentru tine cariera era mai importantă decât Venettia şi pentru că îi semănai atât de tare încât pierderea ei mi-a devenit, văzându-te, încă şi mai dureroasă. A tăcut o clipă. Pe deasupra, venirea ta însemna că trebuia din nou să-mi pun probleme în legătură cu sentimentele mele faţă de tine şi nu-mi doream acest lucru. De aceea ţi-am spus că nu mai vreau să ne întâlnim niciodată. Voiam să rămân în starea de momâie fără viaţă. Mi se părea că e mai sigur dacă nu trebuia să am niciun fel de sentimente. Când n-ai sentimente, nu poţi fi lovit în niciun fel.

— Dar acum? s-a repezit Ginny.

El a dat din umeri.

— În ultimele săptămâni am încercat să mi te scot din minte şi să mă întorc la starea de dinainte, dar mi-a fost imposibil, bineînţeles. De îndată ce am ieşit din apatie, am înţeles că nu mai era nicio cale de întoarcere. Şi Jeff nu mi-a făcut niciun serviciu întorcându-se în fiecare seară şi dându-mi raportul asupra a ceea ce făceai tu în casa aia. A privit-o. În seara în care l-ai scos în oraş, am crezut că o să-şi petreacă noaptea cu tine. Mi-e ruşine să recunosc, dar mi-a displăcut teribil ideea.

Inima lui Ginny a tresărit şi a trebuit să-şi plece capul pentru a-şi ascunde bucuria din ochi.

— De ce nu?

— Pentru că şi în continuare simţeam un interes, ca şi când mi-ai aparţine. Stupid pe cât pare, în acea noapte unică, pe care am petrecut-o împreună, eu am devenit... posesiv. Chiar văzându-ţi numele legat de numele altor bărbaţi, nu mi-am putut înfrâna senzaţia asta.

— Şi-acum ai încetat să te mai simţi vinovat? l-a întrebat Ginny senină. N-ai niciun motiv să te simţi astfel.

— Dar tu? Tu nu numai că ai plecat departe de mine, dar ai pierdut-o şi pe Venettia. Pur şi simplu, te-ai eclipsat cu desăvârşire. Ai rămas singură.

Se părea că el avea şi acum nevoie de asigurări, aşa că ea i-a spus:

— Asta a fost ideea în general. Aşa hotărâsem cu Venettia.

— Înainte de a da cu banul pentru a decide cine o să rămână şi cine o să plece?

Ea l-a privit uluită.

— Venettia ţi-a povestit despre asta?

Alex a scuturat din cap şi a zâmbit cu tristeţe.

— Nu, întotdeauna a păstrat acest secret.

— Atunci cum?

— Eu vă priveam de la fereastra camerei de la hotel. Ştiam că voi întotdeauna puneţi lucrurile la punct prin datul cu banul, aşa că n-a fost greu să ghicesc ce hotărâre aţi luat în ziua aceea.

— Ne-am gândit că o să fii foarte furios, dacă vei descoperi treaba asta.

— La început am fost, dar slavă Domnului, am avut destulă înţelegere, şi-am priceput uşor că viaţa mea ar fi devenit complet goală fără... una din voi. Şi-a pironit ochii asupra ei.

— Vrei să spui fără Venettia, l-a corectat Ginny promptă. Şi dacă este vorba de vinovăţie, am şi eu partea mea în

toată această treabă. Ar fi trebuit să mă dau înapoi când am descoperit că tu şi Venettia veţi fi împreună. Şi nu ar fi trebuit niciodată să mă dau drept ea în noaptea aceea. Şi-a scuturat necăjită capul şi s-a ridicat. Deci, ce hotărâre iei în legătură cu trecutul? l-a întrebat iritată. Trecutul nu-l poţi schimba, aşa că trebuie să-l uiţi.

— Aşa faci tu – trăieşti de azi pe mâine?

Ginny a râs încetişor.

— Dar cum altcumva să fac?

— Asta mă cam... deziluzionează

— Aşa? Mergând la fereastră, Ginny a tras draperiile, făcând să se audă mai puţin zgomot de la petrecerea care era în toi la Clare. Apoi s-a întors spre el.

— Tu nu eşti răspunzător pentru ceea ce mi s-a întâmplat mie, Alex. Dacă nu ar fi fost aşa, eu tot m-aş fi dus în America pentru a deveni manechin. Venettia şi cu mine ne-am făcut propriile vieţi. Viaţa mea n-ar fi fost deloc diferită de cum este acum.

— Nu? Era evident la ce se referea el; se gândea la bărbaţii de al căror nume fusese legat numele ei în ultimii doi ani.

— Nu, i-a răspuns cu convingere Ginny. Ceea ce s-a întâmplat între noi a fost în urmă cu multă vreme, Alex.

Acum eu pot să trec peste... peste sentimentele mele pentru tine cu destulă uşurinţă. A trebuit să fac asta, pentru că n-avea niciun rost să insist. Şi mie mi-au plăcut munca mea şi viaţa mea cea nouă. Deşi îmi era îngrozitor de dor de Venettia.

— Şi după aceea ea a murit; atunci te-ai apucat tu să ieşi cu diferiţi bărbaţi? a întrebat-o Alex cu o voce tristă.

— Să ne înţelegem, Alex; eu nu am ieşit cu bărbaţi, nu în sensul pe care vrei tu să-l dai cuvântului. Eu am fost *văzută* cu ei, ceea ce înseamnă cu totul altceva, Şi nu, moartea Venettiei nu a fost cauza acestui lucru. Şovăia, dar apoi a oftat uşor, înţelegând că n-avea cum să întoarcă timpul înapoi. Am început să mă întâlnesc cu alţi bărbaţi, după ce a murit Venettia, pentru că s-a întâmplat că atunci eram liberă să fac astfel. Pentru că atunci s-a terminat divorţul meu.

Alex şi-a dat capul pe spate şi s-a holbat la ea împietrit.

— Divorţul tău! Vrei să spui că ai fost *căsătorită?*

— Te cred că este imposibil să divorţezi, dacă n-ai fost înainte măritată, l-a aprobat Ginny cu un fel de amuzament trist. El s-a ridicat în picioare.

— Dar cu cine? Venettia a ştiut? Nu mi-a spus niciodată nimic despre căsătoria ta.

— Nu ştiu dacă a ştiut sau nu. Mama a ştiut, deci cred că i-a spus şi Venettiei, dar e clar că ea a considerat că nu era necesar să-ţi spună.

— Mi-ar fi spus, a spus furios Alex.

— De ce? l-a întrebat blând Ginny. Doar mi-ai spus în seara asta că încercai să te convingi singur că eu n-am existat niciodată. Venettia trebuie să fi ştiut asta şi de aceea nu şi-a luat riscul de a te supăra.

— Asta ar fi schimbat lucrurile, a insistat el. Cu cine te-ai măritat? Cu un american?

— Nu. Ginny a scuturat din cap. M-am măritat cu Simon Blake, fotograful care m-a lansat în cariera mea.

— Parcă este mult mai bătrân decât tine, a spus Alex, încruntându-se.

— Cu cel puţin douăzeci de ani mai bătrân.

— De aceea n-au mers lucrurile?

— Of, au existat o mie de motive pentru care căsătoria noastră n-a mers. Ceea ce n-am înţeles noi niciodată a fost, de fapt, motivul pentru care ne-am căsătorit. Am petrecut câţiva ani, încercând să înţelegem de ce eram împreună şi apoi am divorţat.

— Vorbeşti atât de... indiferentă. Aproape că nu-mi vine să cred, a spus Alex uimit.

Ginny se simţea foarte departe de indiferenţă, atunci când îşi distrusese căsnicia şi ştia că divorţul contribuise la depresiunea ei nervoasă, dar nu era cazul să-i mai spună lui Alex.

— A fost o greşeală încă de la început. Ştiam asta amândoi, deşi când o făcusem mi se păruse lucrul cel mai corect.

— A fost divorţul foarte... Alex s-a gândit la cuvântul potrivit... foarte dificil?

— Vrei să bei ceva? Un lichior sau altceva?

— Ai de gând să mă faci să înţeleg că nu e treaba mea?

— Nu chiar, a zâmbit ea. Şi-a turnat într-un pahar puţină băutură şi s-a dus să se aşeze pe sofa. Nu, n-a fost groaznic, mai degrabă trist. Ai un sentiment îngrozitor de eşec după un divorţ, chiar şi după o căsătorie atât de puţin unită ca a noastră. Eram prieteni; în realitate şi acum mai suntem. Şi împreună am fost şi parteneri de afaceri o perioadă, până când... Era gata să îi spună că se îmbolnăvise, dar a schimbat vorba. Până când Simon s-a hotărât să se întoarcă în Anglia. Nu avea rost să-i spună lui Alex că Simon, la fel ca mulţi alţi bărbaţi, nu fusese capabil să suporte boala soţiei şi că o abandonase în clinică. Nu o făcuse brutal – îi trimisese o grămadă de flori şi de scrisori

– dar amândoi îşi dăduseră seama că acesta era cu adevărat sfârşitul, că el avea să o părăsească. Şi când el s-a întors în Anglia, scrisorile şi florile au încetat”.

— Presupun că n-aţi avut copii?

Ginny s-a uitat la paharul ei.

— Nu, nu a fost acest gen de căsătorie. Noi, pur şi simplu, am trăit împreună.

— Şi Simon Blake se află acum în Anglia?

— Da, face foarte bine din nou şi îl înţeleg.

— Nu l-ai mai văzut? Ginny a scuturat din cap.

— După ce telefonul a fost reconectat la reţea, săptămâna trecută, i-am dat un telefon să-i spun că sunt în Anglia, dar secretara lui mi-a spus că era plecat pentru un contract.

— Şi el nu ţi-a telefonat?

— Cred că o s-o facă dacă o să simtă necesar, i-a spus Ginny nepăsătoare. Nu e obligat s-o facă.

— Este nebun! a exclamat Alex, încruntându-se brusc.

Ginny l-a privit uimită, apoi a izbucnit în râs.

— Ai dreptate, eşti foarte posesiv.

El păru surprins la început, dar apoi ochii i-au sclipit amuzaţi.

— Acum chiar că-mi spui să-mi văd de treburile mele, să

nu-mi bag nasul. A dat amuzat din cap. Şi tot mi-e greu să cred, dar sunt încântat că mi-ai spus. Vasăzică, în timp ce eu mă simţeam atât de vinovat pentru tine, tu mă uitaseşi şi te măritaseşi cu altcineva. Asta arată ce tâmpit egoist sunt eu. A aruncat o privire în jur. Mai este ceva cafea?

— Desigur.

Ginny i-a turnat nişte cafea şi el a luat ceaşca, dar, în loc să se ducă înapoi în fotoliu, s-a aşezat lângă ea pe sofa. Pentru prima oară, de când Ginny se întorsese în Anglia, Alex părea complet relaxat, tensiunea îi dispăruse de pe chip şi nu-şi mai ţinea umerii încordaţi. Asta dorise, asta sperase, dar lui Ginny nu-i făcuse nicio plăcere să-i povestească despre eşecul căsătoriei sale. Îi explicase totul, desigur, dar fusese o perioadă tristă, nefericită. Ea îşi dăduse toată osteneala să iasă bine, însă Simon şi-a dat repede seama că inima ei fusese dăruită altuia şi era suficient de isteţ încât să bănuiască despre cine era vorba. Deşi se iubeau, nu era genul de bărbat care ar fi acceptat să fie al doilea la rând. O vreme mersese totuşi, avuseseră şi perioade fericite, dar amândoi înţeleseseră că până la urmă totul se va sfârşi.

Moartea Venettiei fusese catalizatorul, scuza pentru a pune capăt situaţiei. Simon îi spusese o mulţime de lucruri

care o răniseră, poate o făcuse special, aşa că ea fusese mulţumită să-l lase să plece. Până la urmă depăşise starea aceea şi divorţul fusese amical, cu amândoi destul de înţelepţi încât să nu aibă niciun fel de certuri financiare. Apoi Simon, un optimist înnăscut, se ambalase în căsătoria cu încă un manechin, iar Ginny a rămas pentru istorie ca cea de-a treia soţie a lui Simon Blake.

A fost o perioadă din viaţa ei despre care nu-i făcea plăcere să vorbească, dar fusese necesar să-i povestească totul lui Alex. Acesta micşorase tensiunea dintre ei, aşa că exista speranţa ca ei să poată începe o nouă viaţă. Sprijinită de sofa, Ginny i-a zâmbit lui Alex. Acum, vorbeşte-mi despre munca ta, l-a invitat ea.

Era ora două dimineaţă când a plecat Alex. În casa de alături muzica se oprise, deşi luminile erau încă aprinse. Afară era răcoare când Ginny s-a dus la uşă să-l conducă.

— Noapte bună. A rămas pe trepte şi şi-a frecat mâinile de braţele goale, ca să se încălzească.

— Noapte bună, Ginny. Alex a şovăit, apoi s-a înclinat în faţă ca s-o sărute rapid pe obraz. Intră, văd că ţi-e frig.

Ginny a rămas însă să-l privească, îndreptându-se spre maşina parcată pe stradă şi numai când el i-a mai făcut un ultim semn cu mâna, a intrat în casă. Ar fi trebuit să se

simtă obosită, dar în loc de asta se simţea plină de speranţă amestecată cu teamă. Acum ei nu mai erau duşmani, poate chiar începuseră să devină prieteni, dar oare vor deveni din nou şi iubiţi? Era aproape prea frumos ca să îndrăznească să se gândească la aşa ceva. Când era vorba despre Alex, mereu se întâmplaseră tot felul de lucruri, aşa că lui Ginny îi era teamă să se simtă optimistă. Era prea agitată pentru a dormi, prea preocupată pentru a citi. Mai degrabă i-ar fi plăcut să-şi pună o haină pe ea şi să facă o plimbare lungă, dar femeile singure nu se puteau plimba în plin oraş la ora două dimineaţa, nici chiar în Bath. Ginny a spălat ceştile şi paharele, apoi a rătăcit fără odihnă prin casă. Nu luaseîncă nicio decizie clară, dar nu se ştie cum s-a oprit în faţa uşii de la camera copilului rămasă neterminată şi a intrat încetişor înăuntru.

Draperiile erau trase şi lumina strălucitoare a lunii scălda în argintiu tapetul cu ursuleţi şi leagănul îmbrăcat în dantele, care stătea într-un colţ. Camera părea pustie, parcă ar fi aşteptat ceva care nu avea să se întâmple niciodată. Ginny ’a aprins lumina, şi a înaintat în încăpere. Timp de câteva minute s-a gândit că spiritul Venettiei nu se mai afla acolo. Ducându-se la fereastră „a stat pe prichiciul prăfuit, şi apoi s-a sprijinit de perete. Nu era

nimic de văzut prin fereastră, în afară de lumina venită din stradă. Era o linişte deplină. Genele lui Ginny s-au făcut grele şi «a a închis ochii, dar dintr-odată a simţit de jur împrejurul ei prezenţa surorii sale.

Nu era răceală, era mai degrabă căldură. Gândurile lui Ginny s-au îndreptat înapoi spre copilăria lor, când ele fuseseră împreună în permanenţă, împărţind totul. I-au revenit în minte momente pe care le uitase de mult, perioade de fericire totală când gemenele fuseseră foarte apropiate. De asemenea perioade de tristeţe, când părinţii lor divorţaseră, fapt care le făcuse pe ele să devină şi mai apropiate. Curând însă căldura şi fericirea au dispărut. Ginny se simţea de parcă ar fi fost într-un loc frumos, luminat de soare, iar ea şi Venettia deveniseră două tinere femei, încă şi mai apropiate decât surorile obişnuite, i-a venit în minte o imagine foarte vie de la un picnic la care fuseseră împreună, numai ele două, în vara dinainte de a-l întâlni pe Alex. Fusese o zi atât de minunată, aproape ultima în care se aflaseră singure. Ginny se gândise la acea zi, fără a-i da prea mare importanţă până acum, însă în clipa aceea îi revenea în minte cu cele mai mici detalii: îmbrăcămintea lor, pe unde se plimbaseră, florile pe care le adunaseră pentru a le duce acasă. Şi în timp ce ea

privea cu ochii aproape orbiţi de soare, Ginny a văzut-o pe Venettia întorcându-se spre ea şi zâmbind – apoi întinzându-i florile din mână pentru ca Ginny să le iaânmânaei.

Ginny i-a întors zâmbetul şi a întins mâna, dar dintr-odată a simţit o răceală de gheaţă şi a deschis ochii revenind la realitate. Stătea în fotoliul de lângă fereastra camerei copilului. Fusese doar un vis, s-a gândit privind în jur la camera rece, prăfuită; probabil că am adormit. Inima ei era încălzită de amintiri şi se simţea în pace cu sine însăşi, sigură acum că Venettia era de acord cu întoarcerea ei.

Ginny a adormit cu greu în acea noapte şi nu s-a trezit până dimineaţa târziu. De cum s-a sculat, s-a simţit invadată de senzaţia bucuriei de a trăi. Dându-se repede jos din pat, Ginny şi-a făcut un duş, apoi s-a dus să se plimbe, aşa cum îşi dorise în noaptea trecută, străbătând oraşul într-o haină lungă de ploaie, care îi ajungea până la glezne, cu părul lăsat pe umeri, dar acoperit cu o pălărie care să-l apere de vântul puternic. Ajunsă în apropierea bisericii, Ginny a cumpărat de la o florăreasă un braţ de liliac alb şi de garoafe de un roşu-închis. În timp ce le cumpăra, a auzit clopotele bisericii răsunând şi şi-a dat

seama că era aproape prânzul. Luându-şi florile, s-a grăbit spre casă.

Când se apropia de casă, o maşină a trecut pe lângă ea şi apoi s-a oprit la marginea drumului. Era Alex. El a ieşit când ea s-a apropiat şi a râs.

— A cui zi de naştere este?

— A naturii. Este primăvară, i-a zâmbit, simţindu-se invadată până în adâncul inimii de iubire.

— Primăvară? El a pronunţat cuvântul cu surprindere, de parcă până acum nu şi-ar fi dat seama în ce anotimp erau. Da, cred că e primăvară. O să pui florile în toate vazele din casă.

— Nu sunt toate pentru mine. Unele le-am luat pentru Clare, pentru noaptea trecută.

— Treceam pe aici, a zis el, indicându-i locul de alături. Să-ţi spun ceva; după ce pui florile în apă, de ce n-am merge să luăm masa împreună? E o cârciumă nu, prea departe de aici, care face o mâncare minunată, duminica. Pot paria că n-ai mai mâncat o friptură de vacă şi o budincă Yorkshire de ani de zile. Faţa ei s-a luminat.

— Nu, n-am mai mâncat. Mi-ar plăcea. Dacă vrei să aştepţi până când... Oh, nu! Oh, Alex, îmi pare rău, nu pot. Am promis deja să iau masa cu cineva întâlnit la

petrecerea de noaptea trecută.

— Înţeleg. Expresia întunecată pe care Ginny sperase să n-o mai vadă, revenise deja pe chipul lui Alex.

— Am putea să luăm masa altă dată, a zis repede Ginny, dar el voia deja să plece. Ce-ar fi să stabilim pentru duminica viitoare?

— Mi se pare că Jeff a aranjat ceva pentru weekend-ul viitor. Alex a încuiat maşina şi a mers cu ea câţiva paşi spre casă, dar apoi s-a îndreptat spre familia Kennedy. Poate că o să-ţi telefonez dacă intervine vreo schimbare, i-a spus stingherit, în timp ce suna la soneria vecinilor.

Uşa s-a deschis aproape imediat şi el a intrat, fără a-i mai spune la revedere lui Ginny. Ginny şi-a pus florile într-o singură mână pentru a-şi scoate cheia din buzunar şi a intrat în propria ei casă. Era în întârziere. Lăsând florile în chiuvetă, s-a repezit, pe scări, în dormitor ca să se schimbe, dar n-a durat mult, până când a auzit uşa din faţă a vecinilor deschizându-se şi apoi închizându-se. S-a repezit la fereastră, la timp ca să-l vadă pe Alex îndreptându-se grăbit spre maşina lui. Nu privea în jur, părea că nu-i pasă de nimic, s-a urcat în maşină şi a plecat. Ginny l-a privit dispărând, cu inima frântă din nou, mormăind:

— La dracu’! La dracu’! La dracu’! Era furioasă la culme.

Cinci

De obicei lui Ginny i-ar fi făcut plăcere să ia masa cu fete de seama ei, dar gândul că Alex trebuise să plece şi să se simtă singur şi părăsit, a făcut-o să nu se simtă în largul ei. Măcar de-ar fi sunat-o mai din timp, ar fi putut să se scuze în faţa fetelor şi totul ar fi fost în regulă. Prietenia lor fragilă, care începuse să se înfiripeze noaptea trecută, nu putea fi dată deoparte cu primul prilej. Cu un suspin, Ginny a încercat să se gândească la altceva şi să se concentreze asupra ideii de a fi o gazdă ’bună. Deşi fusese o invitaţie făcută în ultima clipă, fetele se simţeau stânjenite şi, după ce au discutat despre afacerile lor o vreme, a devenit clar că aveau să-i facă lui Ginny o propunere.

— Vrem să ne extindem, i-au spus ele. Ne-am mai putea lua un partener. Cineva care să aibă un capital ar fi minunat, desigur, dar noi căutăm în special pe cineva cu relaţii în locurile care ne interesează. Ca tine.

— Eu nu sunt o femeie de afaceri, a obiectat Ginny. Sunt manechin. Eu mă duc acolo unde am de lucru. Şi nu am posibilitatea să stau ţeapănă într-un birou o zi întreagă.

— Dar noi nu asta avem în minte. Noi vrem o persoană

reprezentativă, cineva de încredere, ca tine, care poate lua parte la întâlniri şi se poate impune patronilor de companii, cineva care poate să se poarte ca o gazdă la nevoie, când e necesar pentru unele dintre corporaţii. Noi ştim că ai fi grozavă pentru aşa ceva.

Poate că aveau dreptate. Gândindu-se la asta, Ginny trebuia să fie de acord că era o idee bună, din unghiul lor de vedere. Totuşi, a scuturat din cap.

— Mă voi întoarce în America în scurt timp... Adevărul e că nu ştiu ce-o să fac în viitor.

— Dacă te hotărăşti să rămâi în Anglia, o să reflectezi la propunerea noastră? a fost ea îndemnată să dea un răspuns.

— Bine, dar aş face-o doar pe bază de comision, a dat Ginny din cap. Nu-mi pot permite să fiu obligată să rămân, în cazul în care ar trebui să pierd un contract bun pentru oparadă a modei.

Chiar şi această acceptare scrâşnită le-a convenit fetelor şi Ginny le-a admirat entuziasmul deloc justificat. Ar fi fost uşor să se implice mai mult, dar nici nu-i trecea prin cap.

Se făcuse aproape cinci, înainte de a reuşi să scape de-acolo şi să se ducă acasă. Luase nişte flori drept mulţumire pentru masă şi acum s-a dus cu ele drept la Clare.

— Mulţumesc pentru petrecerea de noaptea trecută, i-a spus, oferindu-i florile.

— Oh, ce drăguţ din partea ta. Sunt minunate. Vino să bei o cafea.

— Oh, nu vreau să te deranjez.

— Nu-i niciun deranj; Richard doarme pe canapea cu un ziar pe faţă şi copiii s-au dus la mama mea pentru weekend şi nu se vor întoarce decât diseară.

Şi-au băut cafeaua în bucătărie, mergând uşor pe scări pentru a nu-l trezi pe Richard şi au aprins lumina din cauza norilor întunecaţi care se adunaseră afară, pe cer. Încăperea era bine încălzită de cuptorul mare, pe care Clare îl folosea pentru prăjiturile ei şi care era ţinut permanent în funcţiune, atât iarna cât şi vara. Mai rămăsese o grămadă de mâncare de la petrecere şi Clare o aduna chiar în timp ce pălăvrăgea. S-a străduit s-o facă pe Ginny să servească o prăjitură, dar, din fericire, ea avea drept scuză masa de la care tocmai se întorsese.

— Mi-aş dori să fiu şi eu la fel de subţire ca tine, i-a spus Clare cu invidie, în timp ce întindea nişte pateu pe o bucată de pâine franţuzească. Necazul e că nu pot sta degeaba.

— De-aia nici nu stai, i-a răspuns sec Ginny.

Clare a privit-o uluită, apoi a izbucnit în râs.

— Eşti la fel de răutăcioasă ca şi Venettia. A mai luat o gură de pateu şi i-a spus: Cred că Alex arată mult mai bine.

— Da. I-a plăcut la petrecerea ta. Şi mie. Ai nişte vecini simpatici.

Dar Clare nu se lăsa cu una, cu două. – Tu şi Alex păreţi a vă înţelege bine. Păcat totuşi că a trebuit să plecaţi atât de repede.

— Am avut de discutat unele treburi de familie, i-a răspuns senină Ginny. Lumina de deasupra capului lor a licărit, şi-a revenit şi din nou a licăritînainte de a se potoli.

— Ce-a fost asta?

— Vântul, probabil, a zis Clare încruntându-se. Instalaţia electrică din casele astea este atât de veche, încât lumina variază din tot felul de cauze. Puştii mei au avut nişte şoricei care au scăpat din cuşcă – nu i-am putut prinde şi uneori ei se strecoară printre firele de la reţea şi ard o siguranţă. Sigur că Richard nu se pricepe la asemenea treburi, aşa că noi trebuie să plătim scump, ca ochii din cap, ca să aducem un electrician.

— Pariez că îl aşteptaţi până vă ies peri albi pe electricianul ăla, i-a răspuns cu simpatie Ginny.

Clare însă avea mintea în cu totul-altă parte, aşa că i-a spus cu nevinovăţie:

— Ar fi ciudat dacă tu şi Alex aţi rămâne împreună, nu-i aşa? Căci dacă doreşte s-o înlocuiască pe Venettia n-are nevoie să caute prea mult. N-ar fi romantic? Să o pierzi pe cea iubită şi apoi să te îndrăgosteşti de geamăna ei.

— Foarte romantic, a fost Ginny de acord. Dar greu de transpus în viaţă. S-a ridicat. Mulţumesc pentru cafea, dar cred că trebuie să plec, am de dat nişte telefoane.

— În America? a întrebat-o Clare curioasă. Ginny şi-a făcut nişte socoteli mentale şi a dat din cap.

— Da, pe coasta americană. Impresionată, Clare a condus-o afară şi i-a făcut cu mâna de rămas-bun. Ginny şi-a imaginat-o întorcându-se în bucătăria ei la treburi, punându-şi piciorul sus pe un scaun, cu o revistă de citit la îndemână; o femeie mulţumită, în ciuda spuselor ei că ar vrea să fie mai subţirică. Stând pe propria ei sofa, lângă telefon, Ginny a şovăit. Ei adevărat că trebuia să dea mai multe, telefoane, dar dorinţa ei adevărată era să sune la o singură persoană. Nu era convinsă că era cazul să-l sune atât de repede pe Alex. Nu voia să pară prea grăbită. Poate că era preferabil să joace la rece, să-l lase pe el s-o sune mai întâi.

Până la urmă s-a hotărât să facă astfel, dar zilele treceau şi Alex n-o suna. În schimb, a sunat-o agentul ei, întrebând-o când avea de gând să revină la muncă. Cum casa era mai mult sau mai puţin gata şi Ginny se săturase de singurătate, a acceptat contractele pe care le alesese agentul pentru ea, dar numai pe cele din Europa; încă nu era pregătită să se întoarcă în America.

Întrucât avea să fie plecată destulă vreme, Ginny şi-a cumpărat un robot telefonic, ascultând cu nerăbdare mesajele ori de câte ori revenea acasă, dar tot nu era nimic din partea lui Alex, deşi de câteva ori cineva sunase şi pusese receptorul la loc, fără a lăsa vreun mesaj. Nu era cine ştie ce, dar tot a făcut-o pe Ginny să spere. Deşi, după încă o săptămână, când s-a întors acasă, de la o expoziţie de fotografii, unde trebuise să fie prezentă, şi tot nu a găsit nici un mesaj de la el, Ginny şi-a dat seama că aşteptase prea mult. De vreme ce Alex nu venea singur spre ea, atunci trebuia să născocească ceva care să-l oblige să apară.

S-a aşezat pe sofa, încă îmbrăcată, încercând să reflecteze. S-a făcut întuneric până la urmă şi a întins mâna să aprindă lumina. Lumina a clipit un moment, amintindu-i de conversaţia pe care o avusese cu Clare

despre şoriceii scăpaţi din cuşcă. Ochii i s-au luminat de zâmbet, dar apoi au cuprins-o gândurile. Cum ar fi dacă şoriceii ar roade un fir? în spălătorie, ar fi cel mai bine. Nu era greu de găsit un loc lângă o priză unde plasticul era mai scorojit. Ginny a bâjbâit, până a găsit o gaură pe care a lărgit-o, apoi a închis curentul electric, înainte de a meşteri la firele electrice cu o şurubelniţă cu mâner de lemn; asta i-ar mai fi trebuit, să se electrocuteze! Când a dat din nou drumul sistemului de curent electric s-a auzit un pocnet satisfăcător şi lumina s-a stins total.

După cinci minute telefona la Bristol.

— Alex, îmi pare rău că te deranjez, dar tocmai am venit acasă şi s-ar părea că sunt nişte probleme cu electricitatea. Aş putea încerca să pun o rezistenţă sau aşa ceva?

— Nu, să nu te atingi de nimic! i-a spus Alex crispat. O să vin eu imediat.

În timpul aşteptării, Ginny a găsit nişte lumânări şi Le-a aşezat în sufragerie. Ele răspândeau o lumină moale, blândă. Aşa trebuia să fi fost în vremea când fusese construită casa, s-a gândit ea şi a încercat să-şi imagineze oamenii care trăiseră acolo, în urmă cu mulţi ani. Ştia puţine lucruri din istoria acelei case, dar bănuia că

trecuseră pe-acolo o mulţime de oameni nu prea sănătoşi care veniseră la Bath în speranţa că faimoasele ape medicinale îi vor lecui. Faptul că nu se vindecaseră prea mulţi era probat de sutele de monumente funerare care înţesau orice locuşor liber şi spaţiul de la mănăstire, principala biserică din Bath la care fusese şi ea în urmă cu vreo săptămână.

Ginny stătea pe sofa, gândindu-se la localitatea Bath şi la casă, dar curând s-a întors la ocupanţii mai recenţi ai acestui loc. Alex se oferise să vină cu destulă promptitudine, dar oare o să continue să fie distant cu ea? Oare o fi ratat acel prim pas înainte spre o prietenie între ei doi? Relaţia lor era teribil de ciudată. În realitate, ea nu-l cunoştea aproape deloc pe Alex. Când se întâlniseră pentru prima oară le mersese de minune, dar după aceea avuseseră prea puţine legături şi întotdeauna în prezenţa Venettiei. Ea încercase, fără mare insistenţă şi fără a-i spune că îl iubea, dar încercase totuşi să-i arate ce anume simţea. Alex însă ¡-o luase în nume de rău şi considerase că, dorea să se bage între el şi Venettia. Asta îl făcuse să fie furios pe ea, aşa că, de disperare, Ginny se prefăcuse a fi Venettia şi petrecuse acea noapte minunată împreună cu el. Astfel, de la starea de inamici, fuseseră cât puteau fi

de apropiaţi doi oameni. Poate că ar fi fost mai bine dacă nu s-ar fi petrecut nimic, pentru că acum pasiunea împărtăşită odinioară şi felul în care făcuseră dragoste, continua să le rămână, precum un cui înfipt în minte.

El a sosit tocmai când ea începuse să se îndoiască şi să creadă că Alex se răzgândise.

— Bună. Mulţumesc că ai venit, l-a întâmpinat Ginny.

— Nu te puteam lăsa pe întuneric, i-a replicat neutru Alex. Era o noapte rece şi el purta peste pantaloni un pulover de culoare închisă.

— Mi-a trecut prin cap să-l rog să mă ajute pe Richard, vecinul de-alături, dar Clare mi-a spus că nu se pricepe absolut deloc la asemenea treburi practice.

Alex a rânjit.

— Da, întotdeauna asta e scuza lui.

Lui Ginny i se părea minunat; imediat şi-a uitat toate spaimele şi i-a zâmbit.

— Chiar aşa, da?

— Contabilii nu montează rezistenţe, i-a spus ironic.

— Aşa cum pisica nu naşte şoareci?

— Cam aşa. El a râs şi ei i s-a părut că aude cel mai melodios sunet din lume. Dar eu fiind un biet profesor şi nu un contabil, poate că o să reuşesc să te scot la liman cu

problema ta.

Chiar te rog, s-a gândit Ginny, dar apoi şi-a adunat minţile dându-şi seama că ei rămăseseră în holul luminat numai ’de becurile de pe stâlpii de-afară.

— O să aduc o torţă, i-a spus ea practică. Vrei să te uiţi mai întâi la tabloul cu rezistenţe?

— Cred că e bine să încep de-acolo.

N-a durat mult până când Alex a descoperit firul rupt din spălătorie. Ginny i-a servit lui Alex povestea cu şoriceii, dar Alex s-a uitat la gaură şi a zis:

— De unde atâţia şoricei!

Ea n-a înţeles dacă el bănuia că provocase defecţiunea cu mâna ei, dar nici nu-i păsa. El era acolo şi asta era ceea ce conta. I-a ţinut torţa, în timp ce Alex făcea reparaţia şi, în mai puţin de jumătate de oră, lumina funcţiona din nou.

— Mai bine m-aş întoarce iar mâine ca să astup gaura aia, a remarcat el, aplecându-se pentru a se uita mai bine la respectiva gaură. Nu mai vreau să pătrundă şoriceii la fire. S-a ridicat în picioare şi a privit-o cu mai multă bunăvoinţă, văzând-o pentru prima oară într-o lumină mai bună. Arăţi foarte elegantă.

— Ce? Ginny şi-a dat de-abia atunci seama că rămăsese îmbrăcată cum fusese la televiziune, într-o rochie de lamé

argintiu pe sub jachetă. Oh, astea sunt hainele mele de lucru.

— Dar ce-ai făcut?

I-a povestit la o cană de cafea, şi Alex părea cu adevărat interesat.

— Dar ce faci cu cariera ta din America? Nu trebuie să te întorci acolo ca să lucrezisă nu-ţi uite publicul numele?

Ginny a tresărit, dar şi-a ridicat mândră bărbia.

— Vrei să spui că o să fiu uitată, dacă n-o să apar, împreună cu unele celebrităţi, în ziarele care se ocupă cu bârfa?

Alex a privit-o ironic.

— Niciodată nu te dai în lături să împungi. Nu la asta mă referam, ci la cariera ta de manechin. Nu eşti sub incidenţa nici unui contract sau aşa ceva?

— Ba da, la unele casé de modă, dar eu pot face în majoritatea timpului ce doresc. De aceea m-am putut întoarce în Anglia, acasă. Cred că atâta timp cât pot sta aici, am de lucru, voi încerca să mă fac cunoscută pe ambele maluri ale Atlanticului. A zâmbit. Mi s-a oferit o slujbă chiar şi aici, în Bath.

— Da? Să fii manechin?

— Nu chiar. Ginny i-a explicat despre venirea celor două

fete de la corporaţia care se ocupă cu spectacolele. Duminică, după ce am fost cu ele la petrecere, am luat masa cu ele şi mi-au cerut să le devin parteneră; să-mi folosesc relaţiile ca să le ajut să-şi extindă afacerile şi să fiu reprezentanta lor, cam aşa ceva.

— Duminică după petrecerea lui Clare? Cu ele ai fost tu la masă? a întrebat-o surprins.

— Păi, da. Credeam că ţi-am spus.

Alex a scuturat din cap.

— Nu, mi-ai spus doar că ai o întâlnire pentru prânz.

El îşi închipuise că avusese o întâlnire cu un bărbat, desigur. Nicio mirare că devenise atât de grăbit. S-o fi gândit că ea se grăbise să-şi fixeze întâlniri cu vreun alt bărbat de la petrecere, cu toate că-şi petrecuse majoritatea timpului cu el.

— Le-ai acceptat oferta? a întrebat-o Alex.

— Nu chiar. Le-am spus că m-ar interesa propunerea lor, în condiţiile în care am stabilit un comision şi, oricum, tot nu ştiu câtă vreme voi rămâne în Anglia.

— Deci încă nu te-ai hotărât când te întorci în America?

Era o întrebare despre care Ginny nu ştia ce să creadă. Oare el de-abia aştepta s-o vadă plecând – sau dorea să rămână? Sau se interesa din pură politeţe?

— Nici nu m-am gândit până acum, i-a spus pe un ton limpede. E plăcut să fiu iar în Anglia după atâta vreme, viaţa e mai puţin frenetică aici. Şi agentul meu din Londra pare a-mi găsi câte ceva de lucru aici, în Europa.

Alex-a pus cana jos pe măsuţa de lângă fotoliul ei.

— Ai mai fost luată drept Venettia?

Cum să-i spună că trecuseră cinci ani de când Venettia părăsise scena Londrei şi că fusese uitată cu totul? A scuturat din cap.

— Nu, nimeni nu m-a mai confundat cu ea.

— Ea a lăsat munca de manechin când ne-am căsătorit.

— Da, ştiu.

— Ai avut un rol în... treaba asta?

— Da. Ezită. Venettia nu ţi-a spus?

Alex a dat din cap.

— Treaba asta – şi cu tine... erau subiecte pe care noi încercam să le evităm. A privit prin încăpere, pierdut în amintirile trecutului. Am vrut să-i cumpăr Venettiei o casă la ţară, dar tatăl tău a insistat să i-o dea pe asta ca dar de nuntă. Şi ei i-a plăcut grozav casa. Se simţea întotdeauna bine la Bath, desigur, Ea constituia o bună parte din casa asta.

— Şi mereu aşa va fi, a fost Ginny de acord, amintindu-şi

de sentimentul apropierii de sora ei, când stătuse în camera de copii.

Alex s-a ridicat, şi ea şi-a închipuit temătoare că o să-i spună ceva ireparabil, dar n-a fost aşa.

— Eu nu sunt îmbrăcat pentru un restaurant cu pretenţii şi tu nu eşti îmbrăcată pentru cârciumă. Unul din noi va trebui să se schimbe, dacă avem de gând să ieşim în oraş, ca să mâncăm ceva.

Ginny a râs.

— Nu ştiu de ce, însă cred că eu o să fiu cea cu schimbatul. A ridicat o mână şi l-a lăsat pe Alex s-o ajute să se ridice în picioare. O clipă au fost aproape, gata să se atingă – iar Alex nu s-a retras. Ea s-a înfiorat şi şi-a luat rapid mâna dintr-a lui, îngrozită că ar fi putut să-şi dea seama. Îmi acorzi cincisprezece minute? l-a întrebat senină, îndreptându-se spre uşă.

— Oh, da? Unde am mai auzit eu asta şi altă dată?

A durat mai mult, îndepărtând machiajul pentru televiziune şi făcându-şi un altul, personal, apoi s-a schimbat cu nişte blugi unicat şi un pulover. Apucând cu grabă geanta şi jacheta, Ginny s-a repezit înapoi, unde se afla el şi în curând erau în maşină, îndreptându-se în afara oraşului. Ginny era ameţită de succesul vicleniei sale, îi

venea să întoarcă tot oraşul cu susul în jos de bucurie. Totodată s-a mustrat singură, pentru că nu-i spusese clar lui Alex cu cine urma să ia masa în duminica de după petrecere. Ar fi putut fi împreună ca acum două săptămâni.

Cârciuma în care a dus-o el se găsea într-un, sătuc situat la o distanţă de câteva mile de şoseaua principală dintre Bath şi Wells. Era o cârciumă veche, tipică, de ţară. Amândoi au trebuit să-şi aplece capetele când au intrat pe uşă, ca să evite tavanul jos al barului. Alex era un client obişnuit al localului, căci atunci când s-a dus la bar să ia băuturile, proprietarul l-a privit atent.

— Bună! Alex Warwick, nu-i aşa? Ai jucat cu noi într-o duminică în care ne lipsea al doisprezecelea la cricket. Aşa e. Nu uit niciodată un chip. Norocul satului că te-ai aflat aici în ziua aceea. Era acum vreo trei ani, nu? înainte ca soţia... Ne-a părut rău când am aflat. Tonul vocii lui coborâse la un nivel de seriozitate pe care oamenii îl adoptă întotdeauna când e vorba despre moarte, dar s-a ridicat din nou. Încântat să văd că te-ai întors pe-aici. Ce-ţi pot oferi?

— Bere. Şi un gin cu apă tonică pentru doamna.

Proprietarul s-a uitat la „doamna” şi a îngheţat.

— Sunt cumnata lui Alex, a spus repede Ginny, privind la Alex stingherită. Venettia – soţia lui – a fost sora mea geamănă.

— De groază! Mi-aţi făcut-o.

— Atunci bea ceva, ¡-a spus calm Alex. Cum s-a descurcat în sezonul ăsta echipa de cricket?

Au pălăvrăgit câteva minute, apoi Alex a adus băuturile în micul restaurant, care se afla în continuarea barului. Alex n-a spus nimic despre incident, dar lui Ginny nu-i convenea s-o lase baltă.

— E clar că obişnuiai să vii aici cu Venettia.

— Da, era un loc pe care noi doi îl preferam. N-am mai venit pe aici de când m-am mutat din Bath.

— Poate că ar fi fost mai bine să ne ducem în altă parte, undeva unde n-ai mai fost, i-a zis Ginny necăjită.

Alex i-a aruncat o privire rapidă.

— Te-ai supărat pentru că te-am adus într-un” loc în care obişnuiam să vin cu Venettia? Iartă-mă.

— Nu, am crezut că pe tine te-a necăjit *faptul* ăsta.

El a scuturat din cap.

— E ceva cu care trebuie să mă obişnuiesc, să mă întorc singur prin unele locuri. La început, nu suportam decât foarte greu să merg oriunde. M-am cufundat în munca

mea, am stat în casă în timpul liber, am neglijat casa. Jeff m-a scos din starea asta. M-a dus să joc tenis şi tot felul. Am mers cu el şi în vacanţe şi treptat am început să mă duc iar în locurile în care fusesem cu Venettia. Totuşi, s-a întâmplat că aici n-am ajuns de când a murit ea. Poate pentru că e prea aproape de Bath şi prea departe de Bristol. A zâmbit cu tristeţe. Mă tem că o să fie nevoie să te obişnuieşti cu ideea că o să fii luată drept Venettia, dacă vom mai ieşi împreună în zona aceasta.

Inima lui Ginny a tresărit de fericire. Fusese minunat să-şi închipuie doar că ar fi împreună, dar acum, pentru prima oară în atâţia ani, fericirea se întrezărea la orizont ca o realitate. Era drept, la un orizont foarte îndepărtat, dar exista totuşi o şansă. Era aici, cu Alex, erau prieteni, şi fantoma Venettiei nu se mai afla între ei doi. Era un început bun, dar se putea întâmpla orice, aşa că ea trebuia să se comporte cu multă prudenţă. Ginny era conştientă de faptul că era nevoie să fie atentă să nu se amestece în amintirile lui, să-l convingă pe Alex că existau toate şansele de a fi fericiţi împreună în viitor.

După ce-au luat masa la cârciumă, Alex a condus-o acasă şi a lăsat-o acolo, refuzând invitaţia de a intra. A revenit însă în seara următoare pentru a astupa „gaura de

şoareci” şi a mai făcut câte ceva, pentru că tot era acolo. Au stat după aceea în bucătărie, bând cafea şi mâncând o prăjitură pe care Ginny o adusese de la Clare.

— Încă n-ai terminat de refăcut dormitorul de rezervă? a întrebat-o Alex.

Nu se referea niciodată la încăperea aceea ca fiind camera pentru copil, a constatat ea. Aşa cum niciodată nu făcea vreo referire la copilul nenăscut.

— Vrei s-o termin? l-a întrebat cu prudenţă.

— Da. Era un răspuns clar. Aveai dreptate că eu eram pe cale de a transforma locul ăsta într-un fel de altar. Nu era o treabă prea sănătoasă. Mă simt mult mai bine în casa asta, ştiind că tu şi Jeff aţi făcut atâtea schimbări. Acum o văd exact la justa ei valoare, e doar o casă în care s-a întâmplat să trăiesc şi eu câţiva ani.

— Ai fost unul dintre nenumăraţii ei proprietari şi chiriaşi.

— Da, a aprobat-o, încântat că îl înţelegea.

— M-am gândit ieri la asta, când erau aprinse lumânările, mă întrebam cum or fi fost toţi acei oameni care trebuie să fi locuit aici în trecut. Atât de multe evenimente s-or fi petrecut. Unii s-au născut aici, s-au iubit, şi-au trăit vieţile.

— Mai degrabă, oamenii au venit aici pentru cura de ape şi au plătit preţurile exorbitante pentru chiria cerută de proprietari, i-a răspuns prozaic Alex.

Ginny l-a privit fix.

— Cât de lipsit de romantism eşti.

— Aşa spunea mereu şi Venettia, A privit-o drept în faţă. Ai de gând să refaci dormitorul ăla?

Ea a dat din cap.

— Da, bine. Ce să fac însă cu... cu lucrurile dinăuntru?

— Scapă de ele, i-a răspuns el hotărât. Dă-le cuiva care le poate folosi sau la un magazin de caritate sau aşa ceva.

— Şi hainele Venettiei?

— Au rămas tot acolo? a întrebat-o uluit. Şi când ea a dat din cap iar, a continuat: Dă-le şi pe ele. Alex a şovăit. Aş prefera să nu le păstrezi şi nici să nu te îmbraci cu ele.

— Sigur că n-o să fac aşa ceva. Şi-o să încep să aranjez, camera chiar de săptămâna asta.

— Să-mi spui când lucrurile nu mai sunt... acolo şi-o să vin să-ţi dau o mână de ajutor.

— Jeff ce-o să creadă? O să considere că-l dau afară din slujbă.

Alex a rânjit.

— Jeff are alte gânduri în prezent. O fostă studentă de-a

lui s-a mutat prin împrejurimi şi are grijă de ea. E ocupat să-i arate peisajele de pe lângă Bristol.

— Adevărat? Ginny s-a simţit intrigată. Cum arată? Lui îi place de ea?

Alex a izbucnit în râs.

— Mereu ai vrea să-l vezi însurat. Eşti la fel de rea ca Venettia. S-a oprit din vorbă, schimbându-se la faţă. Iartă-mă, n-ar fi trebuit să spun asta.

— De ce nu? Venettia şi cu mine semănăm foarte tare, nu numai la înfăţişare, i-a zâmbit Ginny. Şi, spre deosebire de tine, noi eram amândouă romantice.

Alex şi-a ridicat mâinile de parcă s-ar fi predat.

— Perfect, perfect. Nu ştiu prea multe despre noua prietenă a lui Jeff, decât că o cheamă Kay, prescurtarea de la Katherine, că are un serviciu în Bristol şi că are o licenţă în istorie.

— Înseamnă deci că e deşteaptă?

În vocea ei se simţea o notă defensivă pe care Alex o recunoştea şi faptul acesta i-a adus în ochi uimirea.

— Şi tu la fel? Venettia avea întotdeauna un uşor complex de inferioritate când venea vorba despre femeile cu diplomă universitară. Mereu îi spuneam că ea era la fel de bună ca ele.

Ginny părea amuzată.

— Sunt de aceeaşi părere cu tine. Cred însă că-mi poţi înţelege teama, pentru că cele mai multe femei cu facultate, când descoperă că n-ai fost la universitate, nu uită să-şi fluture complexele lor de superioritate.

Alex a privit-o cu mirare, apoi a râs cu admiraţie.

— Bine-ai zis-o! Tu eşti mult mai încrezătoare în tine, bravo. Cred că datorită anilor petrecuţi în America. Şi datorită succesului pe care l-ai obţinut.

— Eu nu trebuie să demonstrez nimic nimănui, dacă la asta te referi.

Ochii lui cenuşii s-au umbrit de gânduri.

— Te cred. Eu n-am mai fost până acum în apropierea... unei celebrităţi. Mi-a spus să te consider astfel, din cauza intimităţii tale cu bogăţia şi faima. Dar presupun că şi tu eşti bogată şi faimoasă, nu?

— Nu mă consider aşa. Mă cred doar suficient de norocoasă încât să am succes în cariera pe care mi-am ales-o, asta-i tot.

— Sunt convins că eşti prea modestă. Probabil că ai muncit din greu, ca să ajungi unde ai ajuns.

— Da, a încuviinţat Ginny. A fost o muncă teribilă.

— Dar acceptabil de bine plătită. Presupun că te-ai

putea retrage şi mâine dacă ai dori?

O întrebare cu tâlc şi cu răspuns dificil de dat, căci nu-ştia ce-ar fi preferat el să audă. Aşa că Ginny s-a mulţumit să zâmbească.

— Vârsta de douăzeci şi şase de ani nu e încă potrivită cu retragerea, a răspuns şi a schimbat rapid subiectul.

În ziua următoare, Ginny a scos lucrurile de copil din camera aceea şi le-a dus la un magazin de caritate din Chettenham; suficient de departe încât să nu existe absolut nicio posibilitate ca Alex să le mai vadă vreodată. Şi-a petrecut după-amiaza acasă la mama ei, dar s-a întors la Bath în seara aceea, iar a doua zi a desprins tapetul cu ursuleţi de pe pereţi, astfel încât, atunci când avea să sosească Alex s-o ajute la sfârşitul săptămânii; să nu mai existe nimic acolo, care să-i amintească de trecut. El a constatat la venire că nici tapetul nu mai era, desigur, dar n-a scos o vorbă, s-a apucat doar să zugrăvească tavanul.

Ginny alesese un alt tapet pentru camera aceea şi a durat mult să-l pună. În acel sfârşit de săptămână şi în serile următoare când au muncit alături, prietenia lor a devenit mai strânsă şi mai relaxată. Ginny intuia că Alex îi era recunoscător pentru delicateţea de a fi scos tapetul vechi, dar îşi „dădea seama că destinaţia iniţială a camerei

nu-i dispărea din minte. De aceea îl făcea să pălăvrăgească foarte mult, în vreme ce lucrau, despre anii în care nu se văzuseră, povestindu-i despre ceea ce făcuse ea însăşi. Vorbeau la modul general, cu referiri trecătoare la Venettia şi la Simon Blake, ca la nişte oameni care făceau parte din trecutul lor.

— Am de comandat o draperie şi de cumpărat mobilă nouă pentru camera asta, a remarcat Ginny cu entuziasm în seara în care au sfârşit treaba. Stătea în centrul încăperii, cu mâinile în şolduri, privind în jur, evident satisfăcută de rezultat.

— Nu poţi face singură draperia?

Ginny, sensibilizată de toate capriciile lui, a recunoscut uşoara pauză făcută, înainte de a vorbi şi a bănuit că fusese pe cale să-i spună că Venettia îşi făcea de obicei singură draperiile, dar schimbase fraza din timp. Era un semn bun, s-a gândit. Asta arăta că se gândea la Ginny.

— Nu cred că m-aş descurca prea grozav, a admis deschis. N-am fost niciodată bună la cusut. Şi oricum nu prea am timp, dacă-ţi aminteşti, am contractul acela pentru o paradă de modă săptămâna viitoare, la Londra.

— O să rămâi acolo toată săptămâna?

— Da, nu ar fi prea comod să mă întorc acasă în fiecare

zi.

Alex a terminat cu tâmplăria şi s-a dat înapoi admirativ.

— Poftim. Cum arată?

— Grozav. Ai făcut o treabă minunată.

El a scuturat din cap.

— Amândoi am făcut-o. S-a întors pentru a-i zâmbi. Şi cred că am putea bea amândoi ceva.

Era o seară minunată, aşa că s-au dus afară, în grădină, Alex cu o bere şi Ginny cu o băutură răcoritoare. Mai făcuse ea câte ceva prin grădină în cele două săptămâni în care îl aşteptase inutil pe Alex s-o sune la telefon, dar acum grădina arăta iar neîngrijită. Erau multe de făcut. Cu băuturile în mâini, s-au plimbat prin grădină, Alex explicându-i ce plante erau pe-acolo, spunându-i lui Ginny când fuseseră ele sădite şi când le cumpărase Venettia.

— Trandafirul ăsta l-am cumpărat pentru a marca prima noastră aniversare, i-a spus, indicându-i un trandafir galben căţărător care acoperea aproape tot zidul. Inevitabil, a urmat o senzaţie de tristeţe pentru amândoi, dar Ginny era mulţumită că el era capabil să discute cu ea despre Venettia, că nu se mai închidea în sine.

— Are nevoie să fie curăţat, a remarcat ea.

— Aşa e.

Ea nu intenţionase ca el s-o ia drept o sarcină de îndeplinit, însă Alex s-a dus în spălătorie şi s-a întors cu o lădiţă şi o pereche ruginită de foarfeci, cu care a început, să îndepărteze lăstarii. Punându-şi mănuşile pentru grădinărit, Ginny s-a pus pe curăţat în urma lui şi au lucrat împreună până când un ghimpe mai ascuţit i-a intrat prin mănuşă în degetul mare.

— Au!

— Te-ai zgâriat?

— Hmm, şi-a scos grijulie Ginny mănuşa. Al naibii, mi-a intrat în deget”.

— Stai, lasă-mă pe mine să văd.

Alex s-a dat jos de pe scăriţă şi i-a examinat degetul. E nevoie de o pensetă ca să scoatem ghimpele.

— Am una în baie; o s-o aduc.

Se înserase, aşa că s-au dus în bucătărie, unde lumina era mai bună şi Alex i-a dezinfectat degetul, înainte de a încerca să folosească penseta. Ginny a tresărit şi a respirat greu când el i-a scos cu hotărâre ghimpele. A râs şi a înconjurat-o mângâietor cu braţul.

— Haide, nu te-a durut. Întotdeauna ai fost un pic cam prea sperioasă. A sărutat-o pe nas cu degajare. Să vezi, îmi amintesc atunci când tu... Atunci, el i-a observat

întristarea din ochi şi a tăcut brusc. Mâna care i-o ţinea pe-a ei a început să tremure scăpată de sub control.

Ginny i-a luat ea repede mâna şi i-a strâns-o din toate puterile.

— Lasă, nu-i nimic, Alex. Chipul lui devenise pământiu.

— Am scăpat din vedere o clipă că tu... M-am gândit că eşti...

— Se mai întâmplă, i-a spus ea grăbită, fără a-l lăsa să termine fraza.

— Da? Şi-a strâns mâna pumn pentru a se putea controla, cu muşchii obrazului încordaţi. A pus la loc dopul sticlei cu dezinfectant şi s-a întors din nou cu faţa la ea. Era foarte palid. Nu sunt convins că este o idee prea bună, Ginny. Să te văd, să fiu cu tine, mai ales în casa asta; tot timpul îmi vine în minte Venettia.

Inima lui Ginny s-a strâns de teamă, dar tot a reuşit să vorbească.

— E inevitabil, aşa cred.

— Dar nu e bine pentru niciunul din noi, a izbucnit Alex. Mai ales pentru tine. Meriţi mai mult decât să fii luată drept altcineva, chiar şi pentru o clipă. Şi-a trecut mâna prin păr. Nu vreau să te consider doar ca pe o femeie care-i ia locul Venettiei.

— Nici eu.

El i-a aruncat o privire posomorâtă.

— Dar poate că şi asta e greu de evitat. Poate că facem o mare greşeală, sperând că am putea fi vreodată prieteni.

Ginny şi-a muşcat buza, încercând din greu să-şi păstreze calmul.

— Acum nu eşti mai fericit decât altă dată?

El a dat din cap fără voie, dar i-a spus cu onestitate.

— Da, trebuie să admit că sunt. Poate că n-am dreptate, dar mă simt de parcă aş trăda amintirea Venettiei.

— E stupid, a zis Ginny fără să clipească, cu atâta forţă, încât el a tresărit şi a privit-o fix. Chiar crezi că Venettia ar fi dorit să rămâi cufundat în tristeţe? Să suferi pentru pierderea ei e de înţeles, dar asta nu înseamnă că nu-ţi poţi căuta din nou fericirea.

— Crezi că eu nu ştiu? Gura i s-a strâmbat a supărare. De spus e uşor; de pus în practică e mai greu. Alex a scuturat din cap. Nu ştiu, Ginny. Acum sunt mai fericit decât oricând în perioada de după moartea ei. Şi asta pentru că încerc să depăşesc starea aceea şi pentru că mă bucură compania ta – sau poate pentru că în subconştient te pun pe tine în locul Venettiei, prefăcându-mă că tu eşti ea? Ca şi când ea ar continua să trăiască?

— Oh, Doamne, te rog să nu consideri astfel, Alex, a pledat Ginny din tot sufletul.

— Crezi că mie-mi convine? I-a luat braţul, cu violenţă, şi a strâns-o tare. Poate, însă, că asta fac. Poate că de fapt asta-mi doresc. Să continuu să trăiesc ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic. Să trag cortina peste toţi anii de suferinţă, de durere. Să mă întorc la viaţa pe care am trăit-o cu ea. O scormonea cu ochii obosiţi, chinuiţi. Şi dacă asta e ceea ce vreau, Ginny? Ai putea face aşa ceva pentru mine?

Atât de uşor ar fi fost să spună: *Da, da, te iubesc şi o să fac orice doreşti,* dar aşa ceva n-ar fi dus decât la nebunie şi autodistrugere. Îndepărtându-se de el, Ginny a apucat spătarul scaunului cu mâinile şi l-a aşezat între ei.

— Nu, nu vreau, i-a spus cu sălbăticie. E imposibil. Încercând să procedăm astfel, n-o să ajungem decât să ne urâm unul pe celălalt. Trebuie să pricepi acest lucru.

— Da, sigur. A scrâşnit din dinţi cu ochii închişi. Ai dreptate, ştiu. Îmi pare rău. S-a întors şi s-a dus la chiuvetă pentru a se spăla pe mâini.

Ginny s-a dus spre el şi i-a pus mâna pe umăr dându-şi seama cât era de încordat, i-a spus cu inima ruptă de milă:

— Oricine în locul tău, orice văduv sau văduvă, trece

probabil prin aceeaşi transă emoţională, are sentimente asemănătoare, ca şi când ar înşela memoria dispăruţilor, atunci când întâlnesc pe altcineva. Nu numai tu simţi astfel, Alex.

El a râs scurt când s-a întors să ia prosopul.

Poate că nu sunt unic în felul meu, dar situaţia noastră este, cred, unică. Priveşte-o chiar din punctul tău de vedere, Ginny. Toată lumea care ne vede împreună îşi închipuie că te folosesc pe tine pentru a o înlocui pe Venettia. Chiar îţi convine?

— Nu m-ar îngrijora atâta vreme cât o să fiu convinsă că ceilalţi n-au dreptate.

El a dat furios din umeri.

— Dar eu? Habar n-am. Ne-am întors iar în punctul de unde am plecat. Poate că ar trebui să stăm departe unul de altul o vreme, să mai cunoaştem şi alte persoane.

Ginny s-a gândit cu inima strânsă la cele două săptămâni în care îl aşteptase să-i telefoneze.

— Nu cred că s-ar petrece vreo schimbare. În orice caz, nu la mine. Nu văd de ce n-am putea fi prieteni.

— Prieteni? A privit-o supărat. Eu am început să cred că simpla prietenie nu e posibilă. Amândoi ştim asta, nu? După... după ceea ce s-a întâmplat între noi în trecut,

consider că orice legătură s-ar stabili între noi ar trebui să fie sau totul sau nimic.

— Poate, a recunoscut ea cu inima bătând nebuneşte. Dar asta nu înseamnă să nu încercăm, nu? Eu personal nu sunt prea grăbită să mă leg, dar nici n-am de gând să o evit. Vreau să fiu pe deplin sigură de mine data viitoare, dacă o să existe o dată viitoare, a adăugat Ginny, strângând spătarul scaunului din toate puterile.

— Trebuie să existe o dată viitoare pentru tine, i-a spus plin de încredere Alex. Eşti prea tânără şi prea frumoasă ca să rămâi singură. Eşti făcută pentru dragoste, Ginny. Şi meriţi să fii fericită. A suspinat. Poate că eu sunt teribil de egoist dorind să te ţin aici cu frământările mele, când, de fapt, ar fi cazul să găseşti un bărbat care te-ar putea iubi fără nicio rezervă.

În ochii lui Ginny a apărut o sclipire de amuzament.

— Puţin spus egoist. Poate că dacă o să te cunosc mai bine, n-o să mai vreau să rămân prin preajma ta.

Alex i-a zâmbit ca în timpurile vechi.

— Au! Mi-ai turtit fesul. Poate că ai dreptate. A privit-o gânditor. O să fii plecată săptămâna viitoare, ar fi bine pentru amândoi să foloseşti perioada asta pentru a te gândi serios la noi doi, pentru a te hotărî ce vrei în caz că

tu crezi că există un viitor pentru noi doi.

— Sigur vrei să continuăm şi dacă există cea mai mică şansă? a replicat Ginny.

— Poate, dar vreau să iei hotărârile tu însăţi, Ginny. Eu m-am schimbat, tu la fel. Poate că ar fi bine să renunţăm.

— Dar tu? O să reflectezi şi tu la situaţia noastră?

— Mă îndoiesc că o să-fiu în stare să mă gândesc la altceva; i-a spus serios. Probabil că o să-ţi scriu numele pe biroul din camera de lectură.

— Câtă vreme o să scrii numele meu şi nu pe al Venettiei e bine, nu s-a putut abţine Ginny să spună, exasperată de dezamăgire şi disperare.

Ochii lui s-au întunecat.

— Asta ne duce înapoi la cercul vicios. Alex s-a ridicat să plece. La revedere, Ginny. Călătorie plăcută la Londra.

— Alex! El deja cobora scările, dar a alergat şi l-a ajuns în hol. O să-mi spui ce hotărâre ai luat? De fapt, trebuie să-mi promiţi că o să-mi spui.

— Desigur. Şi tu la fel. Amândoi ştiau că, de fapt, el va fi cel care va decide. Când te întorci?

— Vinerea viitoare, seara. Pe la nouă, cred.

— Perfect. Fie că o să fiu aici, fie că o să-ţi las o scrisoare. Pa, pa, Ginny. Şi a ieşit pe-uşă.

Până la sfârşitul săptămânii care a urmat, Ginny s-a simţit istovită atât fizic, cât şi psihic. N-ar mai fi fost în stare să treacă printr-o altă săptămână de acelaşi fel. Nu-i dădeau pace gândurile la Alex şi la hotărârea pe care avea el s-o ia. Ar fi vrut să-i telefoneze, dar n-a îndrăznit de teamă că l-ar fi influenţat negativ împotriva ei. Şi-a făcut munca şi încă foarte bine, cufundându-se în activităţi diverse pentru a scăpa de gânduri. S-a întâlnit cu agentul ei de afaceri din Londra, a luat masa cu un regizor care o văzuse la televiziune şi era interesat să-i ofere un rol într-un spectacol de caritate pe care îl punea în scenă. Totul mergea perfect în privinţa carierei sale şi se părea că produsese un impact asupra Angliei. Ginny s-a dus să-şi revadă şi nişte prieteni de demult şi, după ce a ezitat o vreme, l-a sunat şi pe fostul ei soţ. Simon era acasă de astă dată şi au ieşit să bea ceva împreună. I-a făcut plăcere să-l revadă, să simtă că puteau fi prieteni. Îi mai rămăsese ceva din vechea afecţiune pentru el, dar acum îşi dădea seama că niciodată nu fusese nimic mai mult între ei. S-au despărţit în cei mai buni termeni şi Ginny a fost nevoită să aştepte cu nerăbdare sfârşitul săptămânii.

A venit şi ziua aceea şi a luat trenul spre Bath. Pentru ca viaţa să i se pară perfectă ar fi trebuit ca Alex să o aştepte

la gară, dar el nu era acolo. Mă rog, nici nu-i spusese cu ce tren se va întoarce. Trenul întârziase şi taxiul pe care îl luase din gară părea să se târască de-a lungul străzilor, dar a ajuns până la urmă şi Acasă. Era încă zi, aşa că nu-şi putea da seama după ferestre dacă Alex era sau nu înăuntru. Taximetristul i-a dus bagajele până în hol, apoi a fost surprins de bacşişul substanţial pe care i l-a vârât ea în mână şi uşa s-a închis în urma lui.

— Alex, Alex, m-am întors. Ginny a alergat în salon şi apoi a zbura jos în bucătărie. Casa însă era întocmai cum o lăsase, nimeni nu trecuse pe-acolo. Ginny s-a uitat la ceas şi l-a verificat cu ceasul de pe peretele bucătăriei. Era nouă şi un sfert. A urcat scările încetişor. Pe masa din hol erau mai multe scrisori pe care le pusese Clare, probabil când venise să ude plantele, dar pe, etajera de lângă uşă, era un plic fără timbru, pe care nu-l observase în graba venirii. Încet, fără tragere de inimă, Ginny s-a dus şi l-a luat în mână.

Şase

Ginny a apucat plicul, cu mâna tremurândă şi cu ochii umplându-i-se de lacrimi, aşa că nu putea vedea clar ce scria pe el. Era pe punctul de a-l deschide, dar în timp ce-şi făcea de lucru cu plicul, a auzit cheia întorcându-se în broască. S-a ridicat, ţeapănă, iar uşa s-a deschis şi a intrat Alex.

El s-a oprit, surprins s-o vadă atât de aproape, apoi a păşit înăuntru şi a închis uşa.

— Bună, Ginny.

Privirea lui s-a pironit pe chipul ei palid, rigid şi ochii i s-au întunecat. Părea să facă un mare efort şi după un moment a reuşit să rostească.

— Am venit să-ţi spun că crezusem că totul s-a terminat şi că mi-ar plăcea foarte mult să o ’pornim din punctul în care am rămas. Se pare însă că tu ai păreri preconcepute. Faptul ăsta e uşor de înţeles, desigur. Pe faţa lui a apărut o expresie indescifrabilă şi totodată Alex şi-a îndreptat umerii. Tu eşti foarte înţeleaptă. Eu o să plec şi…

Unda de şoc a avut efect până la urmă, făcând-o pe Ginny să-şi revină, aşa că i-a spus acru:

— Alex, taci din gură, se poate? Şi s-a repezit în braţele

lui.

O clipă el s-a mulţumit doar să o susţină, luat prin surprindere de neaşteptata schimbare. Dar după prima derută, Alex a privit în jos spre Ginny şi a întrebat-o.

— Eşti convinsă că asta vrei?

— Da. Răspunsul era clar. N-am stat nicio clipă la îndoială.

— Păi, bine că aflu. Pentru o clipă...

Ginny l-a zguduit nerăbdătoare.

— N-ai de gând să mă săruţi, mămăligă mare?

Alex a râs încântat, apoi ochii i s-au îmblânzit şi s-a înclinat astfel încât să ajungă cu gura la gura ei. La început n-a fost un sărut, doar un fel de recunoaştere a unui gest pe care şi-l amintea vag. Buzele lui erau reci, deloc senzuale, mai degrabă şovăitoare. Dar aşa ceva nu-i convenea lui Ginny. După câteva momente şi-a pus braţele în jurul gâtului lui şi şi-a lipit trupul de al lui, sărutându-l cu atâta patimă, cu genul acela de sărutare care ar fi stârnit un răspuns neîntârziat din partea oricărui mascul prin venele căruia curge sânge. A reuşit în felul acesta. Alex a scos un geamăt ciudat, apoi a strâns-o în braţe, aplecându-se din umeri, în timp ce-i întorcea sărutările cu o pasiune grăbită, teribilă, iar trupul îi era

străbătut de frisoane. Ginny scotea exclamaţii de încântare, de fericire, însă chiar şi când începuse să se afunde în fierbinţeala îmbrăţişării lui, în minte continua să se roage: „Doamne, fă-l să se gândească la mine. Te rog, lasă-l să se gândească la mine, nu la Venettia”.

v

Era primul sărut real pe care i-l dădea Alex ei anume, numai ei, lui Ginny, iar nu surorii ei. Pentru Ginny a părut că durează o simplă clipă? deloc suficientă. Trecuse parcă o singură secundă şi Alex s-a îndreptat din nou, îndepărtând-o de el. Trupul îi tremura şi pe buze avea picături de sudoare. Alex a observat dezamăgirea din ochii ei şi şi-a dus mâna la faţă, ca pentru a-şi îndepărta propria derută.

— Iartă-mă. Am primit mai mult decât am oferit. A privit-o drept în faţă, dorindu-şi ca ea să-l înţeleagă.

Ea a înţeles. Şi pentru ea fusese un iad aşteptarea prelungită; cinci ani plini de aşteptare şi de dorinţă după ceva ce nu mai crezuse că o să regăsească vreodată. Existase între timp Simon, desigur, dar nu fusese niciodată acelaşi lucru; faptul că făcuse sex cu Simon fusese plăcut, pentru că el era experimentat şi ştia cum să ia femeile, dar nu i se întâmplase s-o copleşească dorinţa pentru

bărbatul acela. Pentru el nu simţise mulţumirea de a i se oferi, nici patima iubirii, aceea care ridică actul simplu deasupra obişnuitului cotidian. În ce-l privea pe Alex, altfel stăteau lucrurile. El îşi găsise sensul vieţii în iubire, fericirea; pentru el nu existaseră ani de doruri frustrate. Şi era sigură că, de când murise Venettia, Alex nu avusese de-a face cu nicio femeie. Pentru el devenise ceva ciudat să se excite, să se apropie, sexual vorbind, de o altă femeie. În ciuda faptului că Ginny şi cu el petrecuseră o noapte unică împreună în urmă cu foarte mult timp. Tocmai de aceea trebuia să joace la rece, şi-a dat Ginny seama. Să-l lase să se obişnuiască, să se înveţe cu ideea aceea şi să-l călăuzească în direcţia aceea, fără ca el să bănuiască. Mă rog, de cenu? Aşteptase atâta vreme, mai putea aştepta puţin. Poate că dacă o s-o ia cu încetul, lucrul ăsta o să producă o apropiere şi mai mare în legătura dintre ei, o să adauge mai mult farmec când vor face dragoste din nou.

De aceea, Ginny i-a zâmbit.

— Mai bine mai târziu, decât niciodată. Am crezut că n-o să vii. M-am gândit că scrisoarea asta era de la tine. I-a arătat plicul pe care îl boţise în mână. L-am găsit adineauri.

— Tu de-abia acum ai ajuns acasă?

— Da, am avut de furcă cu traficul pe autostradă.

— Şi eu la fel. Mereu trebuie să fie câte o încurcătură cu circulaţia în oraşul ăsta. I-a zâmbit. Ai reuşit să iei masa până la ora asta?

— Nu, n-am mai mâncat de la gustarea de dimineaţă.

— Atunci ce-ai vrea să facem? Am putea ieşi să luăm masa în oraş sau aş putea să mă duc eu şi să aduc ceva de mâncare de la restaurantul chinezesc, în caz că preferi astfel.

Amintindu-şi de hotărârea că o să-şi joace cartea la rece, Ginny a spus:

— Să ieşim în oraş. Gazda Nu pare atât de primitoare astăzi.

El a dat din cap şi ei i-a trecut prin minte că probabil îi convenea, se simţea poate chiar uşurat. Alex dorea ceva de la ea, dar în orice caz nu o relaţie nebunească, imediată, încărcată de pasiune. Luând şi restul corespondenţei cu ea, l-a urmat afară la maşină. Era prea târziu să se ducă până la o cârciumă de ţară, aşa că au ales un restaurant din oraş, care prepara mâncăruri englezeşti tradiţionale, ca de pildă – fripturi şi budinci de rinichi, raţă cu sos, majoritatea fiind procurate de pe piaţa

turistică străină.

— De unde este scrisoarea aceea? a întrebat-o Alex după ce şi-au comandat mâncarea.

Ginny a scos scrisoarea din poşetă fără a mai avea acum o strângere de inimă pentru a o deschide.

— Vine de la cele două fete care se ocupă cu afaceri recreative, i-a spus după ce a cercetat hârtia. Vor să afle dacă m-aş duce ca prezentatoare la o firmă de haine tip sport, care le-a angajat pentru a organiza o petrecere în săptămâna de la Wimbledon.

— Şi-o să te duci?

— Dacă îmi oferă o sumă destul de mare şi dacă până atunci n-o să fiu angajată pentru o altă treabă.

Alex a zâmbit spre ea.

— Îmi place atitudinea ta.

Ginny a scotocit prin teancul d scrisori adus.

— Toate astea par a fi doar facturi, note de plată. Le-a vârât înapoi în geantă. Ai avut multă treabă cât timp am fost eu plecată?

— Nu. Alex a privit-o drept în ochi. Mi-ai lipsit.

Inima lui Ginny a tresărit nebuneşte şi ochii i-au strălucit, dar răspunsul a sunat destul de neutru.

— Drăguţ din partea ta.

— Vreau să-ţi spun că *tu* anume mi-ai lipsit. N-a mai fost aceeaşi durere a singurătăţii pe care am resimţit-o de când a murit Venettia. Mi-a fost dor de spiritul şi vioiciunea ta, de entuziasmul pe care îl pui tu în toate.

— Asta e încă şi mai drăguţ, a zis Ginny glumeaţă. Mulţumesc, sunt încântată. A întins mâna peste masă şi Alex i-a luat mâna într-a lui, fără nicio ezitare. Şi asta îi dădea o senzaţie minunată.

— Atunci spune-mi totul despre treburile mondene pe care le-ai făcut în perioada petrecută la Londra.

— N-a fost nimic prea monden; mai degrabă s-ar putea spune că am muncit din greu. Au fost necesare patru zile cu tot cu repetiţiile şi cu parada de binefacere. A urmat o zi pe care am petrecut-o, pozând pentru o revistă de modă şi am apărut într-un spectacol la televiziune, care, probabil, va fi difuzat după o vreme, nu acum. În afară de asta mi-am revăzut unii prieteni vechi şi am cinat cu... a şovăit şi a luat în mână paharul cu băutură... cu un alt prieten vechi.

Alex i-a aruncat o privire pătrunzătoare.

— Cu Simon Blake?

Ea a dat din cap fără mare încântare.

— Da.

— Cine a propus întâlnirea, tu sau el?

— Eu, ca să zic aşa. Şi acum mai sunt... îndrăgostită de el. Am vrut să mă asigur că se simte cât se poate de bine.

— Şi aşa se simte?

Ginny a râs uşor şi a dat din umeri.

— Cât se poate de bine de acum înainte şi în vecii vecilor, presupun. S-a însurat din nou, cu un alt manechin şi e suficient de fericit pentru moment. Însă nu cred că va dura. Lui Simon îi lipsesc prea tare puştii lui şi o adevărată viaţă de familie. El nu va reuşi nicicând să se desprindă cu adevărat de prima lui soţie, dar a avut o legătură cu un manechin şi nevastă-sa a descoperit. În loc să treacă peste asta, i-a dat un ultimatum: ori ea şi copiii, ori să plece. Ca un nebun, el s-a lăsat dus de mândrie şi a părăsit domiciliul conjugal. Cred însă că în inima lui regretă continuu, în ciuda faptului că are mult prea multă ambiţie masculină pentru a admite acest lucru.

— E ruşinos că nu ţi-ai dat seama de asta înainte de a te mărita cu el.

— Da, aşa cred şi eu.

Alex i-a aruncat o privire pătrunzătoare.

— Nu-ţi pare rău că ai fost căsătorită cu el?

— Nu, în acele circumstanţe, nu.

— Circumstanţe?

Ea s-a mulţumit să dea din cap, nefiind pregătită să-i povestească adevărul că se măritase cu Simon nu din iubire, ci din cauza disperării nemărginite pentru că Alex nu-i mai putea aparţine şi din nevoia de a se convinge pe sine că viaţaera înaintea ei şi că trebuia să-şi găsească fericirea într-un fel. Că nu fusese capabilă s-o găsească fusese cea de-a doua tragedie din viaţa ei de tânără şi asta o făcuse să se simtă vinovată în privinţa lui Simon. Totuşi, el nu o acuzase niciodată, pentru că îl luase de bărbat. Acest lucru se petrecuse doar la sfârşit, când amândoi îşi dăduseră seama de o bună bucată de vreme că totul se terminase – şi ea îi va fi pe veci recunoscătoare pentru comportamentul lui.

Alex a privit-o gânditor, dar i-a permis să schimbe subiectul când l-a întrebat despre Jeff şi noua lui prietenă.

— Da, şi acum iese cu Kay. Ce-ar fi să ieşim cu toţii împreună din când în când? Un coleg de-al nostru are un vaporaş la Bristol şi ni-l împrumută adesea mie şi lui Jeff. Ne-am gândit că am putea cu toţii să facem o excursie pe mare la vreun sfârşit de săptămână.

— Grozav, a zis rapid Ginny. Mi-ar face plăcere. Când?

— Probabil în weekend-ul următor, dacă va fi liberă şi

Kay.

— Atunci trebuie să-mi fac rost de nişte haine potrivite cu ocazia.

Alex a izbucnit în râs.

— Eşti la fel de vicioasă ca Venettia. Şi ea trebuia întotdeauna să aibă hainele potrivite pentru diferite ocazii.

— Şi nu-i drept? i-a întors-o Ginny. Le sosiseră felurile comandate şi ea a început să mănânce, gândindu-se că plimbarea cu vaporul avea să fie nu numai distractivă, dar şi că ar fi fost o uşurare să fie de faţă şi alte persoane care n-o cunoscuseră niciodată pe Venettia şi care nu s-ar fi minunat de faptul că ea şi Alex sunt împreună.

După masă, Alex a condus-o acasă, dar n-a mai intrat, spunându-i că ştie că avea de despachetat.

— O să te sun mâine ca să-ţi spun dacă rămâne stabilit cum am discutat pentru sfârşitul săptămânii, i-a spus. I-a luat mâna, a şovăit puţin, dar apoi a atras-o spre el şi a sărutat-o. Nu era chiar cel mai satisfăcător sărut în spaţiul acela neîncăpător al maşinii. Alex a zâmbit cu regret.

— Pot face şi mai bine de-atât

— Ştiu, i-a adus ea aminte.

— Deci, asta e. A mângâiat-o cu dosul mâinii pe obraz. Să fii atentă, Ginny.

— Şi tu. A ieşit din maşină şi i-a făcut cu mâna când el a ambalat motorul şi s-a îndepărtat, după care a intrat în casă într-o stare de spirit atât de bună, încât i se părea că plutea într-un nor euforic de fericire.

Excursia cu vaporul era fixată definitiv pentru următorul sfârşit de săptămână, aşa i-a spus Alex. Când i-a telefonat a doua zi, dimineaţă.

— O să plecăm sâmbătă dimineaţă şi o să ne întoarcem duminică seara, îţi convine?

— Păi, da, sigur. E bine. Totuşi, Ginny fusese luată prin surprindere când aflase că vor rămâne pe vapor peste noapte; se aşteptase să fie vorba doar de o excursie de-o zi.

Era o zi frumoasă şi călduţă. Ginny şi-a sortat rufele pentru spălat şi le-a băgat în maşină, după care s-a dus cu ceaşca de cafea în grădină. Arăta altfel decât înainte. Pajiştea micuţă fusese cosită şi mulţi arbuşti care depăşeau zidul înalt împrejmuitor aveau acum ramurile tăiate şi aranjate cum trebuia. Alex trebuia să fi fost pe-aici câtă vreme fusese ea plecată. Pe margini fuseseră plantate flori. Şi trandafirii începuseră să înflorească, făcând un contrast luminos de galben pe zidul vechi de cărămizi. Simţindu-se mai fericită decât oricând după

trecerea atâtor ani, Ginny s-a aşezat într-unul din scaunele din grădină, dându-şi capul pe spate, pentru ca soarele să-i mângâie chipul, bucurându-se de pacea locului şi de mireasma trandafirilor galbeni. Trandafirii galbeni care fuseseră florile preferate ale Venettiei. Gândul i-a produs un fior de gheaţă în inimă. De câte ori n-o fi stat sora ei aici, în grădină, sperând într-o viaţă îndelungată, plină de o mulţumire asemănătoare? însă viaţa bietei Venettia fusese atât de scurtă. Luptând cu o teribilă senzaţie de spaimă şi premoniţie, Ginny şi-a băut repede cafeaua, apoi s-a dus la Clare, pentru a-i duce puloverul pe care i-l cumpărase drept mulţumire că avusese grijă de casă.

Ginny l-a mai văzut încă de două ori pe Alex în acea săptămână, o dată când au jucat amândoi tenis şi a doua oară când s-au dus la film. Cu ambele ocazii, el a sărutat-o în momentul întâlnirii şi în clipa în care şi-au luat rămas-bun. Sărutările erau tandre şi calde, dar Ginny simţea că el nu era încă suficient de pregătit, încât să-i arate sentimentele lui cele mai profunde. Poate că mai avea încă nevoie să se obişnuiască, să creadă în ideea că era din nou în stare de pasiune. Reacţia lui la acel sărut, când îi spusese că dorea să continue s-o vadă, îl dăduse cu siguranţă peste cap.

Ginny îşi cumpărase nişte haine noi, pentru weekend, dintr-un magazin select din Chettenham, după ce o vizitase pe mama ei: blugi noi, practici, şorturi, un tricou în dungi şi un altul mai gros, foarte nostim, pespatele căruia scria *Sus ancora!* A mai cumpărat şi un costum de baie extrem de îndrăzneţ care o avantaja teribil, căci acum era puţin mai plinuţă decât fusese atunci când plecase din America. Nu că asta ar fi fost chiar cel mai rău lucru din unghiul de vedere al carierei, căci manechinele cu forme reveneau în prezent, în modă.

Aveau de gând s-o pornească sâmbătă dimineaţa devreme, ca să prindă fluxul, aşa o informase Alex, de aceea Ginny s-a dus cu maşina ei la Bristol, ca să se întâlnească cu ceilalţi. I-a găsit pe bărbaţi ocupaţi cu încărcarea vaporului cu provizii, care urmau să le ajungă o săptămână, După cum se putea constata cu ochiul liber. Ginny a zâmbit şi şi-a adunat bagajul, apoi a luat-o în direcţia lor, reflectând la cât de fericiţi şi de copilăroşi păreau.

— Bună. Alex a zărit-o şi a venit să-i ia geanta de voiaj. A sărutat-o pe gură, un sărut formal pentru cine i-ar fi văzut, dar Important pentru el, de vreme ce făcuse un astfel de gest în faţa lui Jeff.

— Bună, i-a zâmbit Ginny numai lui, apoi s-a dus să-l salute pe Jeff, sărutându-l şi pe el. Şi ea unde este? Sunt nerăbdătoare s-o întâlnesc pe Kay.

— O să ajungă aici dintr-o clipă într-alta. I-am spus să vină la ora şapte;

— Asta e o oră criminală, le-a spus Ginny, deşi ei îi plăcuse drumul matinal până acolo, prin satele încă adormite. Vă pot ajuta cu ceva?

— Poţi aranja proviziile în cambuză, dacă doreşti.

Alex îi făcuse din timp o descriere a vasului, aşa că ştia că este un iaht lung de zece metri, numit *Lydian,* dar nu se aşteptase să fie atât de nou şi de frumos. Cambuza era la mijlocul vasului şi era dotată cu cele mai noi comodităţi: un frigider, un cuptor cu microunde, o maşină de spălat şi uscat vase. Era „clar că n-or s-o ducă atât de greu cum se aşteptase. S-a apucat să sorteze proviziile de hrană, dar după câteva minute, Alex a strigat-o.

— Soseşte Kay.

Sărind peste un carton cu cutii de bere, Ginny s-a urcat pe punte, apoi a coborât pe chei. Kay era cam de vârsta Ei, dar avea o grămadă de cârlionţi negri, un zâmbet neîncrezător şi era înaltă de cel mult un metru şi şaizeci. Toţi trei au pornit în întâmpinarea ei. Kay i-a privit pe

fiecare şi a zis:

— Mamă Doamne! pe un ton atât de emoţionat, încât toţi au izbucnit în hohote de râs.

Nu era deloc un început rău, mai ales când Ginny i-a comunicat:

— Crede-mă, Kay, tu ai un avantaj grozav, pentru că eşti singura care o să reuşeşti să stai în picioare pe vasul ăsta.

Au plecat de îndată ce totul a fost dus la bord, şi au pornit motorul de cum au părăsit portul. Şi-au croit drum în jos pe fluviu, printre malurile abrupte de la Avon Gorge şi pe sub podul suspendat de la Clifton, faimos prin numărul mare de sinucideri. Apoi au ieşit până la gurile lui River Severn şi au cotit-o spre mare. Ginny stătea la provă cu Alex, bucurându-se de soare, dar dintr-odată i-a venit un gând.

— Presupun că tu şi cu Jeff ştiţi să manevraţi vasul ăsta?

— Ţi-ai găsit când să întrebi! I-a ciufulit părul deja răvăşit de vânt şi a luat-o de mijloc cu mâna, strângând-o lângă el.

Era începutul grozav al unei zile nemaipomenite. Ginny şi-a găsit repede echilibrul în tangajul apei şi s-a bucurat de fiecare moment, deşi Kay nu era la fel de fericită şi a dispărut de câteva ori când au ajuns în largul mării. Ginny

s-a dus pentru a se convinge că fata se simţea bine şi atunci a găsit momentul oportun de a afla care erau posibilităţile iahtului pentru dormit, în timpul nopţii. Vasul avea opt locuri pentru dormit: existau trei cabine duble – dar numai una dintre ele avea un pat dublu – şi mai erau două banchete suplimentare. Bagajele bărbaţilor fuseseră puse într-una dintre cabine, dar, cum niciunul nu despachetase, faptul nu era semnificativ.

Au luat-o pe lângă coastă şi au plutit de-a lungul ţinutului Somerset şi pe coasta de nord a Devon-ului, pânzele fiind umflate de briză şi ducându-i astfel cu o viteză tocmai potrivită. Ginny a preparat sandvişuri pentru gustarea de dimineaţă şi Kay a venit în cambuză ca s-o ajute, dar s-a mulţumit să stea pur şi simplu, arătând verde de la răul de mare.

— Ei se plimbă deseori pe mare? a întrebat-o aproape cu disperare.

Intuind că un răspuns afirmativ ar fi însemnat sfârşitul poveştii de dragoste cu Jeff, Ginny i-a spus convinsă:

— Nicidecum, aşa cred. Dacă ar avea o pasiune atât de mare pentru marină, probabil că şi-ar fi cumpărat o ambarcaţiune proprie, în loc s-o împrumute pe aceasta, nu? Uite, încearcă să iei asta – în scopuri medicale. Şi

Ginny i-a oferit un deget de coniac.

Asta a readus o parte din culoarea naturală în obrajii palizi ai lui Kay.

— L-ai cunoscut pe Jeff pe vremuri, nu-i aşa?

— Da, însă nu l-am mai văzut de cinci ani, cât timp am stat în America.

— Ieşeaţi împreună în oraş?

Ocupată cu sandvişurile, Ginny nu-şi dăduse seama în ce direcţie se îndreptau întrebările, dar acum a înţeles că poziţia lui Kay era asemănătoare cu a ei, cea de odinioară în cazul lui Alex cu Venettia.

— Am avut o legătură scurtă, i-a răspuns pe un ton supărător.

— El pare a fi... foarte îndrăgostit de tine.

— A fost foarte bun cu mine, odinioară, când simţeam că mă prăbuşesc.

— Dar îl preferi pe Alex?

Ginny s-a întors spre Kay şi i-a zâmbit.

— Da, îl prefer pe Alex.

Acest zâmbet, i-a dat lui Kay toate asigurările de care avusese nevoie. A reuşit să-i întoarcă zâmbetul lui Ginny, dar, întrucât i se liniştiseră gândurile negre, se putea analiza pe sine şi starea ei fizică.

— Tare mi-aş dori să nu mă simt atât de bolnavă.

— S-ar putea să găsim ceva pilule împotriva răului de mare în dulăpiorul de prim-ajutor; de ce n-am arunca o privire în el?

Kay a găsit ceva pilule şi le-a luat în timpul gustării, când ancoraseră într-un golf de dincolo de Lynton, sub lumina soarelui care bătea drept pe puntea ocupată de ei. Kay nu putea însă vârî nimic în stomac. Biata fată îşi dădea toată silinţa să nu lase să se vadă starea ei, dar era evident că nu se simţea prea bine.

— Poate că ar trebui să ne întoarcem, le-a sugerat Ginny.

— Nu, nu. O să mă simt perfect de îndată ce o să mă obişnuiesc, a protestat Kay. Pilulele sunt foarte bune şi mă ajută grozav.

Dându-şi seama că n-avea rost să le strice buna dispoziţie celorlalţi, Kay a coborât sub punte şi Ginny a găsit-o turnându-şi încă puţin-coniac din sticlă.

— Eşti sigură că n-ai nimic? Am putea foarte uşor să întoarcem şi să ne ducem acasă.

— Nu, mă simt bine. Crede-mă, a spus Kay.

Bărbaţii intenţionau să ancoreze pentru noapte şi să gătească nişte mâncare la bord, dar când Ginny s-a suit iar

pe punte le-a spus:

— Kay nu se simte deloc bine, dar nu vrea să recunoască. Credeţi că am putea intra în vreun port în seara asta ca să mâncăm pe pământ ferm?

Uşurarea de pe faţa lui Kay când au ancorat la Bideford şi s-a văzut pe pământul uscat din nou a meritat sacrificiul orelor îndelungate petrecute pe apă. S-au plimbat **o** vreme prin oraş, până au găsit un mic restau rant din apropierea portului, specializat în mâncăruri marinăreşti. Nu era un loc teribil de elegant, avea doar nişte feţe de masă frumoase aşternute pe mesele din lemn, bănci în loc de scaune şi peşti împăiaţi în firide de-a lungul pereţilor. Patronii păreau a fi cu toţii marinari de un fel sau de altul, în acelaşi timp amabili şi simpatici, dând locului o atmosferă de căldură prietenoasă. Ginny îşi putea închipui miile de povestiri marinăreşti care se spuseseră pe acolo la o bere şi la vinul casei.

Restaurantul era plin şi se servea greoi, dar nimănui nu părea să-i pese. Atmosfera era zgomotoasă şi veselă şi mirosea pătrunzător a mâncare. Toţi patru s-au strâns la o masă aflată între două banchete foarte apropiate şi s-au trezit curând că intraseră în conversaţie cu vecinii lor de

pe partea cealaltă. Au băut o carafă cu vin, în timp ce-şi aşteptau mâncarea şi încă una, împreună cu felurile comandate. Acum discutau cu lumea aflată la celelalte mese de parcă ar fi fost la o mare petrecere. La ora zece a sosit un bărbat cu un acordeon care a început să cânte piese marinăreşti şi toată lumea din local l-a acompaniat în cor, ciocnindu-şi cănile cu bere pe deasupra mesei.

N-au mai plecat de acolo până la închiderea restaurantului pe la miezul nopţii, după ce le-au spus noapte bună tuturor oamenilor cu care se aflaseră în cei mai prieteneşti termeni, timp de câteva ore şi pe care n-aveau să-i mai vadă niciodată; o mică oază de naturaleţe umană şi de convieţuire normală într-o lume supercivilizată. Alex a luat-o pe Ginny de mijloc şi a strâns-o lângă el.

— E o noapte frumoasă. De ce nu ne-am plimba, înainte de a ne întoarce? i-a sugerat. L-a strigat pe Jeff, spunându-i că se vor revedea mai târziu şi s-au dus să se plimbe pe malul apei.

Era o noapte încântătoare, aproape tropical de caldă, cu stele care sclipeau pe cerul liniştit. O noapte a amanţilor, i-a trecut prin cap-lui Ginny şi inima ei a tresărit de speranţă. Oare o fi momentul potrivit în noaptea aceasta?

s-a întrebat, aproapefără a îndrăzni să nădăjduiască. Oare Alex o s-o ia jos în cabinuţa întunecată, o s-o dezbrace şi o să facă din nou dragoste cu ea, purtând-o iar în vraja celeilalte nopţi dintr-un timp care trecuse de mult? Alex, se vedea clar, era relaxat în seara aceea; era lipit de ea, dar nu îl simţea tensionat, încordat. Au ajuns până la un loc deschis care oferea o privelişte largă asupra estuarului. Luna era deasupra apei care parcă devenise argintie, totul era atât de încântător, încât pe Ginny o dureau ochii şi s-a trezit spunând pe un ton visător.

— Ar trebui să fie întotdeauna astfel.

— Hmm. Alex s-a sprijinit de trunchiul unui copac şi a tras-o şi pe ea în braţe, i-a găsit gura cu sărutări mărunte, cercetătoare care o excitau şi o delectau în acelaşi timp. Ginny şi-a dat capul pe spate, lăsându-l să o sărute pe gâtul lung, simţindu-i răsuflarea fierbinte pe piele. A gemut încet şi şi-a lipit şoldurile de ale lui, întreaga ei fiinţă fiind invadată de senzaţia delicioasă a unei dorinţe teribile. El i-a găsit din nou gura şi sărutările lui au devenit mai profunde, mai nerăbdătoare; îi pusese mâinile mai jos de talie, o strângea mai tare lângă el. Ginny şi-a ridicat braţele, întorcându-i îmbrăţişarea cu acelaşi foc, savurând sărutările cărora le dusese lipsa atâta vreme.

— Ginny, Ginny, i-a bâiguit Alex numele cu un suspin lung, de parcă pronunţa numele ei pentru prima oară în viaţă.

Şi-a dus mâinile la sânii ei, cercetător dar atât de excitant, încât ea aproape că-şi pierduse controlul. Ar fi vrut să-i spună dorinţa ei de a face dragoste chiar atunci, în clipa aceea! Ar fi dorit ca el s-o trântească în iarbă şi să-i smulgă hainele, să-i demonstreze pasiunea copleşitoare, necontrolată de care-l ştia capabil. Era cuprinsă de fiori şi s-a atârnat de el, respirând cu greutate.

— Ginny?

Ea a tras adânc aer în piept, de-abia amintindu-şi că trebuia să-l lase pe el să facă numai ce dorea, să nu-l grăbească. Poate că ea era prea repezită, prea nerăbdătoare. Făcând un efort imens, a reuşit să râdă uşurel.

— Sunt atât de înfierbântată!

— Mie-mi spui? a fost Alex de acord cu un zâmbet.

— Poate că ar trebui să ne întoarcem pe vas, a zâmbit şi Ginny.

— Perfect, a spus el, dar a continuat s-o sărute tot drumul de întoarcere spre iaht, ţinându-se cu braţele de după talie.

Trebuie să uit că am făcut dragoste odinioară, şi-a spus în sine Ginny pe drumul de întoarcere. Trebuie să păstrăm un interval în care să mă curteze. Acesta era cuvântul de modă veche care descria evoluţia gradată a unei legături care nu trebuia să fie marcată de grabă. Era conştientă de faptul că trebuiau să se cunoască unul pe celălalt, în adevăratul sens al cuvântului, astfel încât să nu piardă şansa de a stabili între ei o relaţie durabilă. Dorinţa ei era extraordinară. Dar ce era în mintea lui Alex? Poate că mintea lui trebuia subjugată, înainte ca dorinţa să iasă la suprafaţă. Cel puţin în noaptea aceasta, începutul fusese promiţător, s-a gândit chicotind.

— Ce-i atât de amuzant? a tresărit Alex.

Ea şi-a pus ambele braţe în jurul mijlocului lui şi i-a zâmbit, iar chipul ei părea şi mai radios sub razele lunii.

— Nimic, decât că sunt fericită, i-a răspuns cu simplitate. Tu nu?

Întrebarea l-a luat prin surprindere, iar ceea ce i-a răspuns l-a uimit chiar şi pe el.

— Ba da, i-a spus. Cred că da.

Apoi, ochii i s-au umbrit şi ea a înţeles că se gândea la Venettia, aşa că Ginny s-a grăbit să râdă.

„— Toate acele cântece marinăreşti, de unde le-ai

învăţat? Tu şi Jeff ştiaţi versurile, inclusiv versiunile mai puţin decente, a trebuit să constat.

— Păi, am fost şi noi pe mare o dată, de două ori.

A povestit neutru despre trecutele lor călătorii pe mare, până au ajuns la ambarcaţiune. În cambuză şi în cabina de la pupă era lumină.

— S-ar părea că Kay s-a culcat, a remarcat Alex.

S-au urcat în tăcere la bord, iar iahtul s-a clătinat sub greutatea lor şi l-au găsit pe Jeff stând la cambuză, cu o cană cu cacao în faţa lui.

— Cum îi merge lui Kay?

— O doare stomacul, a recunoscut el rânjind. Cred că vinul i s-a suit la cap. S-a dus să se culce. Nu numai vinul, dar şi coniacul luat în scopuri medicale, s-a gândit Ginny, dar n-a zis nimic. Cred că e cazul să văd cum se mai simte acum. N-o consider în stare să doarmă prea mult în noaptea asta.

— Pot sta eu cu ea, s-a oferit Ginny.

Jeff însă a scuturat cu hotărâre din cap.

— Nu, eu răspund de ea. O să-i port eu de grijă, i-a aruncat o privire lui Alex. Mai ales că mă tem să nu-ţi deranjez somnul, în cazul în care am împărţi aceeaşi cabină.

Alex a dat din umeri, apoi s-a uitat la Ginny, înainte de a spune fără grabă:

— Atunci poate aş împărţi aceeaşi cabină cu Ginny, dacă nu se supără.

Ea a scuturat din cap, prea copleşită pentru a fi în stare să vorbească.

— Oricum, eu mă întorc acolo. Jeff s-a ridicat brusc şi s-a izbit cu capul de tavan. Deşi nu-i stătea în obicei, a înjurat, făcându-i pe Ginny şi Alex să izbucnească în râs. Jeff a rânjit.

— Aşteptaţi, c-o s-o păţiţi şi voi.

Ginny a făcut o baie în mica încăpere şi s-a dus în cabină să se dezbrace. Crezând că avea să stea în aceeaşi cabină cu Kay, îşi adusese o pijama scurtuţă, din bumbac subţire, imprimat cu mici săgeţi, şi pe care scria *Jailbird,* drept în faţă. Îşi peria părul când Alex a bătut la uşă.

— Ginny? Pot intra?

— Da, poftim, a strigat ea, cu inima bătând să-i spargă pieptul.

El a izbucnit în hohote de râs când i-a văzut pijamaua, făcând să treacă momentul emoţional.

— Mă aşteptam să porţi cine ştie ce pijama rafinată şi mătăsoasă, i-a spus.

Ginny şi-a încreţit nasul.

— Mie-mi plac hainele nostime.

El a râs.

— Nu eşti decât un copil mare.

Cabina avea un pat dublu, dar sacii lor de dormit erau, fiecare, de o singură persoană. Ginny s-a vârât în sacul ei, iar Alex s-a aplecat peste ea pentru a deschide fereastra cabinei aflată în partea ei, spre apă. Era îmbrăcat doar cu un tricou şi un şort, dar şi-a scos tricoul când s-a vârât în sacul de dormit. Ginny a încercat să nu-i privească trupul, s-a străduit să nu-şi amintească pe ce culmi de plăcere o purtase el odinioară. El a stins lumina şi s-a întins în pat.

— Noapte bună, i-a spus Ginny în întuneric.

Alex i-a luat mâna şi i-a dus-o la buze.

— Noapte bună, Ginny. Dulcea mea Ginny.

Inima ei a tresărit de o mulţumire adâncă. Nu conta că trebuia să-i repete atât de des numele pentru a-şi aminti de fiecare dată cine era, în noaptea asta erau aproape şi ea simţea o fericire fără de margini. Ar fi vrut să oprească clipa în loc, s-a gândit, să rămână aşa, cu Alex ţinând-o de mână la nesfârşit. A adormit însă fără a-şi da seama şi s-a trezit după câteva ore. Îi era prea cald în sacul de dormit, din cauza cabinei neîncăpătoare. Alex dormea cu spatele

la ea. Ginny a tras cu grijă fermoarul şi a ieşit din sacul de dormit, încântată de răcoarea care i-a învăluit pielea transpirată. A auzit un zgomot în cambuză, apoi apa curgând. Asta i-a produs sete. Un timp a rămas nemişcată, dar setea nu-i dădea pace, aşa că s-a dat jos cu grijă, trecând peste Alex şi s-a dus în cambuză. Jeff se afla acolo şi scotocea după nişte gheaţă pe care voia s-o pună într-un prosop umed.

— Cum se simte Kay?

El a zâmbit văzându-i pijamaua caraghioasă.

— Nu prea grozav. Cred că a făcut un pic de insolaţie. Şi-vinul, pe deasupra răului de mare, s-ar părea că nu i-a fost de mare utilitate.

— Iar îi este rău? Jeff a dat din cap. Atunci poate c-ar fi bine să mă duc s-o văd.

Ducându-se în cealaltă cabină, Ginny a găsit-o pe Kay trează, palidă, cu trupul foarte fierbinte, dar nu chiar teribil de disperată. Ginny a întrebat-o cum se simte, iar Kay a reuşit să-i zâmbească slab.

— În curând o să mă simt perfect. Îmi pare rău că fac atâta tevatură.

— Ai vrea să rămân cu tine?

Jeff însă revenise şi i-a pus cu blândeţe lui Kay prosopul

cu gheaţă pe frunte. Ea l-a privit cu nespusă gratitudine şi Ginny s-a eclipsat din cabină pe nesimţite, înţelegând că nu era nevoie de ea. Jeff găsise pe cineva de care să aibă grijă şi, deşi Kay nu era probabil conştientă pe moment de lucrul acesta, răul ei de mare reprezenta cel mai potrivit lucru care i se întâmplase vreodată.

Întoarsă în cambuză, Ginny şi-a udat cu apă rece încheieturile mâinilor şi gâtul, apoi şi-a luat o băutură de la gheaţă. A şovăit o clipă şi a luat din frigider încă una.

Alex era treaz şi stătea deasupra sacului lui de dormit, cu lumina aprinsă.

— Totul e bine?

— Kay nu e prea bine, dar Jeff are grijă de ea.

El a privit-o pătrunzător, înţelegând ce dorea ea să-i spună.

— Asta face acum?

— Poftim, ţi-am adus ceva de băut. Ginny i-a dat paharul şi a trecut din nou pe deasupra lui. El a privit-o încântat.

— Ce te-a făcut să crezi că m-am trezit?

— Am fost uluită că reuşeai să dormi în căldura asta.

El s-a ridicat în capul oaselor, apoi s-a sprijinit de tăblia patului, bând din pahar cu mare poftă.

— Nu mi-a trecut prin minte până acum să-mi cumpăr o

ambarcaţiune, a remarcat Alex.

Ginny a simţit un fior de plăcere auzindu-l că priveşte în viitor în loc să se mai gândească la trecut.

— Şi eu sunt mirată că tu şi Jeff încă nu v-aţi luat un iaht.

— Am fi putut s-o facem, dar nu părea chiar atât de important, a surâs Alex. Iar în cazul în care el şi Kay vor continua să fie împreună, atunci îmi devine clar că n-or să-şi petreacă prea mult timp pe apă.

— Nu. Sărmana Kay! Nici nu cred că mâine o să se simtă cât decât în stare să facem drumul înapoi pe mare”.

— Atunci Jeff poate închiria o maşină, ca s-o ducă acasă şi noi o să ne înapoiem singuri cu vaporaşul, i-a luat mâna într-a lui. Crezi că o să poţi face parte din echipaj împreună cu mine?

Ginny s-a simţit invadată de un fluviu de fericire la gândul de a rămâne singură cu el, dar s-a mulţumit să zâmbească şi să-i răspundă.

— Vai, vai, Căpitane.

Şi-au terminat băuturile şi Alex a luat cutia goală din mâna ei.

— Atunci e cazul să mai dormim un pic. A stins lumina şi s-a întins pe pat, fără nicio intenţie de a se vârî în sacul de

dormit, iar Ginny a făcut la fel. Ea a lăsat un spaţiu respectabil între ei doi, dar, în scurt timp, Alex a întins mâna şi a înconjurat-o cu „braţul, trăgând-o spre el şi lipind-o de trupul lui. A sărutat-o uşurel pe umăr şi vreme de câteva minute, Ginny de-abia de şi-a mai îngăduit să respire, crezând că el o să meargă mai departe, dar Alex a rămas nemişcat şi amândoi au” adormit din nou.

Zgomotul motorului unei bărci aflate în apropiere i-a trezit în dimineaţa următoare. Ginny s-a răsucit, încă adormită, dar s-a trezit pe deplin când şi-a dat seama că braţul lui Alex era întins peste ea. El s-a întins, a deschis ochii şi a văzut-o.

— Bună, scumpo, i-a murmurat şi s-a înclinat s-o sărute. Apoi a îngheţat brusc, deschizând larg ochii din pricina şocului.

S-a dat înapoi cu violenţă şi Ginny a văzut cum i se încordează muşchii maxilarului. Pentru câteva secunde, încă amorţit de somn, el crezuse că era Venettia. Ginny şi-a vârât unghiile în palmă şi s-a ridicat brusc.

— Eu mă duc prima la baie. Mă întreb cum se simte Kay în dimineaţa asta? Te poţi da deoparte ca să trec şi eu?

Luându-şi trusa de toaletă şi nişte haine, Ginny l-a lăsat singur în cabină ca să-i dea timp să-şi revină. După ce s-a

îmbrăcat şi-a aruncat ochii în cabina lui Kay şi n-a fost mirată când l-a văzut pe Jeff întins pe canapeaua de rezervă; amândoi dormeau. Ducându-se în cambuză, s-a apucat în linişte să prepare gustarea de dimineaţă.

Alex a venit şi el după o oră.

— Ceilalţi?

— Dorm şi-acum. Ţi-am făcut omletă şi pâine prăjită, îţi convine?

— Hmm, grozav!

S-au aşezat la masă şi au început să mănânce, cu filtrul de cafea în centrul mesei, pe râul cu apele aproape nemişcate.

— Cum stăm cu mareea şi cu celelalte treburi? Când plecăm? l-a întrebat Ginny încă destul de crispată.

Alex s-a uitat la ceas.

— Mai avem cam vreo oră.

Îşi terminau tocmai gustarea când a intrat şi Jeff în cambuză. I se citea oboseala pe faţă şi încă nu se bărbierise.

— Mi-a mirosit a cafea, i-a informat strâmbându-şi nasul, precum un iepure hăituit şi înfometat.

«O să-ţi dau şi ţie, s-a oferit Ginny. Sper că şi Kay o să reuşească să bea un pic de cafea, i-a aruncat o privire lui

Jeff. N-ai de gând s-o faci să meargă tot cu vaporul pe drumul de înapoiere, nu?

El a scuturat din cap.

— Nu, ca să vă spun drept. O să încerc să închiriez o maşină sau să iau un taxi. Deşi, fiind duminică, s-ar putea să nu prea existe aşa ceva.

Alex s-a ridicat în picioare şi şi-a plecat capul pentru a evita tavanul.

— O să mă duc eu pe ţărm să văd dacă pot aranja ceva în sensul ăsta.

Oricui i s-ar fi părut o treabă dificilă, dar Alex s-a întors destul de repede şi reuşise deja să aranjeze cu soţia unui prieten să-i conducă pe Jeff şi Kay cu maşina ei până la Bristol în cazul în care ei erau gata într-o jumătate de oră. Asta a însemnat să ia repede gustarea şi în curând erau plecaţi, lăsându-i pe Ginny şi Alex cu o uşoară senzaţie de slăbiciune, dar şi aceasta a dispărut rapid când au pregătit ambarcaţiunea pentru drumul pe mare.

Era din nou o zi splendidă, atât de caldă, încât după vreo oră Ginny s-a dus jos şi s-a schimbat în costumul de baie. Alex rămăsese numai în şort şi stătea la cârmă, subţire şi bronzat.

i-a zâmbit când a văzut-o şi i-a făcut un semn cu mâna

de la distanţă. Ginny s-a dus lângă el şi Alex a înconjurat-o cu braţul. Cu o voce caldă, i-a spus:

— Bună, Ginny, şi a sărutat-o.

Dintr-odată totul a devenit minunat, în special când el a complimentat-o.

— Eşti atât de încântătoare.

Restul zilei a fost idilic, o zi pe care Ginny n-avea s-o uite niciodată. Alex era atât de evident fericit, bodogănind-o ori de câte ori încurca frânghiile velelor, dar strângând-o în braţe şi sărutând-o mai tot timpul. A lăsat-o să ţină cârma stând în spatele ei, cu mâinile puse neglijent pe umerii femeii, cu trupul lui fierbinte, aproape gol, lipit de-al ei, cu briza drept în faţă. Aveau de parcurs un drum lung spre casă şi se făcuse aproape seară când au trebuit să coboare cu mare regret pânzele şi au pus în funcţiune motorul pentru a se apropia de micul port.

Descărcând vasul şi făcând curăţenie pentru a-l lăsa în ordine deplină, se făcuse deja întuneric când au reuşit să se îndrepte în sfârşit spre Bath. Din cauza aerului curat şi a lipsei de somn din noaptea de dinainte, amândoi se simţeau cam obosiţi. Alex căsca cu gura până la urechi, în timp ce aşteptau să se schimbe stopul, iar Ginny i-a spus într-un impuls:

— Trebuie neapărat să te duci la tine în noaptea asta? Dacă vrei, poţi rămâne la mine în loc să conduci atâta drum când eşti foarte obosit.

Alex a mai căscat o dată, apoi a izbucnit în râs.

— Pare o idee teribil de atrăgătoare.

Acceptarea lui venită fără şovăială i-a plăcut şi a excitat-o; chiar îi era totuna dacă vor petrece o altă noapte asemănătoare cu cea trecută sau dacă Alex va dormi în camera de oaspeţi, va fi aproape de ea şi asta era tot ce conta.

Au oprit lângă casă. Şi Ginny s-a întins după bagajul ei, dar Alex i-a atras atenţia:

— În salon e aprinsă lumina. Probabil că ai lăsat-o tu aşa ieri de dimineaţă.

Ginny a privit spre casă cu o încruntătură nedumerită.

— Dar nu-mi amintesc să fi intrat ieri în încăperea aceea.

S-au privit unul pe celălalt şi Alex a ieşit grăbit din maşină.

— Rămâi aici.

Ginny însă era drept în spatele lui, când a vârât cheia în broască, a împins uşa şi a păşit în salon.

Acolo se afla un bărbat, dar nu semăna câtuşi de puţin a

spărgător. Stătea în fotoliu cu o băutură pe masa de lângă el, cu picioarele pe un scaun şi cu televizorul deschis. Când ei au năvălit înăuntru, el i-a privit fără emoţie.

— Bună, Ginny.

— Simon!

Şapte

— Ce... ce faci aici? l-a întrebat Ginny uluită. L-a simţit pe Alex înlemnind lângă ea şi inima ei s-a oprit când i-a observat răceala şi neplăcerea de pe chip. Îngrozită că el s-ar putea întoarce ca să plece pur şi simplu, i-a pus mâna pe braţ ca pentru a-l ţine în loc.

Simon începuse să rânjească, dar a observat ce făcuse ea şi asta l-a deranjat.

— Treceam prin împrejurimi, „aşa că m-am gândit că ţi-aş putea cerşi un pat pentru o noapte.

S-a uitat de la Ginny la Alex. Dar îmi pot continua drumul.

— Nici gând, i-a spus ţeapăn Alex.

Clocotind de furie pe dinăuntru, Ginny a zis:

— Simon, cred că nu l-ai cunoscut până acum pe cumnatul meu, Alex Warwick.

— Oh, deci tu ai fost soţul Venettiei. Simon a ridicat mâna într-un gest nepăsător de salut, dar nu s-a sinchisit să se ridice. L-a evaluat din ochi pe Alex, iar lui Ginny i se părea pur şi simplu că-i aude gândurile. Vasăzică, ăsta este bărbatul pe care l-a iubit cu adevărat nevasta mea, bărbatul pe care a trebuit să-l lase în urma ei în Anglia şi

pe care promisese să nu-l mai vadă niciodată.

— Cum ai reuşit să intri aici? l-a întrebat, dorind ca Alex să afle că ea nu-i dăduse lui Simon cheia.

— Mi-am amintit că îmi vorbiseşi despre vecina ta, aşa că am ciocănit la uşa ei şi ea mi-a dat drumul înăuntru.

— Pur şi simplu te-a lăsat să intri?

— Mă rog, i-am explicat că sunt soţul tău, a zis Simon molcom, încântat de sine.

— Oh, mii de mulţumiri! Mâna lui Ginny rămăsese pe braţul lui Alex şi putea simţi cât de contractat era. Bănuia cu destulă acurateţe ce gânduri îi treceau prin minte, dar nu mai voia să-l lase să dea bir cu fugiţii acum. De ce nu mi-ai telefonat ca să-mi spui că o să vii?

— Am încercat, însă mi-a răspuns în permanenţă robotul ăla blestemat. Simon a privit-o dezolat, dar în adâncul ochilor i se zărea răutatea. S-ar zice că nu-ţi face plăcere să mă vezi.

Ginny s-a străduit să-şi adune gândurile; nu trebuia să-l lase s-o scoată din sărite. A dat drumul braţului lui Alex şi a avansat în încăpere.

— Ştii că eşti întotdeauna binevenit, i-a spus cu seninătate. N-ai dat de mine pentru că am fost plecată în timpul weekend-ului, a adăugat ironic, în timp ce se uita

drept la Simon. Alex şi cu mine am fost într-o excursie cu vaporaşul, împreună cu nişte prieteni. A strâns tare cu mâna spătarul unui scaun. Ce-ar fi să bem ceva? Tu ce vrei, Alex?

El însă a scuturat din cap.

— Am lăsat maşina deschisă. O să-ţi aduc bagajul.

A ieşit şi Simon s-a ridicat, s-a dus direct la ea şi a sărutat-o.

— Sunt cumva în plus?

— Oarecum, a recunoscut Ginny.

— Iertare. El şi-a pus liniştitor mâna pe umărul ei, dar şi-a luat-o când Alex a apărut cu bagajul. Să-ţi pun ceva de băut, Alex. Ce-ai prefera?

— Mulţumesc, dar trebuie să conduc maşina. I-a aruncat o privire lui Ginny şi a simţit un val de disperare, intuind că apropierea lor obţinută de puţină vreme, era acum pierdută. Voi doi aveţi probabil o mulţime de vorbit, aşa că o să plec. Noapte bună, Ginny. La revedere.

A dat scurt din cap înspre Simon şi a ieşit pe uşă, dar Ginny a fugit după el. Afară, pe trotuar, l-a apucat cu mâinile şi l-a întors cu faţa spre ea.

— Eu nu l-am invitat aici, Alex. Şi nimic nu s-a schimbat. Cel puţin pentru mine. Eu sunt aceeaşi persoană care a

fost toată după-amiaza.

— Ştiu asta, i-a răspuns răguşit.

— Atunci de ce mă tratezi în felul ăsta, de parcă aş fi devenit o străină? Cineva pentru care nu ai nimic?

Maxilarul lui s-a încordat, dar apoi Alex a oftat.

— Presupun că atâta vreme cât era un nume şi-atât era destul de uşor să nu mă gândesc la el, dar văzându-l pe bărbatul care ţi-a fost soţ, încercând să mi te închipui împreună cu el – nu mai îmi este la fel de uşor să nu-l bag în seamă.

Ginny l-a privit neîncrezătoare.

— Dumnezeule! Cred că eşti gelos.

Alex era şi el uluit.

— Bineînţeles că nu sunt gelos, i-a răspuns scurt.

— Atunci de ce ai luat-o la goană? A spus-o de parcă ar fi însemnat „ai dat bir cu fugiţii”.

În ochii lui a apărut o sclipire mânioasă.

— Ba nu asta am făcut. Sunt sigur că nu doreşti să fiu de faţă, în timp ce veţi depăna amintirile timpurilor trecute.

Ea l-a privit cu un zâmbet radios.

— Eşti gelos. Oh, perfect!

Alex s-a holbat la ea, frământat de tot felul de

sentimente contradictorii, dar până la urmă a avut câştig de cauză simţul umorului şi s-a pus pe râs:

— Ai dreptate, sunt un pic gelos. Punându-i o mână pe braţ, a atras-o brusc spre el şi a sărutat-o apăsat pe gură. Este mult prea bătrân pentru tine. După aceea, s-a urcat în maşină şi a pornit-o rapid.

Cu sufletul cântând, Ginny a rămas pe trotuar şi s-a uitat după el, până când a dispărut din raza vederii, fericită să-şi dea seama că dispunea de puterea de a-l fermeca.

Se simţea de parcă ar fi trecut la un fel de test de culori în mişcare şi testul ăsta avea să-i facă viaţa mai frumoasă de acum înainte.

— Ai de gând să rămâi aici toată noaptea? Vocea lui Simon, aflat în prag, a adus-o înapoi la realitate. Ea a râs şi s-a grăbit în direcţia lui.

Bănuia că Simon nu trecuse întâmplător pe-acolo; era acel gen de om care se asigura întotdeauna că va dispune de un hotel bun în care să rămână la nevoie. Aşa că atunci când s-au întors în sufragerie a zis:

— Bun, acum spune-mi motivul adevărat pentru care ai venit aici.

El a rânjit încântat.

— Ah, perspicacitatea şi sinceritatea unei foste soţii.

— Va dura mult timp până să-mi spui motivul?

— S-ar putea, a admis.

— Atunci o să-mi pun ceva de băut, înainte de a începe discuţia. Ginny şi-a turnat o băutură răcoritoare, fără alcool şi i-a umplut din nou paharul lui Simon, înainte de a se aşeza pe sofa, cu picioarele îndoite sub ea. Bun, zi!

— Dacă eşti convinsă că stai comod...

Ea a izbucnit în râs, amintindu-şi că tocmai umorul lui sec o atrăsese spre el.

— Să lăsăm asta, Simon. Presupun că ai necazuri cu soţia?

— Da, dar nu în felul în care-ţi închipui tu. Janet a dat divorţ.

Ginny l-a privit uluită cu adevărat, Janet era prima lui soţie şi mama copiilor lui, deşi ei erau mari acum.

— Dumnezeule, credeam că se simte cât se poate de fericită.

— După cum se vede, nu era. S-a săturat şi a plecat, cu toate bagajele şi mobilele; jurând că nu se va mai întoarce niciodată.

În ciuda tonului glumeţ, în vocea lui se simţea o undă de satisfacţie pe care şi-o putea ascunde cu greu.

Ginny l-a privit cercetător.

— Şi nu ţi-ar părea deloc rău să o primeşti tu cu toate bagajele şi mobilele.

El a dat din cap.

— Aveai tu dreptate când mi-ai spus că n-ar fi trebuit s-o părăsesc niciodată. Numai că există o singură problemă.

— Soţia numărul patru? Sonia?

— Mdaaa, şi faptul că au mai existat un numărul doi şi un numărul trei.

— Mă rog, Janet ştie ce-ai de gând să faci?

Poate pentru prima oară în viaţă, Simon arăta nesigur pe el.

— Nu ştiu. Mă tem să n-o supăr, băgându-mă prea tare în ea, dar mi-e la fel de frică dacă nu fac nimic şi ea îşi găseşte pe altcineva sau chiar se răzgândeşte şi se întoarce la ea acasă. Dar vreau s-o fac să afle că, mă rog, că mie îmi pasă şi-acum de ea.

— Asta e problema, a comentat Ginny.

El a dat din cap.

— Aşa m-am gândit şi eu, că este şi că trebuie să vin să te văd şi să te folosesc ca fiind în temă. Pentru că şi tu eşti într-o situaţie delicată, nu?

Gândindu-se la asta, Ginny şi-a dat seama că avea dreptate într-un fel. Gânditoare, i-a spus:

— Trebuie să acţionezi cu prudenţă. Nu poţi năvăli, pur şi simplu, în viaţa ei. Însă dacă-i spui lui Janet că o vrei, atunci trebuie să o asiguri că asta o să dureze vreme îndelungată. Trebuie să-i spui că n-o să mai dai pe de lături. L-a privit şi i-a zâmbit. Ar fi o idee foarte bună să o convingi că ai trecut peste o anumită vârstă, că ai depăşit perioadele tale de rătăcire. Simon a privit-o cu o mutră caraghioasă, care i-a provocat râsul. Şi poţi „să fii sigur că nu i-aş spune că tu ai petrecut o noapte aici, cu mine.

— Nu ar fi cazul, a fost el de acord. Deşi, n-ar fi deloc rău să descopere Sonia treaba asta.

— Oh, nu, nu vreau, i-a zis furioasă Ginny, ridicându-se dreaptă. Şi dacă ai venit având ideea asta în cap, poţi pleca de îndată. Propriul meu viitor nu este încă atât de bine definit încât să mă foloseşti tu ca motiv de divorţ.

— Vezi-ţi de treabă, nici n-am de gând. A privit-o cercetător. Lui Alex nu i-a plăcut deloc faptul că m-a văzut aici.

— Bărbaţilor nu le face în general plăcere aşa ceva, i-a spus acidă Ginny, dar apoi a devenit mai blândă. Ţi-am mai spus, e ca şi când ai merge pe coji de ouă, uneori se sparg şi-ţi intră în tălpile picioarelor.

— Şi, metaforic vorbind, tu ai coji de ouă în picioare din

pricina mea?

Ginny a suspinat.

— Oarecum, dar cred că totul o să fie în regulă.

— O să plec, dacă asta vrei.

— Nu. Ginny a scuturat cu hotărâre din cap. Alex ştie că noi suntem prieteni şi acum n-are decât să accepte acest lucru.

— Bravo ţie. Mie nu-mi prea vine să mă duc să dorm altundeva în noaptea asta.

Au discutat multă vreme despre problemele personale ale lui Simon; sau, mai bine spus, Ginny a ascultat, în timp ce Simon vorbea. Aceasta fusese una din metodele cele mai bune din perioada căsătoriei lor, abilitatea, ei de a-l asculta, vorbind despre tot felul de probleme, punând uneori întrebări sau dându-i o idee care îl ajuta, de regulă. Se făcuse aproape dimineaţă când Ginny i-a spus că nu-şi mai putea ţine ochii deschişi nici măcar un minut.

— O să mai vorbim dimineaţă, mai târziu, da?

Simon a scuturat din cap.

— Nu mai este nevoie, acum ştiu ce am de făcut.

Ginny i-a zâmbit.

— Ai ştiut tot timpul, numai că ai avut nevoie să te convingi pe tine însuţi că ai curajul s-o faci. S-a ridicat în

picioare. O să-ţi pregătesc şi ţie un pat.

Simon, de asemenea, s-a ridicat şi a înconjurat-o cu un braţ de mijloc.

— Oare e necesar? N-am putea... în numele vremurilor trecute...? A lăsat propunerea să plutească în aer.

— Sigur că nu, i-a răspuns hotărâtă Ginny. Şi-aşa ai destule necazuri.

El a suspinat.

— Cred că ai dreptate, dar e destul de ruşinos pentru că tu arăţi teribil de bine.

Ea a râs şi l-a împins într-o parte.

— Du-te la culcare, Simon.

El a plecat pe la ora nouă dimineaţa, înapoi spre Londra. Ginny a constatat că Simon plecase şi a observat-o pe Clare printre perdelele care se mişcau. Într-o clipă şi-a dat seama că toată lumea de pe stradă o să afle neîntârziat că a fost măritată. Clare îşi închipuia probabil că şi acum mai era căsătorită. Îl crezuse probabil pe Simon, care nu menţionase faptul că divorţaseră în urmă cu doi ani. Intrând înapoi în casă, Ginny şi-a făcut de lucru toată dimineaţa aceea de luni, aşteptând să se întâmple două lucruri. Primul, să apară Clare, de asta era aproape sigură, al doilea, ca Alex să telefoneze, de asta era mai puţin

sigură.

N-a trebuit s-o aştepte prea mult pe Clare, care bătea deja la uşă pe la ora zece. Ginny i-a spus pe cinstite cine era Simon, iar Clare s-a dus la ea acasă după un ceas, fericită că avea prilejul să răspândească puţină bârfă. Mult aşteptatul telefon de la Alex n-a sosit până seara, dar inima lui Ginny a tresărit de încântare când s-a auzit vocea lui.

— A plecat?

— Da, bineînţeles.

— Ce-a vrut? Vasăzică şi Alex îi căuta scuze lui Simon.

Ginny i-a explicat pe scurt.

— Ai aflat cum se mai simte Kay? l-a întrebat pentru a-l scoate pe Simon din viaţa lor.

— Acum se simte bine, normal. Asta-i când te pricepi la navigaţie.

— Oricum, a rezistat de minune aproape o zi şi i-a prins bine.

— Şi lui Jeff i se pare la fel. De astă dată s-ar spune că s-a prins serios în cârlig.

— Bun, sunt mulţumită.

— Ce-ai făcut astăzi?

— Am dezmembrat patul de rezervă în care a dormit

Simon.

— Adevărat?

— Mi-am închipuit că-ţi va face plăcere să afli treaba asta.

Alex a chicotit.

— De ce nu vii aici ca să ieşim pe urmă în oraş, la cină?

Ginny a suspinat din adâncul sufletului.

— Deja sunt pe drum.

Următoarele săptămâni au fost cele mai fericite din viaţa lui Ginny. Îl vedea pe Alex de două-trei ori pe săptămână, cu excepţia zilelor în care se ducea să lucreze. Uneori puneau la cale câte o întâlnire în patru cu Jeff şi Kay, dar cel mai adesea ieşeau numai ei doi. Vara era în toi, o perioadă idilică pentru ca relaţia dintre ei să ia avânt. Ei o luaseră încetişor, fără nicio grabă, cu mare calm în acele zile de vară lungă şi fierbinte. A fost o perioadă în care s-au descoperit unul pe celălalt; un interval în care Ginny a putut să-şi dea seama că Alex îi plăcea ca om tot atât de mult pe cât îl iubea. Şi pentru Alex acest timp a făcut posibilă evaluarea ei ca fiinţă individuală şi nu doar ca o copie a femeii pe care o iubise, dar o pierduse. Destul de rar se mai întâmpla totuşi ca el să uite şi s-o strige Venettia, fapt care producea pentru o vreme o stare de

tensiune neplăcută. Asta însă se petrecea tot mai rar, pe măsură ce se scurgeau săptămânile.

După ce universitatea a intrat în vacanţa de vară, Alex a trebuit să se ducă la un congres la Milano, unde avea de ţinut o conferinţă.

— Tare mi-aş dori acum să nu fi promis că mă voi duce, s-a plâns el.

Erau în camera lui de la universitate, în noaptea dinaintea plecării, şi stăteau pe o canapea de piele, Ginny stând pe braţul canapelei, cu picioarele întinse până în poala lui Alex. Fuseseră în oraş să ia cina şi ea se simţea uşor emoţionată şi mulţumită.

— Nu pleci decât pentru o săptămână, a căutat ea să se consoleze.

— Da, însă la puţină vreme după ce mă întorc eu, pleci tu în America.

— E ceva stabilit de mult şi mă tem că nu pot renunţa. Este o paradă a modei pe care o face un creator căruia îi datorez foarte mult. M-a ajutat extraordinar de mult când m-am dus prima oară la New York şi acum nu-l pot lăsa baltă.

Alex a strâns-o mai tare de talie.

— Mă cam sperie gândul că ai putea să te laşi momită

să rămâi în America. Promiţi că o să te întorci?

— Ştii că mă voi întoarce.

El a sărutat-o insinuant şi a mângâiat-o pe sâni. Buzele lui peste ale ei, limba care-i tatona cu blândeţe gura, mâinile lui atingându-i pielea, felul insinuant în care o excita, erau senzaţii atât de erotice, încât Ginny a fost nevoită să-şi vâre unghiile în umerii lui pentru a se putea abţine să nu ţipe. Respiraţia îi era întretăiată, gâfâia, trupul i se arcuia sub mâinile lui. Încă nu făcuseră dragoste, dar cu fiecare zi care trecea, amândoi deveneau tot mai conştienţi că momentul acela se apropia din ce în ce mai mult.

— Eşti atât de încântătoare, a murmurat Alex cu gura lângă gâtul ei. I-a descheiat bluza şi s-a aplecat pentru a-i săruta sânii. De astă dată, Ginny a gemut, cu mâinile vârâte în părul lui, dar în clipa aceea s-a auzit un ciocănit puternic la uşă şi Alex s-a ridicat. La dracu'!

Şi-a dat părul pe spate şi s-a ridicat drept în picioare, în timp ce Ginny şi-a încheiat bluza în grabă.

— Gata?

Ea a dat din cap şi el a deschis uşa. Erau Jeff şi Kay. Se ţineau de talie şi aveau pe feţe nişte zâmbete atât de luminoase, încât era evident că le aduceau nişte veşti

bune.

— Iertare că am dat buzna aici, a zis Jeff, dar ne-am gândit că o să vă pară bine când o să aflaţi treaba asta. Tocmai ne-am logodit.

— Păi, e minunat! Alex i-a poftit în cameră. Ceva mai plăcut nici nu puteam afla. A sărutat-o pe Kay şi i-a scuturat mâna lui Jeff. Felicitări!

Ginny a adăugat propriile ei urări şi Alex a destupat o sticlă de şampanie din dulăpior, spunând:

— De zece ani am sticla asta aici tocmai pentru această ocazie. Acum trebuie să fi devenit mult mai tare şampania asta.

Au băut în sănătatea şi pentru fericirea perechii logodite, iar în vocea lui Alex nu se simţea nicio şovăială, în vreme ce pronunţa toastul.

— Ce planuri aveţi? a vrut Ginny să afle. Pe când, nunta?

— Aproape că nici n-am avut timp să ne gândim la aşa ceva, a protestat Kay. Totul s-a petrecut azi.

— În schimb, am convins-o să vină cu mine pe şantierul arheologic, în Italia, i-a întrerupt Jeff:

Pe faţă continua să-i plutească un zâmbet şi arăta de parcă va rămâne întreaga viaţă, fără nicio abatere, legat de femeia iubită, iar Ginny se simţea fericită pentru el. În

acelaşi timp o emoţiona sentimentul pe care îl împărtăşea pe deplin cu Kay şi Jeff, căci ei se aflau la începutul unei stări noi, minunate. Apoi însă i-a aruncat o privire lui Alex şi a observat că, deşi zâmbea, se îndepărtase parcă de momentul acela solemn. Şi-a dat seama că el se gândea la Venettia, amintindu-şi de propriile lui speranţe de viitor în clipa în care se logodiseră. I-a simţit privirea aţintită asupra lui şi a clipit des. Cu bună ştiinţă s-a străduit să-şi revină la realitate, la prezent. A clipit spre Ginny zâmbitor şi ea i-a zâmbit la fel, totuşi, n-a reuşit să-şi îndepărteze tristeţea din ochi.

Jeff şi Kay erau într-al nouălea cer, aşa că stăteau mână în mână pe canapea, vorbind, făcându-şi planuri până şi pentru viitorul cel mai îndepărtat.

— Tu o să-mi fii martor la căsătorie, nu-i aşa? l-a întrebat Jeff pe Alex. La urma urmei, din cauza ta am ajuns până aici.

Alex a izbucnit în râs.

— Cum aş putea refuza o invitaţie formulată pe cuvinte atât de alese?

Kay s-a uitat la Ginny.

— Mie mi-ar face plăcere să te rog să fii domnişoara mea de onoare, i-a spus cu îndoială în glas, dar...

— Dar dacă ai un pic de bun-simţ, n-o să-mi faci o propunere ca aceasta. Eu sunt mult prea înaltă. Tu ai nevoie de nişte fetiţe drăgălaşe îmbrăcate cu rochiţe în stil victorian şi pantalonaşi.

Chipul lui Kay s-a luminat.

— Pare o idee grozavă. Crezi că m-ai putea ajuta, desenându-mi modelul rochiei de mireasă?

— Bineînţeles.

Cele două fete au început să discute despre stiluri în modă spre marele amuzament al bărbaţilor, până în clipa în care Alex s-a ridicat.

— Dacă vouă nu vă pasă, aflaţi că eu trebuie să iau avionul mâine, la o oră criminală din zorii zilei, aşa că am de gând să vă dau afară.

Cei doi logodnici au spus noapte bună şi s-au dus împreună în camera lui Jeff, în timp ce Alex a condus-o pe Ginny jos la maşina ei.

— Drum bun la Milano, i-a spus Ginny.

— Mmm. El părea puţin cam absorbit de gânduri. Ginny i-a pus mâinile pe braţe.

— Da?

El însă ezita. A dat din cap.

— Ne vedem la întoarcere. Sigur, te simţi în stare să

conduci?

— Da, fără probleme. Noapte bună, Alex.

El a sărutat-o uşor, dar dintr-odată a atras-o violent spre el şi a sărutat-o apăsat pe gură; un sărut sălbatic, foarte bărbătesc „destinat s-o convingă că el este stăpânul.

— Mamă! Ea l-a privit uluită pe moment, dar el i-a deschis portiera de la maşină şi Ginny a intrat şi a pornit maşina.

Alex a sunat-o de la Milano de câteva ori, dar Ginny tot a petrecut săptămâna cu sentimentul frustrant al aşteptării. Uneori îl dorea atât de tare, încât simţea cu adevărat dureri fizice şi agitaţia i-a crescut din ce în ce până când a devenit incapabilă să se adune pentru a face ceva cât decât în afară de tenis şi gimnastică. S-a dus la un club de tenis, de două ori în acea săptămână la înot şi s-a apucat iar de jogging. Deşi toate acestea au făcut minuni în privinţa înfăţişării ei, n-au reuşit să-i domolească pofta sexuală. Respecta nevoia lui Alex de a lua lucrurile cu încetul, dar era o fată sănătoasă şi foarte îndrăgostită şi, uneori, îi era greu să reziste, mai ales că ştia perfect de bine cât de viril şi pasionat putea fi Alex.

Se mângâia totuşi la gândul că acum Alex era mult mai fericit. Se cufunda tot mai rar în sine, amintirile şi vechea

lui supărare ieşeau tot mai rar la suprafaţă de când era cu ea. Totuşi, nu o dusese niciodată să-i cunoască familia şi nici nu mersese cu ea când Ginny o vizitase pe mama ei, deşi îl invitase. Bănuia din ce cauză: Alex nu voia ca familia să creadă ce-ar fi fost de crezut la prima vedere – că el încerca s-o reînvie pe Venettia, fiind împreună cu Ginny. Îl respecta pentru acest lucru, dar înţelegea în acelaşi timp că el însuşi nu se convinsese îndeajuns că lucrurile stăteau altfel.

Într-o zi, când Alex era plecat, Ginny a invitat-o pe Kay la cină. Au discutat despre nuntă şi s-au uitat la modele de rochii; Kay era atât de fericită, încât i-a spus înainte de a se gândi:

— Poate că şi tu cu Alex o să vă pregătiţi în curând pentru propria voastră nuntă. Voi ar trebui să vă îmbrăcaţi în întregime în alb, tu vei arăta superb într-o rochie albă de mireasă, i-a spus generoasă Kay.

Ginny a zâmbit.

— Ar fi posibil să ne căsătorim într-o bună zi, numai că asta s-ar putea să fie peste multă vreme.

— Din cauză că Alex este văduv? Dar voi sunteţi făcuţi unul pentru celălalt.

Ginny a privit-o gânditoare.

— Aşa crezi?

— Bineînţeles, oricine are ochi îşi dă seama, a râs Kay. Şi eu o să-ţi pot fi doamnă de onoare pentru că sunt mult mai scundă.

— Mă bate gândul că în cazul în care Alex şi cu mine ne-am căsători vreodată, n-ar fi vorba decât de o rapidă trecere a numelor în registrul Stării Civile. Deşi ar fi drăguţ să am parte şi eu măcar acum de o nuntă adevărată, cu toată ceremonia, a murmurat visătoare, privind în gol.

— Acum? S-a holbat Kay la ea. Vrei să spui că... că ai mai fost căsătorită?

Ginny a privit-o, apoi a înţeles că dacă voia să rămână prietenă cu ea era cazul s-o pună în temă.

— Da. Am divorţat. De altfel, cred că tu nu ştii că Alex a fost însurat cu sora mea geamănă – sora mea identică. Acesta e motivul pentru care există... probleme.

Părea teribil de ciudat să-i comunice cu duritate toate acestea, rezumând întreaga situaţie în doar câteva fraze. Părea aproape vulgar atunci când toate sentimentele erau prezentate prin cuvinte simple. Nu i-a mai dat alte explicaţii, iar Kay era o fată prea de treabă pentru a-i pune întrebări, dar Ginny a luat în minte o nouă hotărâre. Îl va mai păsui pe Alex până la Crăciun şi dacă legătura dintre

ei nu se va rezolva până atunci, o să-l pună să se decidă. Poate că asta aştepta şi el, s-a gândit îngrijorată. Poate că totuşi el nu reuşea să depăşească ideea că-i trădează amintirea Venettiei.

Alex a venit singur de la aeroport, dar i-a telefonat lui Ginny în după-amiaza în care sosise, aproape imediat ce ajunsese acasă şi a întrebat-o dacă putea s-o viziteze.

— Desigur. Ieşim în oraş?

— Ce-ar fi să facem o plimbare la ţară?

— Ar fi grozav. Ne vedem curând.

Între timp, Ginny a făcut un duş, şi-a pus o bluză de bumbac şi o pălărie de soare, şi-a legat părul la spate şi a găsit o pereche de sandale potrivită. Alex ajunsese deja la uşa ei. S-a repezit să-l întâmpine, privindu-l cercetător drept în faţă, iar el i-a luat mâinile într-ale lui, apoi a sărutat-o. Au mers cu maşina spre Avebury şi el a ţinut-o de mână, în timp ce cutreierau prin acel loc datând din epoci străvechi, cu pietre sculptate de oamenii primitivi. Umbrele pietrelor se aşterneau de-a lungul ierbii, soarele era aproape de asfinţit, iar ei erau singurii vizitatori ai locului.

O vreme s-au plimbat în tăcere, dar apoi tăcerea a devenit tensionată, fiind amândoi conştienţi de

preocuparea din mintea lui Alex.

— Am reflectat îndelung câtă vreme am fost plecat, i-a zis el, până la urmă, cu vocea repezită deşi tăcuse atâta vreme. Văzându-i pe Jeff şi Kay atât de fericiţi, departe de tine şi ducându-ţi dorul, am înţeles exact cât de tare am nevoie de tine, Ginny.

— Ai nevoie de mine? Ea s-a oprit ca să-l privească în faţă.

— Da. A apucat-o de mijloc şi a privit-o şi el drept în ochi. Vreau să te măriţi cu mine, Ginny.

Ei i s-a pus dintr-odată un nod în gât şi a fost necesar să înghită cu dificultate pentru a putea scoate o vorbă. Totuşi, nu trebuia încă să-l lase să-i vadă fericirea, nu încă.

— De ce, Alex? a reuşit să-l întrebe. De ce vrei să te însori cu mine?

Nu la un asemenea răspuns se aşteptase el, aşa că s-a încruntat uşor.

— Pentru companie, astfel încât să putem petrece restul... S-a oprit, iar maxilarul i s-a încordat. Astfel încât să putem fi împreună. Pentru toate motivele care-i fac de regulă pe oameni să se căsătorească, aşa cred.

Ea l-a privit, aşteptând, dar el n-a rostit cuvintele pe care ar fi vrut să le audă.

— Mi-ai spus că ţi-am lipsit; de-asta ai nevoie de mine? Pentru că erai singur şi tu nu mai doreşti să fii din nou singur?

— În parte şi din cauza asta.

— În parte? I-a pus întrebarea cu greutate, încercând să nu se ambaleze. Pe de altă parte pentru că eu arăt ca Venettia? S-a îndepărtat de el şi şi-a acoperit faţa cu mâinile.

— Nu. Meriţi mai mult decât atât. I-a luat mâinile şi i le-a tras în jos. Vreau să te iau de nevastă pentru că am nevoie de Tine şi te iubesc.

— Mă iubeşti? Pe mine? Eşti sigur?

— Bineînţeles. A zguduit-o puţin. Oh, Ginny, sunt sigur că acum ţi-ai dat seama că întotdeauna pe tine te-am iubit chiar de la început. Din prima zi în care ne-am întâlnit.

Ea s-a holbat la el.

— Din avion?

El a dat din cap.

— De aceea eu eram întotdeauna atât de furios pe tine, încercam din greu să te scot din vieţile noastre, pentru că n-am reuşit niciodată să mi te scot total din minte, oricât de tare m-aş fi străduit, i-a zâmbit, clipind din ochi, aşa cum îi plăcea ei. Deci, vrei să mă iei de bărbat, draga

mea?

Sosise momentul pe care şi-l dorise întotdeauna, după care tânjise ani îndelungaţi, dar într-un fel ciudat, în ciuda asigurărilor lui, continua să simtă că nu putea spune da, fără nicio rezervă. A scuturat nehotărâtă din cap.

— Nu ştiu, Alex. Mă bate gândul că dacă doreai asta cu adevărat n-ai fi ezitat, n-ar fi trebuit să pleci şi să reflectezi atâta. Nu aşa procedezi tu de obicei. De regulă eşti atât de sigur de ceea ce vrei, nu ca acum. Sper că nu vrei să faci asta pentru că-ţi închipui că e dorinţa mea şi că ai vreo datorie faţă de mine sau aşa ceva.

— Vreau asta mai mult decât orice pe lume, a asigurat-o el. Dar trebuie să mă înţelegi că a fost nevoie să treacă o perioadă pentru ca eu să-mi lămuresc multe lucruri. Timpul mi-ar fi fost necesar, şhiar în cazul în care era vorba despre oaltă femeie, dar cu tine, sora Venettiei şi cu sentimentele pe care le am deja pentru tine...

— Dar eşti convins că te-ai lămurit în toate privinţele? Noi... noi încă, noi doi încă nu ne-am culcat împreună, a accentuat necăjită Ginny.

Alex a zâmbit.

— Asta se poate remedia. A redevenit serios după o clipă. Draga mea Ginny, ai fost foarte răbdătoare „foarte

tolerantă şi o să-ţi fiu întotdeauna recunoscător pentru asta. Acum însă cred că a sosit timpul potrivit pentru ca noi să ne căsătorim sau, măcar, să ne logodim.

— Şi mă vei duce să-ţi cunosc familia?

El n-a şovăit.

— Bineînţeles.

— Ei or să „fie probabil contra căsătoriei noastre.

Alex a ridicat din sprâncene.

— N-au decât să se înveţe cu ideea asta, i-a răspuns scurt.

Lui Ginny i-a făcut plăcere. A râs uşurel.

— Mă bate gândul că ar fi cazul să-i anunţi din timp; ei ştiu măcar de existenţa mea?

— Da, sigur. A dat din cap. Ai dreptate, ar fi o idee bună să-i anunţ înainte.

Niciunul din ei n-a făcut vreo referire la fantome, dar ele erau prezente în gândurile lor nerostite.

— Deci răspunsul este da? Te măriţi cu mine, Ginny?

Dându-se puţin mai departe de Alex, Ginny şi-a pus mâna pe o stâncă antică, simţind asprimea lichenului sub palmă. A ezitat timp de câteva minute, încercând să reflecteze. Într-un fel, propunerea aceasta apăruse într-un moment nepotrivit sau pentru motive nu îndeajuns de

clare. Nu-i venea să „se bucure, era o propunere făcută prea la rece. S-a întors cu faţa la Alex.

— Tu ai avut nevoie de timp, ca să ajungi la acest punct, Alex; acum am şi eu nevoie de timp de gândire. Îţi voi da răspunsul la întoarcerea mea din America.

— Până atunci nu?

— Nu, Alex. Îmi pare rău. Nu vreau să intru într-o nouă căsătorie, fără a fi pe deplin convinsă că merită.

— Corect, n-am ce face. Dar în vocea lui se simţea dezamăgirea.

Ginny şi-a vârât repede braţul sub al lui.

— Povesteşte-mi despre conferinţă.

Rămăsese mai puţin de o săptămână până la plecarea lui Ginny spre New York şi, deşi se văzuseră de mai multe ori, tot nu făcuseră dragoste. Senzaţia era că ridicaseră o barieră între ei şi că, în primul rând, această barieră trebuia înlăturată. Şi chiar dacă Alex ar fi purtat-o brusc în braţe pe scări şi ar fi făcut dragoste cu ea, Ginny îşi dădea seama că tot nu i-ar fi dispărut toate îndoielile. El însă n-a făcut aşa ceva şi Ginny a înţeles că Alex nu era sută la sută convins.

Parada de la New York a mers bine şi ea şi-a pus la punct unele afaceri, lăsând în ordine apartamentul şi o

casă de pe plaja californiană. A mai apărut de câteva ori şi la televiziune, şi-a revăzut prietenii şi a căpătat asigurarea că va putea să-şi reia cariera americană din punctul în care o lăsase.

Plecase din Anglia pe căldură, la New York găsise un alt val de căldură, aşa că a zburat înapoi în Anglia în haine uşoare, găsind o vreme ploioasă şi o vară evident pe sfârşite. Până a reuşit să treacă de vamă şi să ajungă la Alex, care o aştepta, tremura deja din toate încheieturile.

— Uite, pune-ţi ăsta pe tine!? i-a scos pardesiul şi i l-a pus în jurul umerilor, sărutând-o în acelaşi timp. A aruncat o privire spre căruciorul plin vârf cu bagaje. Da ştiu că te-ai încărcat, nu glumă!

— Mi-am adus câteva lucruri, i-a explicat Ginny.

— Nu mă miră că a întârziat avionul.

I-a zâmbit, iar Ginny i-a întors zâmbetul, fericită că era din nou împreună cu el. Luându-i căruciorul cu bagaje, l-a împins, cu Ginny atârnată de braţ şi povestindu-i despre călătorie. A continuat să-i povestească şi în maşină, dar el asculta doar pe jumătate atent, concentrându-se asupra conducerii maşinii, căci ziua se tot întuneca, iar ploaia cădea întruna, iar ştergătoarele de parbriz trebuiau să funcţioneze fără răgaz la cea mai mare viteză pentru a

păstra vizibilitatea.

— De când plouă?

— Numai de azi. Duminicile au devenit un iad pentru circulaţie.

Şi, ca pentru a demonstra punctul lui de vedere, după câteva minute, la periferia oraşului Bath, au dat de un accident îngrozitor, cu o maşină răsturnată la o sută optzeci de grade, iar alta făcută armonică de un zid. Un poliţist dirija traficul îngreunat la locul accidentului, iar Ginny a văzut nişte siluete zăcând întinse pe trotuar, una având aşternută deasupra un pardesiu al vreunei persoane aflate la faţa locului. După ce au depăşit scena, Alex a condus rapid o vreme şi apoi a tras pe o parte a drumului. Întorcându-se spre el, Ginny a constatat că i se întunecase faţa, devenise cenuşiu, iar trupul îi tremura din toate încheieturile.

— Alex! Scoţându-şi centura de siguranţă, şi-a aruncat braţele de gâtul lui pentru a-l mângâia. Ce-i cu tine?

— Iartă-mă. Încerca disperat să-şi reia controlul asupra sa. E din cauză că am văzut accidentul. Mi-au revenit toate amintirile. Venettia.

— Oh, nu! A încercat să-l reconforteze, dar degeaba. El nu se putea opri din tremurat. Înţelegând că cel mai bun

lucru ar fi fost să-l ducă departe de locul acela, Ginny a schimbat locul cu el şi a condus ea pe restul drumului spre casă. Acasă l-a dus înăuntru şi i-a dat să bea nişte coniac, împreună cu o cafea tare, fără a şti cum să procedeze în rest şi simţindu-se total neajutorată.

Coniacul şi-a făcut efectul, dar el strângea braţele fotoliului, cu chipul cenuşiu.

— Iartă-mă, n-am mai văzut un alt accident de la... de când a murit Venettia.

Ginny s-a încruntat.

— Să înţeleg prin asta că tu ai văzut cum s-a petrecut accidentul Venettiei? l-a întrebat abătută.

Alex a scuturat din cap.

— Nu, nu cum s-a întâmplat. Dar am văzut... am văzut ceea ce-a rămas după. A şovăit o clipă, apoi a început iar să vorbească, pronunţând cuvintele cu o voce înceată, îndurerată, de parcă fiecare cuvânt l-ar fi făcut să sufere. Ginny aproape că voia să-l oprească din vorbă cu un gest al mâinii, dar şi-a dat seama la timp că el avea de spus ceva încă niciodată rostit. Trebuia să-l lase să vorbească. Noi luasem parte la o partidă de tenis pe teren închis, pentru universitate. Era seara şi eu mă dusesem acolo direct de la serviciu, desigur, iar Venettia îşi luase maşina

proprie ca să vină acolo. Aşa că fiecare din noi a condus separat pe drumul spre casă, după meci. Ploua, exact ca în seara asta, un duş brusc şi teribil de primăvară, după o perioadă de vreme frumoasă.

— Eu eram în faţă şi am ajuns primul acasă, dar Venettia n-a sosit nici după zece minute, aşa că eu am început să intru la idei că i s-ar fi putut întâmpla ceva şi m-am întors să văd ce-i cu ea. A făcut o pauză, strângând din toate puterile braţele fotoliului, cu ochii aţintiţi în trecut, întunecat la chip ca cenuşa. Când am ajuns acolo, poliţia şi pompierii sosiseră deja. Au încercat să mă ţină la distanţă, dar eu i-am îmbrâncit şi m-am dus la ea. Era prinsă în maşină ca într-o cursă, iar ei încercau s-o scoată de acolo. La început, era conştientă. Şi-a deschis ochii şi şi-a dat seama că eram acolo şi o susţineam. Apoi i-au dat un sedativ, ca s-o poată scoate de acolo şi ea nu s-a mai trezit din letargie timp de câteva zile, la spital. Vocea îi devenise răguşită, aspră. În clipa aceea aflasem că o să moară şi cred că şi ea îşi dăduse seama. Încerca să lupte, dar nu mai avea putere. Voia să trăiască. Ea mi-a vorbit, sărmana mea dragă şi ţi-a pronunţat numele. Ea... ea s-a străduit să-mi zâmbească...

— Oh, nu! Ginny s-a repezit la el, incapabilă să mai

suporte durerea ei şi pe-a lui. L-a strâns în braţe ca să-l susţină, l-a mângâiat pe cap „i-a murmurat numele. Oh, bietul meu Alex. Sărmanul Alex.

El a tremurat din tot trupul şi şi-a dus mâinile la faţă, rămânând aşa câteva minute, apoi a apucat-o pe Ginny de încheietura mâinii. Mâna lui continua să tremure, dar el o privea drept în-faţă, susţinându-i privirea.

— Ginny, i-a spus răguşit. Am nevoie de tine.

Ea a înţeles pe loc. Nu aşa ceva îşi dorise, dar îl iubea atât de mult, încât era gata să i se dedice cu bucurie. Ridicându-se, i-a luat mâna.

— Vino, atunci. Şi l-a condus sus pe scări.

Ploaia continua să bată în geamuri. Ginny a aprins veioza de lângă ea şi s-a dus repede să tragă draperiile, blestemând furtuna. Alex a rămas o clipă în prag, privind-o, apoi a intrat şi a închis uşa. Ginny se aştepta să vină la ea, s-o ia în braţe, dar văzând că nu face astfel, şi-a de Scheiat nasturii de la bluză şi a început să se dezbrace.

A lăsat hainele să cadă pe jos, o grămadă de bumbac şi mătase în jurul picioarelor, o siluetă zveltă şi graţioasă, foarte subţire, dar cu rotunjimea feminină accentuată a sânilor. Alex nu s-a mişcat nici acum. La lumina lămpii, chipul lui părea istovit, ochii negri o priveau cu intensitate.

Ginny s-a îndreptat încetişor spre el, i-a pus ambele mâini pe obraji şi l-a sărutat prelung. El a suspinat profund şi trupul i s-a înfiorat, dar n-a atins-o.

— Du-te în pat, i-a spus el cu gura încleiată.

Tulburată, l-a privit în ochi, dar el i-a ocolit privirea. După puţină zăbavă, Ginny l-a ascultat şi s-a dus în pat. Cearceafurile erau reci şi au făcut-o să se înfioare. Încerca să nu bage în seamă stingherеala; să nu se gândească la faptul că în clipa aceea ei doi ar fi trebuit să fie atât de înfierbântaţi de pasiune, încât să nu mai simtă răceala cearceafurilor. Dar ea putea înţelege de ce o dorea acum Alex; vederea accidentului îl făcuse să-şi dea seama cât de fragilă era viaţa. Simţea nevoia să fie aproape de cineva, să experimenteze din nou împlinirea sexuală pentru a se convinge pe sine însuşi că viaţa putea merge înainte.

Nu s-a uitat, în timp ce el se dezbrăca, dar îl auzea mişcându-se şi au mai trecut câteva minute, înainte ca el să vină lângă ea. Ginny s-a răsucit spre el şi a constatat că Alex tremura.

— E perfect. Ea s-a dat mai aproape, lipindu-şi trupul de-al lui.

El a gemut adânc, şi-a pus mâna pe talia ei, strângând-o tare, până la durere.

— Dumnezeule! A trecut atâta vreme, atâta vreme.

Ginny l-a sărutat şi el a gemut din nou şi dintr-odată a început să răspundă febril, împingând-o în perne. Ginny a oftat de uşurare şi de încântare, Ţinându-l strâns în braţe, cu trupul care începea să tânjească după al lui.

— Alex, oh, Alex te iubesc atât de mult.

Acum şi trupul lui părea încărcat de dorinţă şi respiraţia îi devenise gâfâitoare, întretăiată, iar mâna cu care o mângâia era fierbinte şi tremurătoare. Şi-a desprins gura de-a ei pentru a o săruta mărunt pe ochi, pe gât, făcând-o pe Ginny să geamă de plăcere în aşteptarea unor plăceri şi mai mari. Trupul ei era ca un infern al dorinţei, al iubirii pline de speranţe, al sexualităţii ţinute îndelung în frâu căreia i se dădea acum liber curs. Dorinţa o copleşea şi Ginny l-a sărutat cu sălbăticie, iar trupul i se arcuia spre el într-o rugăminte disperată.

— Te vreau, a ţipat ea. Am aşteptat atâta vreme!

Alex s-a ridicat într-un cot şi ea a crezut că o să vină deasupra ei, dar el i-a spus răguşit:

— Pentru Dumnezeu, închide lumina.

Ea a îngheţat brusc, în timp ce inima care bătea să-i spargă pieptul s-a oprit la jumătatea unei bătăi.

— Alex? A deschis ochii şi l-a privit cu teamă, dar el a

scos o exclamaţie şi şi-a întins braţul pe deasupra ei pentru a stinge lumina.

Întunericul instalat de îndată părea şi el îngheţat, intimidat prin răceala lui care părea a cuprinde şi inima ei.

— Alex?

El nu i-a răspuns, ci a preferat să se aplece deasupra ei pentru a o săruta. Dar tot ceea ce fusese spontaneitate dispăruse. Ginny-a încercat să-i răspundă, a încercat să-şi revină la starea de la început, închizând ochii şi spunându-şi cu încăpăţânare în minte că totul o să fie perfect, perfect. Nu trebuia decât ca el să o iubească; şi dacă lucrurile aveau să se petreacă mai încet, cu tandreţe, totul o să fie bine. Dar acum sărutările lui nu erau deloc spontane, mai degrabă forţate, cu un fel de disperare când i-au rănit buzele, în tentativa lui forţată de a-şi reaprinde pasiunea.

După alte câteva minute, Alex şi-a ridicat iar capul.

— Îmi pare rău, Virginia. Eu... eu, pur şi simplu, nu pot.

El nu-i mai spusese niciodată, până acum, numele întreg şi asta părea să fi pus între ei un fel de distanţă.

— În noaptea asta ai avut un şoc şi...

— Pentru Dumnezeu, să nu-mi spui că e fără importanţă, i-a spus Alex cu o furie bruscă, teribilă.

— Voiam să zic că este uşor de înţeles, l-a mângâiat Ginny. De ce nu te culci, ca să te relaxezi un pic? Nu-i nicio grabă. Avem toată noaptea la dispoziţie, nu?

Fără chef, el s-a întins pe spate, dar i se simţea starea de tensiune. Alături de el, Ginny s-a pus pe vorbit, amintindu-i de excursia cu vaporaşul, povestindu-i despre America, încercând să-i abată gândurile de la cele petrecute în noaptea aceea. L-a mângâiat pe braţ tot timpul cât i-a vorbit şi după o vreme şi-a plimbat alene mâna pe pieptul şi pe gâtul lui puternic, apoi pe curbura umerilor. Simţea cum tensiunea îi dispărea, treptat, încordarea muşchilorde la gât se micşora. Atunci a început să-l sărute, cu sărutări mărunte pe umăr şi pe piept, nu pe gură, şi cu mâna alunecând tot mai jos pe stomacul şi pe coapsele lui Alex, îl alinta fără nicio grabă.

După un timp, Ginny s-a deplasat uşor cu o parte a trupului deasupra lui, lăsându-şi picioarele alături, lipite de ale lui. Alex a tresărit convulsiv şi pentru o clipă ea a crezut că trupul lui începuse să se umple de dorinţă, dar totul fusese datorat revenirii la tensiunea de dinainte. Îşi dădea seama că nu vor ajunge la niciun rezultat. Şi Alex era conştient de acelaşi lucru, aşa că s-a ridicat.

— Nu pot, i-a spus cu violenţă. Nu în camera asta, nu în

patul ăsta.

— Nu-i decât un pat. Nu-i decât o-biată cameră. Şi nu e nimeni aici de faţă în afară de mine şi de tine, Alex.

El a strâns din dinţi şi a scuturat din cap.

— Îmi pare rău.

— Am putea merge la un hotel în noaptea asta, i-a sugerat ea, amintindu-şi cum, cu multă vreme în urmă, îl făcuse pe Alex s-o ducă la hotel pentru că nu vrusese să facă dragoste cu ea în patul Venettiei. Istoria se repetă, s-a gândit necăjită.

El însă a scuturat iar din cap.

— Nu cred că e cazul. Ar trebui să plec.

— De ce n-am dormi, pur şi simplu, şi-o să vedem cum mai merg lucrurile mâine dimineaţă? a gângurit Ginny. Acum eşti prea încordat, dar mâine ai putea...

— Nu! a izbucnit Alex cu voce tare. Doamne, Ginny, nu mai vorbi pe tonul ăsta ca De afaceri, precum o patroană. Nu sunt un biet adolescent.

Furia ei a ţâşnit brusc din disperarea şi frustrarea de până în acea clipă.

— Asta a fost ideea ta, nu a mea.

— Ştiu, iartă-mă. O să plec. S-a dat jos din pat şi a început să se îmbrace.

Cu inima plină de dezamăgire, Ginny i-a spus:

— Înainte de a mă duce în America tu mi-ai cerut să mă mărit cu tine. Nu mai vrei să afli ce răspuns o să-ţi dau?

Alex îşi punea cămaşa în clipa aceea, dar a rămas brusc nemişcat.

— Poate că... ar fi de datoria noastră să ne mai gândim la treaba aceasta, i-a spus rece.

— Ai îndrăzneală, nu glumă! Furioasă la culme, Ginny s-a ridicat pe genunchi, cu cearceaful înfăşurat în jurul trupului. Dar ce fel de căsnicie te-aştepţi tu să avem, Alex? Ceva platonic? Doar cu numele? O drăgălaşă prietenie? Păi, nu, iartă-mă! Eu îmi doresc să am în pat un bărbat, nu un...

— Perfect! i-a tăiat-o el cu bădărănie. Am priceput mesajul. Locul a fost ales greşit, timpul este nepotrivit – şi poate că nici noi nu suntem oamenii cei mai potriviţi.

— Nu, i-a răspuns şi Ginny cu duritate. Nu suntem nepotriviţi. Nu în cazul în care vrei **să** priveşti în faţă faptul că eşti bărbat.

— Adică să-mi dau seama că sunt un neputincios, a zis Alex cu amărăciune.

— Nu. Să fii bărbat înseamnă să-ţi înţelegi propriile slăbiciuni şi să le învingi. Singura problemă e că tu nu te-ai

hotărât încă dacă vrei **să** trăieşti în trecut sau în prezent. Venettia a murit, i-a spus cu brutalitate. Dacă preferi să trăieşti cu fantoma ei, perfect. Să nu crezi însă că eu o **să** aştept până o să te decizi tu să revii la viaţă. Trebuie să-mi fac propria mea viaţă şi mi-o pot reface oricând.

— Şi ai face o tevatură drăguţă, s-a strâmbat Alex, băgându-şi cămaşa în pantaloni.

— Dar cel puţin voi încerca să trăiesc, nu mă voi lăsa, pur şi simplu, înecată de autocompătimire.

El a privit-o fix, la fel de furios ca şi ea, eşecul adăugându-se nervilor, făcându-l să dorească să-i spună ceva care s-o rănească.

— Nu-i deloc de mirare că nu m-am culcat cu cineva care a dormit prin preajma mea atât de mult ca tine!

Ginny a gâfâit.

— Eşti un păduche! S-a ridicat în picioare în pat, strângându-şi cearceaful în jurul trupului şi arătându-i uşa. Să ieşi de-aici şi să nu te mai întorci, până când nu ţi-ai clarificat în minte ce anume doreşti exact.

— Plăcerea e de partea mea, a strigat Alex, punându-şi pantofii. Şi când o să dau de o femeie cu care o să vreau să fac dragoste, eu o să fiu cel care va avea iniţiativa!

Ecoul spuselor lui a răsunat în întreaga încăpere, în timp

ce el o luase la goană pe scări. Ginny a auzit uşa din faţă trântindu-se şi maşina demarând imediat.

A rămas acolo, încă furioasă la culme, dar furia i-a dispărut „brusc şi ea a privit de jur împrejur, părându-i-se greu de crezut că nenorocirea se întâmplase, că Alex plecase. Încetişor s-a aşezat în pat cu picioarele încrucişate. O să se întoarcă, s-a gândit. Doar nu avea s-o părăsească pur şi simplu. Când o să reflecteze mai profund, o să se întoarcă. Nu s-a întors, desigur şi, când a avut răgazul să se detaşeze pentru a judeca la rece, Ginny a realizat că mândria lui nu i-ar fi permis să revină. Eşecul sexual trebuia să fie una dintre cele mai umilitoare experienţe pe care le putea avea un bărbat. Nu avea nicio importanţă că totul era împotriva lui, totuşi Alex era cel care se considera respins. Probabil îi era şi frică. El spusese că trecuse o vreme îndelungată şi acum era îngrozit că devenise incapabil de a realiza un act sexual.

Ginny a încercat să-şi dea seama unde fusese greşeala şi a realizat curând că ea ar fi trebuit să spună nu, să aştepte sau să-l ducă la un hotel, într-un loc în care amintirile n-ar fi avut putere. Un pat neutru. A privit prin cameră, străduindu-se s-o, vadă cu ochii lui Alex. Făcuse câte transformări putuse, dar pentru el rămânea patul

acela pe care îl împărţise cu Venettia, portretul ei avea să atârne veşnic deasupra căminului şi mireasma ei va dăinui prin aer. Mâine voi pune casa asta în vânzare, s-a decis Ginny. Ar fi trebuit să fac asta de cum m-am întors. Şi o să mă mut, o să închiriez un apartament sau aşa ceva.

S-a trântit înapoi pe perne, întrebându-se ce mai avea să se întâmple în continuare. O fi Alex atât de furios, atât de umilit, încât să nu se mai întoarcă niciodată? Mai bine nu ar fi astfel. Poate că totuşi ei erau destinaţi să rămână împreună, s-a gândit Ginny, cu moralul la pământ, cu toate sentimentele făcute praf. Plapuma de puf căzuse pe jos şi ea a tras-o în jurul ei, făcându-şi un fel de cuib călduţ şi reconfortant. Ceasul îi arăta că trecuseră mai bine de două ore de la plecarea lui Alex; ar putea să-i telefoneze acum, ajunsese probabil la Bristol. Telefonul însă nu a sunat şi ticăitul ceasului a fost singurul sunet din cameră, până când Ginny s-a pus pe un plâns tăcut, înainte de a adormi.

A avut vise agitate şi s-a trezit devreme, uluită că era goală. De îndată şi-a amintit de nefericirea ei şi Ginny s-a dat jos din pat, moleşită, depresivă, nu numai după noaptea aceea, dar şi datorită călătoriei cu avionul din ziua trecută. Şi-a făcut un duş şi s-a dus să se îmbrace. În clipa aceea şi-a dat seama că tot bagajul ei rămăsese în maşina

lui Alex: „O clipă s-a enervat, dar apoi a invadat-o un val de bucurie. Asta înseamnă că el trebuia să-i aducă bagajul şi o să-l vadă din nou.

Putea fi o şansă de a pune lucrurile la punct. Cu moralul refăcut, Ginny s-a dus iar în baie pentru a se spăla pe cap, apoi s-a îmbrăcat în nişte pantaloni de culoare închisă şi o cămaşă crem de mătase cu un pulover larg pe deasupra. I-a fost greu să se machieze, căci cele mai bune truse se aflau în valize, dar Ginny a făcut ce-a putut cu resturile găsite acasă. După aceea, a mâncat, aşteptând ca telefonul să sune în orice clipă, apoi s-a dus să facă ordine în dormitor.

În timp ce făcea patul a călcat un obiect cu piciorul. Pe jos se afla portofelul lui Alex. L-a ridicat, l-a privit şi a zâmbit, întrebându-se dacă Alex îl lăsase acolo din întâmplare sau cu bună ştiinţă. Oricum, asta avea să-l aducă repede înapoi. Punând portofelul în biroul de alături, Ginny a coborât iar pe scări, fluierând numai pentru ea, cu speranţele renăscute.

După o jumătate de oră s-a auzit soneria şi s-a repezit să deschidă. Era Clare. Mă rog, era lesne de înţeles. Ea şi Alex răcniseră unul la altul noaptea trecută atât de tare, încât Clare îi auzise probabil prin perete. Se părea însă că

constructorii georgieni înălţaseră ziduri mai groase decât bănuia ea, căci Clare nu era curioasă decât să afle amănunte despre călătoria ei în America. Au povestit mai bine de-o oră, iar nervii lui Ginny se încordaseră de aşteptare, cu urechile ciulite să surprindă zgomotul cheii răsucite în broască de către Alex.

Clare a plecat până la urmă, dar Alex tot nu mai venea. Ginny şi-a făcut un sandviş, dar era prea concentrată ca să fie în stare să mănânce. Cutreiera prin casă, fără a se îndepărta nicio clipă de telefon, sperând ca Alex să sune, ştiind că era de o importanţă vitală ca el să vină. Pe măsură ce ziua trecea, disperarea ei creştea. Cu adevărat noaptea trecută fusese pentru el un punct culminant? Acum că avusese timp să reflecteze, probabil că-şi dăduse seama că în alte împrejurări, lucrurile s-ar fi petrecut altfel.

Amintindu-şi de hotărârile luate în noaptea care trecuse, Ginny a sunat la o agenţie imobiliară, spunând că dorea să pună casa imediat în vânzare. Cei de la agenţie i-au promis că or să trimită pe cineva să vadă casa cât mai curând cu putinţă şi ea a pus telefonul la loc, încântată că-i va putea spune lui Alex despre asta de îndată ce va sosi. La ora patru după-amiaza a sunat soneria şi ea s-a dus să deschidă, aşteptându-se să-l găsească în faţa uşii pe omul

de la agenţia imobiliară, dar afară era un taxi.

— Doamna Blake? a întrebat-o şoferul taxiului.

Ginny s-a încruntat, nu folosise niciodată în Anglia acest nume şi prea puţintimp în America, căci purtase ca manechin numele ei de fată şi revenise la el după divorţ.

— Da?

— Un domn Warwick din Bristol a trimis câteva valize pentru dumneavoastră.

A fost nevoie ca şoferul să facă două-trei drumuri pentru a aduce toate valizele înăuntru. Ginny a rămas în picioare, alături, fără a scoate o vorbă, cu inima plină de supărare, pentru că Alex nu venise să i le aducă el însuşi. După ce a pus toate valizele în hol, şoferul i-a spus:

— Domnul Warwick v-a trimis scrisoarea asta. A spus că trebuie să-i duc ceva înapoi.

Încet, cu mâinile tremurând, Ginny a luat scrisoarea care îi fusese întinsă.

— Aşteaptă un... un minut. Lăsând şoferul în hol, s-a dus în sufragerie şi a trântit uşa, dorind să citească în singurătate scrisoarea lui Alex. Era foarte scurtă.

Ginny, e evident că treaba între noi doi nu merge. A fost o greşeală să ne închipuim că ar putea fi în regulă şi nu

văd niciun motiv să ne mai revedem. Te rog să nu-ţi faci mustrări de cuget de niciun fel; vina îmi apafţine mie în exclusivitate. Îţi doresc toate cele bune în viitor. Te rog să-mi trimiţi portofelul prin intermediul şoferului de taxi.

Alex

Brutalitatea scrisorii, lipsa oricărei urme de afecţiune, au înfuriat-o. Nici măcar nu-şi ceruse scuze, spusese doar că era vina lui. Mă rog, aici avea dreptate, s-a gândit Ginny enervată la culme. Laşul! Nu avusese curajul s-o mai înfrunte încă o dată? Trase un sertar de la birou cu atâta înverşunare, încât conţinutul s-a răsturnat pe jos. Ginny a scotocit prin grămada aceea, până când a găsit un stilou. Apoi a întors scrisoarea lui şi a scris pe cealaltă parte:

Dacă vrei să-ţi iei portofelul, vino tu în persoană!

A azvârlit cât colo stiloul, de parcă el ar fi fost vinovat şi nu Alex, deşi ar fi preferat să-l aibă pe el sub mână. A vârât scrisoarea înapoi în plic şi s-a dus înapoi la şoferul taxiului.

— Du-i asta înapoi domnului Warwick şi dă-i-o personal, te rog. Se poate?

Încă înfuriată, Ginny şi-a petrecut ora care a urmat plimbându-se de colo-colo, gândindu-se la tot ce avea să-i spună când o să apară în sfârşit. Şi după ce-o să-i comunic toate acestea, s-a gândit, atunci eu o să... o să... Inima i-a fost brusc invadată de o nostalgie frustrată. Apoi o să-l fac să intre în maşină cu mine şi o să ne ducem undeva, la un hotel, şi o să, ne băgăm în pat şi o să facem dragost-e toată noaptea. Şi de data asta o să fie totul cum trebuie, o să fie din nou minunat. Trebuie să fie, pentru că noi doi ne iubim şi de data asta trebuie să meargă totul ca pe roate.

După ora cinci i-a trecut prin cap că Alex n-avea de gând să vină. Lui Ginny tot nu-i venea să creadă; stătea în fotoliu, aşteptând, pur şi simplu, şi asta până târziu, în noapte.

Omul de la agenţia imobiliară a „venit curând după ora nouă în dimineaţa următoare. Ginny avea în jurul ochilor cearcăne adânci produse de tensiune şi de nesomn, dar ele puneau în evidenţă frumuseţea delicată, abătută a chipului său. Omul a trebuit să păşească peste valizele care rămăseseră în hol.

— Vă mutaţi deja? a întrebat-o.

— Oh, nu, tocmai m-am întors dintr-o călătorie.

El a analizat casa, a măsurat încăperile, a discutat

despre preţ şi a asigurat-o de întreaga lui cooperare, apoi a plecat. Ginny l-a ascultat, dar mintea nu-i stătea la afaceri. Nici măcar nu-i oferise bietului om o cană cu cafea. După plecarea lui a făcut efortul de a căra valizele sus pentru a despacheta. Crezând că de-acum înainte se va stabili în Anglia, Ginny îşi adusese acasă toate hainele care fuseseră lăsate în America. Erau foarte multe şi în curând a descoperit ce parte a şifonierului încastrat în perete avea să folosească; era spaţiul lăsat gol de Alex când se mutase în urmă cu doi ani. Cele mai multe dulapuri din perete, pe care le folosise Venettia, rămăseseră neatinse şi conţineau în continuare lucrurile surorii ei moarte. Acum, pe măsură ce Ginny îşi despacheta lucrurile din valize, a pus în locul lor hainele Venettiei, îngrămădindu-le cu hotărâre în geamantane şi fără a se uita la ele. În colţul cel mai îndepărtat al garderobei a găsit o rochie acoperită grijuliu cu o husă din plastic. O rochie albă. Rochia de nuntă a Venettiei, şi-a dat Ginny seama, copleşită brusc de supărare.

Ginny nu se dusese la nunta surorii sale, desigur, şi nu văzuse niciodată o fotografie a ei cu rochia aceea, pentru că Alex luase la el toate pozele de la nuntă. Incapabilă să reziste tentaţiei, Ginny a scos rochia de sub husă şi a

întins-o pe pat. Era foarte frumoasă. Un satin plin, alb-crem, cu o dantelă deasupra fustei, cu corsajul strâmt şi superb brodat, cu mânecile scurte în formă de petale de floare. Coroniţa de mireasă şi vălul se aflau şi ele acolo, împreună cu pantofii albi de satin, cu toc înalt. Nişte confetti, aflate într-o pungă în formă de potcoavă, s-au răspândit pe carpetă când Ginny a ridicat rochia şi ea a simţit dintr-odată câtă nedreptate era pe lume. De ce era nevoie ca oamenii să moară? De ce? Era un lucru atât de groaznic. Moartea era nedreaptă.

Dar şi viaţa era la fel. Ginny s-a uitat în oglindă şi s-a gândit că şi viaţa era oribilă. A pus rochia în dreptul trupului ei, încercând să-şi imagineze cum o fi arătat Venettia îmbrăcată de nuntă. Şi-o fi prins sus părul sau l-o fi lăsat pe spate? s-a întrebat. Probabil că îl lăsase liber. A luat coroniţa şi vălul şi le-a pus pe cap încercând să vadă cum îi stătea şi într-un fel şi în celălalt. Arăta însă caraghioasă cu pulover şi pantaloni. Fără a reflecta prea mult la ceea ce făcea, Ginny şi-a scos hainele şi şi-a pus rochia, trăgându-i fermoarul din spate până sus. De îndată s-a simţit mai aproape de Venettia, parcă îi simţea parfumul cu care îşi dăduse atunci, îşi imagina senzaţiile pe care le avusese ea când se îmbrăcase cu rochia în faţa

oglinzii. Rochia i se potrivea de minune, dar era prea lungă până când şi-a pus şi pantofii. Da, Venettia şi-ar fi lăsat părul pe umeri. Ginny şi-a tras voalul pe faţă pentru a observa efectul.

Stătea în picioare, privind fix la imaginea ei din oglindă. A rămas aşa multă vreme, pierdută în amintiri, gândindu-se la cum ar fi putut să fie totul. A oftat şi a revenit la realitate. A surprins un zgomot venind din direcţia scărilor. Îndreptându-se spre palier, a văzut uşa din faţă deschizându-se şi pe Alex intrând. El a închis uşa rămânând nehotărât o clipă, privind spre uşa sufrageriei, dar poate că a auzit-o pe ea mişcând, aşa că a aruncat o privire în sus. A rămas ţeapăn, uluit, neplăcut impresionat, cu chipul dintr-odată palid, tot atât de alb ca şi fantoma pe care şi-a închipuit, că o vede pentru o secundă zguduitoare. Apoi însă a înţeles adevărul şi a răcnit cu o furie nestăpânită.

— Scoate-o!

A suit în goană scările, prea repede pentru Ginny care de-abia de a avut timp să se răsucească şi să fugă din calea lui. El a prins-o în dormitor şi a scuturat-o.

— Scoate-o! Târfă ce eşti! Cum ai îndrăznit să te îmbraci cu rochia ei?

Îngrozită de moarte, Ginny a încercat să-l asculte, dar el a înhăţat voalul şi i l-a scos cu violenţă de pe cap, trăgând-o tare de păr. Ginny a ţipat, dar durerea a făcut-o brusc curajoasă, furioasă la culme. A început să-l izbească drept în faţă.

— Tu, laşule! Să pleci de-aici.

Alex s-a strâmbat de furie şi s-au trezit bătându-se, Ginny zgâriindu-l cu unghiile, iar Alex cu gura deformată de enervare, lovind-o şi încercând să o apuce de mâini ca să nu-l mai izbească. A apucat-o de încheietura mâinii, dar ea s-a zbătut cu sălbăticie, răcnind la el:

— Te urăsc! Bine-ar fi fost să nu te fi întâlnit niciodată. Nu eşti decât un laş cu maţe fripte care nici să... Oh! a gemut Ginny când Alex s-a aruncat brusc asupra ei şi a dezechilibrat-o.

— Tu, târfă mică! O să-ţi arăt eu. Şi-a dus mâna la partea din spate a rochiei, încercând să i-o desfacă, în timp ce Ginny se zbătea din toate puterile. Şi-a eliberat cu greutate o mână şi l-a zgâriat pe faţă. Alex a înjurat şi materialul delicat s-a sfâşiat sub mâinile lui. Fără să se sinchisească, s-a apucat să-i tragă rochia de pe ea. Pe măsură ce materialul se rupea şi strânsoarea lui slăbea, ea s-a prăbuşit de-a curmezişul patului. Alex a căzut peste ea

şi au început din nou lupta, rostogolindu-se prin pat, ţipând şi înjurând.

Ginny a încercat să-l muşte şi Alex a scos o exclamaţie furioasă. Şi-a vârât mâna în părul ei, dându-i capul într-o parte.

— De ce tu... S-a uitat în jos la ea, cu gura strâmbă – apoi, brusc, şi-a lipit gura de-a ei, cu o nestăpânire furioasă. O clipă, Ginny n-a înţeles şi a continuat să se zbată pentru a-l îndepărta, dar asta îl incita şi mai tare pe Alex, făcându-l mai insistent. Într-o clipă, ei se rostogoleau acum prin pat, nu din ură, ci din pasiune. Din nou Alex trăgea de rochia ei, apoi de celelalte lucruri cu care era îmbrăcată. Ginny şi le arunca grăbită alături, pe toate. Se încurcă în propriile lui haine. Apoi a făcut dragoste cu ea, un fel de dragoste sălbatică, primitivă, născută din furie, dar în orice caz, dragoste.

Ginny a scos un ţipăt de mulţumire şi s-a deschis spre el, fără nicio urmă de inhibiţie. Se înfierbântase, trupul îi ardea, iar el răspundea pe deplin excitării ei tot mai evidente. O apăsa tot mai tare cu propriul lui trup, provocator, amândoi simţindu-se pe culmea dorinţei reţinute până atunci. Când Alex a atins extazul total, a ţipat tare:

— Ginny, Ginny!

Şi din nou, când s-a lăsat să cadă alături de ea, Alex s-a întors s-o sărute, transpirat tot.

— Oh, Ginny, fata mea iubită.

Au rămas întinşi pe pat o vreme, îmbrăţişaţi, în timp ce inimile lor, bătând nebuneşte, şi respiraţia gâfâitoare reveneau la normal. Apoi, Alex şi-a scos în sfârşit toate hainele de pe el, iar Ginny a băgat resturile rochiei de nuntă într-un dulap.

În pat, Alex a luat-o în braţe şi a râs.

— Cred că am fost niţel cam prea grăbit.

— Hmm, s-a cuibărit Ginny lângă el. Fă tot aşa şi cât mai des cu putinţă, te rog.

— Orice, pentru a-ţi fi pe plac.

Ea zisese o vorbă doar, el însă o luase în serios şi de data asta, Alex a fost la fel de minunat cum ţinea ea minte, blând şi tandru la început, dar devenind curând pasionat şi lacom, astfel încât ei au ajuns din nou pe culmile celei mai profunde excitaţii.

După toate acestea, strânsă în siguranţa braţelor lui, Ginny i-a spus visătoare:

— Slavă Domnului, că te-ai întors. Mi-a fost teribil de teamă că n-o să vii. Am crezut că te-am pierdut pentru

veşnicie.

Ochii ei s-au umplut de lacrimi şi Alex i le-a îndepărtat cu o sărutare.

— Taci, iubito. Acum totul e perfect. Proptindu-se într-un cot, Ginny l-a privit drept în faţă.

— Te-ai întors pentru... pentru asta, nu-i aşa? Alex a scuturat uşurel din cap, cu un zâmbet uşor în colţul gurii.

— Nu. Aveam de gând doar să-mi iau portofelul şi să-ţi spun că aşa va rămâne: nu ne vom mai întâlni niciodată. Doamne, ce tâmpit!

Acum lui Ginny îi era uşor să fie generoasă.

— Îţi dai seama că va fi nevoie să te pedepsesc?

— Mda? Cum? Ginny a zâmbit.

— Să vedem, poate că merge aşa pentru început?

Nu trăseseră draperiile în noaptea aceea. Dis-de-dimineaţă, soarele a intrat pe fereastră drept pe deasupra chipului lui Ginny, trezind-o. Lumina aurie îi scălda trupul şi mintea şi ea a rămas nemişcată câteva minute, mulţumind în gând pentru minunea care îi făcuse să fie din nou împreună. Alex continua să doarmă. Ginny s-a dat jos din pat şi s-a dus să tragă draperiile ca Alex să nu fie deranjat de lumina soarelui; avea nevoie de somn, s-a gândit, cu un zâmbet de încântare. De cum îi revenise

pofta sexuală, Alex n-o mai lăsase o clipă în pace.

A întins mâinile să tragă draperiile, dar a auzit vocea lui Alex.

— Ginny. Ea s-a întors cu faţa la el. Alexa suspinat. Aşa te ţin minte; cu soarele venind din spatele tău. Atât de gingaşă. Perfectă. A ridicat o mână în direcţia ei. Vino aici, iubirea mea.

Se făcuse aproape miezul zilei şi ei au coborât în curtea scăldată de soare. Trandafirii galbeni înfloriseră din plin, iar acum erau gata să decadă şi să-şi piardă petalele. Când Ginny a atins un trandafir, petalele lui i-au căzut în mână. Le-a ţinut strâns o clipă, apoi le-a lăsat să alunece uşurel printre degete. Privind-o şi ghicindu-i gândurile, Alex i-a spus:

— Ea ar fi fericită pentru noi. Ginny a zâmbit.

— Am senzaţia că ea a pus totul la cale.

El a râs şi a îmbrăţişat-o, sărutând-o pe gât, până când ea a început să geamă de plăcere.

— Până la urmă o să te storc de puteri, a ameninţat-o el.

— Încearcă, l-a privit ea provocator.

— Da? Jucăuş, el s-a înclinat s-o prindă, dar Ginny i-a scăpat.

— Hei, avem toată viaţa înaintea noastră.

Brusc, Alex a apucat-o cu îngrijorare de mână.

— Să nu mai spui niciodată aşa ceva, i-a spus sec.

Ea a înţeles imediat.

— Perfect. L-a mângâiat pe faţă. Îţi promit să nu mai fiu sigură de nicio secundă din viaţa asta. L-a sărutat apăsat ca să-l readucă la prezent.

El i-a zâmbit.

— Tocmai m-am gândit la ceva, ai de gând să accepţi propunerea mea de căsătorie?

Ginny s-a uitat în sus, la el, iar pe chip i se vedea toată dragostea care stătuse ascunsă în inima ei atâta amar de ani.

— Oh, cred că ar fi cazul să-mi fie milă de tine şi să accept.

— Mă rog, până la urmă te pot răsplăti pentru că ai pierdut când ai dat cu banul şi a trebuit să mă laşi Venettiei.

Inima lui Ginny a tresărit de fericire, dar tot nu-i convenea, căci Alex era în pericol de a deveni încrezut, aşa că a clătinat din cap, privindu-l critic.

— Şi ce te face să crezi că am pierdut?

Alex s-a holbat la ea, rămânând cu gura căscată.

— Ginny, înţelegi prin asta că... Ea a izbucnit în râs.

— Ai vrea tu să afli ce-am vrut să spun!

SFÂRŞIT